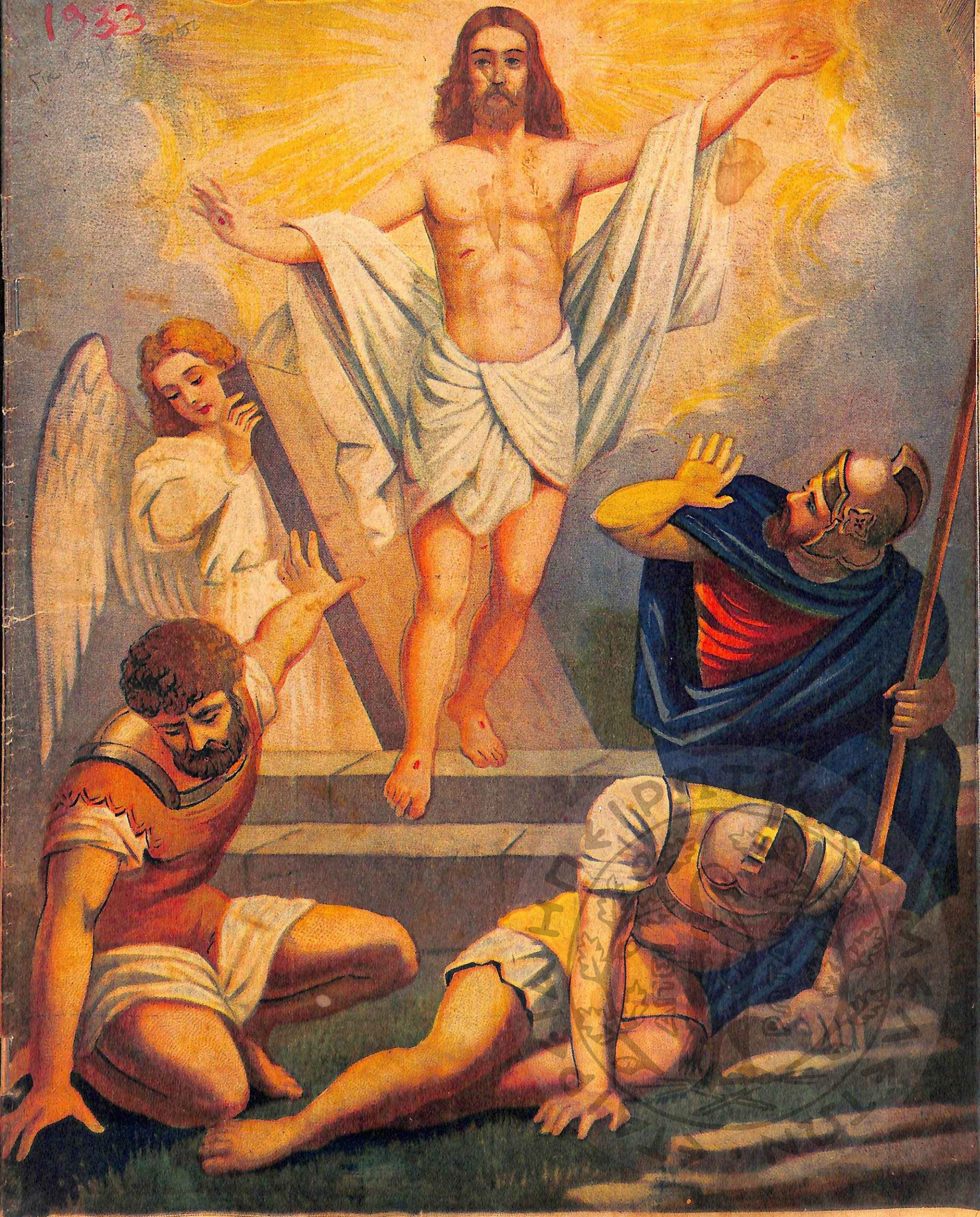

ΕΤΟΣ Ζ!

1933

ΟΙΚΟΤΕΛΕΙΑ

ΑΡ. $\frac{17}{348}$

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΛΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Chlorodont

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἥτις χρησιμοποιοῦται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ στόματος καὶ τὴν ἀπόκτησιν ὀρίων, ὑγιῶν καὶ λευκῶν ὀδόντων. Ἐν Γερμανίᾳ μόνον, τὴν μεταχειρίζονται καθημερινῶς 6.000.000 ἄνθρωποι.

Ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ ΝΤΕΣΤΡΕ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΠΡΟΪΟΝ

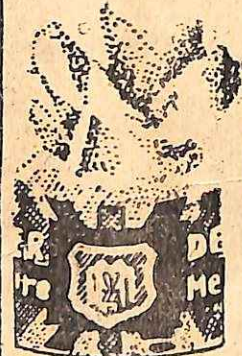
ΛΟΥΛΑΚΙ ΠΛΥΣΗΣ

ΝΤΕΣΤΡΕ

ΕΙΣ ΠΑΝΑΚΙΑ

Ἀγοράσατε σήμερον

ΘΑ ΠΕΙΣΘΟΝΤΕ ΟΤΙ:

Εἶνε εὐχέλως στὴ χρῆσιν, οἰκονομικώτατο καὶ καλύτερο ἀπ' ἄλλων.

Προσέξατε τὴν ἑτικέταν.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

«ΔΕΟ»

ΑΠΟ 1^{ης} ΜΑΪΟΥ Ἡ «ΠΡΟΓΚΑ»

«ΡΟΥΡΕΕ»

ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

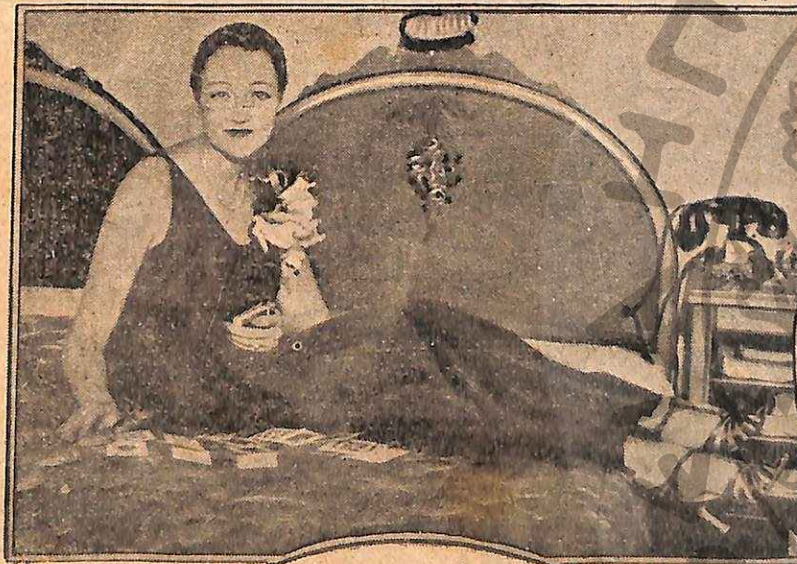
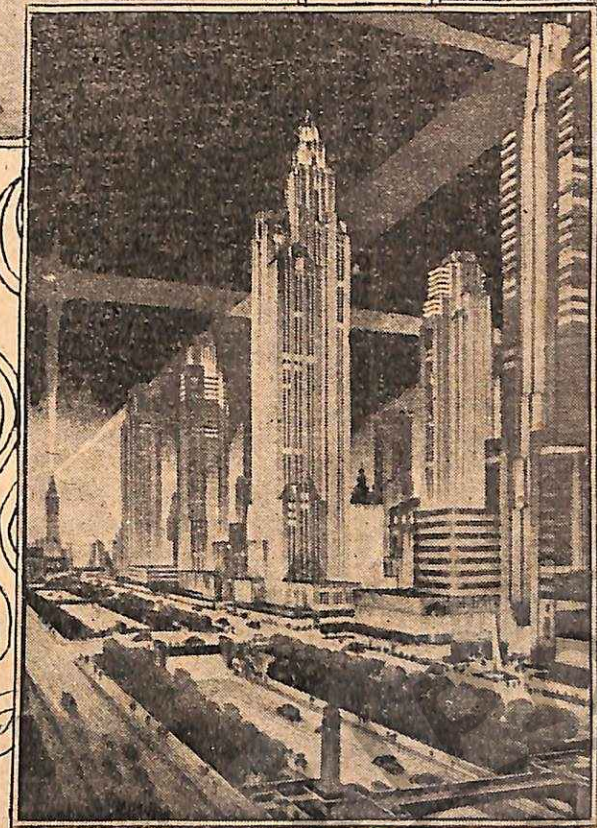
Ἡ ΚΑΛΥΤΕΧΝΙΣ ΜΑΣ κ. Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΙ: Καν. Εὐφ. Σαραντίτη, Ἐνταύθα.

Φίλη Κυρία,

Μεταχειρίσθηκα τὴν πούδρα «ΡΟΥΡΕΕ» καὶ τὴν δοῖκα πολὺ καλὴ γιὰ τὸ δέμα καὶ μὲ τὸ πλεονέκτημα νὰ διατηρῆται στὸ πρόσωπο ὅλη τὴν ἡμέρα.

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ πούδρα «ΡΟΥΡΕΕ» κατασκευασμένη ἀπὸ «ΚΡΕΜΟΖΙΝ» (στερεοποιημένη κρέμα) καὶ «ΑΧΝΗΝ ΠΟΥΔΡΑΣ», προσκολληταὶ χωρὶς νὰ χρειάζεται κρέμα, κρατᾷ ὁλόκληρη ἡμέρα, κάμνει ἐπιδεξιὰ ἀπαλὴ καὶ βελούδινη. Ὅσοι χρωματισμοὶ μὲ μικρὸ καὶ μεγάλον κοντί. Πωλεῖται εἰς τὰ κατστήματα, Μικροπωλεία καὶ Φαρμακεία. Διαρκὴς παρακαταθήκη: Εὐφ. Σαραντίτη, Ἀλκαίου 4, Ἀθήναι.

Ἐπάνω, ἀριστερά: Ἡ ἐξάετις Πολωνίς πιανίστρια Ροζά Σλενζόνσκι, ἡ ὁποία ἐνθουσίασε τοὺς μετὰ τὴν ὑπέροχη τέχνη της. Δεξιὰ: Ἴνδοι τῆς Γουατεμάλας, μὲ τὶς περίεργες μάσκες ποὺ φοροῦν στὶς θρησκευτικὰς τοὺς τελετὰς. Μέσῳ: Πᾶς ὅς ἐστι ἡ μεγαλοπύλη τοῦ μέλλοντος, ὅπως τὴς φαντάζεται ἕνας Γερμανὸς μηχανικός. Κάτω, ἀριστερά: Ἡ Ἀμερικανὴ ἑλικοπτερίστρια, ἡ ὁποία ἐνίκησε σ' ἕνα μεγάλο διαγωνισμὸν μπριτζ τῆς Νέας Ὑόρκης, κερδίσασα κατ' ἐπανάληψιν τοὺς συμπαίκτας της. Μέσῳ: Ὁ μικροῦλης Τζόδε Χάρτουνγκ, ὁ ὁποῖος ἔχει πρὸς ἐπανεπιλημμένως καὶ ἐκουσίως μὲ ἀνεξίτητο ἀπὸ ἀεροπλάνου. Δεξιὰ: Ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Λορέττα Τζορντάν, ὁ ὁποῖος κάουμπὸς, ὅπως ἀφαιρᾷται στὴν τελευταία τῆς ταινίας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

..... Η ΑΣΠΡΗ ΤΡΙΧΑ

(Τα καταπληκτικά κατορθώματα του διασημού Αμερικανού Αστυνομικού ΝΙΚ ΚΑΡΤΕΡ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΝΕ φανερό πως τον έχουν ύπουλως τσιμπούσει τον φτωχό ταμιά! Απ' αυτής η Σικ σ' τ' ο Νικ.

— Έχετε δική! φώναξε ο Φεουτο-Βαντάιν. Νά ή σήριγγα με την όποια του έκαναν την ένεση του ναρκωτικού.

— Πού την βρήκατε; ρώτησε ο Νικ Κάρτερ.

— Ανάμεσα στ' άλλα αντικείμενα που είχε επάνω στο τραπέζι. Έχει μια πολύ περίεργη μυρωδιά... Τι ναρκωτικό να χρησιμοποιήσαν τάχα;

— Ω! δεν ξέρω από φάρμακα, είπε ο Νικ Κάρτερ, αποκρύπτοντας σκοπίμως τις χημικές γνώσεις του...

— Έπιτομιά μου να τον εξετάσω εγώ, κύριε Κάρτερ. Έκανα άλλοτε ιατρικές μελέτες και νομίζω ότι με μερικές κρούς κοιμήσεις θα μπορούσαμε να τον συνεφέρουμε...

— Κάμετε έτσι νομίζετε καλύτερο, κύριε Βαντάιν.

Συγγνώμη ο Νικ, βλέποντας βίλη αυτή την θρασύτητα του κακούργου, έλεγε μέσα του:

«Νομίζει ότι βοηθώντας με στις έρευνές μου, θα διαλύσει κάθε μου δυσπιστία. Καλά, άραγε, θ' αφήσω το σκηνικό στο θέλεις... Ξέρω όμως πότε θα το τραβήξω για να σε φέρω σε λογαριασμό... Επί του παρόντος, είς' ελεύθερος να με θεωρήσεις για δάσκαλο».

Και, γυρίζοντας προς τον Σικ, του είπε:

— Καλά θα κάνεις, Σικ, να πεις στην Τράπεζα και να πεις στον κ. Μάρτεν ότι ξαναβρήκαμε τον κ. Βανουράτ. Σύστησε του όμως να μην έρθει ακόμα εδώ... Έπειτα ν' άρχισες την καταδίωξη των κακούργων... Μου φαίνεται ότι μπορείς ακόμα να κάνεις κάτι...

— Μείνατε ήσυχος, κύριε Κάρτερ. Θα κάνω το καθήκον μου...

Έπειτα από πέντε λεπτά, ο Σικ περιφερόταν στην άκρη του διαδρόμου μεταμφιεσμένος. Η μεταμφίεσής του ήταν τόσο τέλεια, ώστε ούτε η ίδια η μητέρα του δεν θα τον αναγνώριζε.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Με τις φροντίδες και τις περιποιήσεις του Ντυπόν, ο Βανουράτ δεν άργησε να συνέλθει. Ο Νικ Κάρτερ, αν και ήξερε τι θα του διηγάσαν ο γέρο-ταμιάς, εντούτοις τον υπέβαλε σε λεπτομερή εξέταση, για να μην υποψιαστεί ο Ντυπόν ότι ο διάσημος αστυνομικός ήξερε τα πάντα.

— Καθώς πήγαινα το πρωί στην Τράπεζα, άρχισε να διηγείται ο Βανουράτ, με πλησίασε μια γυ-

ναίκα, η όποια μου είπε ότι είχε εξαδέλφη του κοστούμοποιο Μάγκρουδερ. Η κυρία αυτή μου εξέδωσε την επιθυμία να με συμβουλευτεί σχετικά με μια χρηματική της κατάθεση. Επειδή όμως, όπως ισχυρίστηκε, της ήταν δύσκολο να βρή στην Τράπεζα, για να μην έλτεθ' σ' έναν υπάλληλο που την ζητούσε σε γάμο, με παρακάλεσε να πάω στον εξαδέλφου της Μάγκρουδερ για να διαπραγματευθώμε εκεί το ζήτημα. Ο Μάγκρουδερ είναι πελάτης της Τράπεζας μας, και γι' αυτό δεν δίστασα καθόλου να κάνω την χάση αυτή της εξαδέλφης του. Όταν λοιπόν μπήκα μέσα στο διαμέρισμα αυτό, η κυρία με παρακάλεσε να καθίσω στον καναπέ. Μόλις όμως κάθησα, τρεις άγνωστοι που ήταν κρυμμένοι πίσω από το παραπέτασμα αυτό, ξεπρόβαλαν ξαφνικά και μ' απείλησαν πως θα με σκότωναν αν εδωγα την παραμικρή φωνή.

Την ίδια στιγμή, έννοιωσα κάτι να με τσιμπούει στον τράχηλο κι άμέσως η δύναμής μου με έγκατέλειπε και λιποθύμησα. Τι έγινε κατόπιν δεν ξέρω... Αλλά μόνο είχα να σας πω, κύριε Κάρτερ.

— Τον Μάγκρουδερ δεν τον εί-

δατε εδώ μέσα καθόλου; Δεν είναι έτσι, κύριε Βανουράτ; ρώτησε ο Κάρτερ.

— Όχι, απάντησε ο ταμιάς. Είδα μόνο εδω μέσα την γυναίκα και τους τρεις άγνωστους.

— Θα μπορούσαν ν' αναγνωρίσετε κανέναν απ' αυτούς αν τον ξαναβλέπατε;

— Τον ένα μόνο, γιατί οι άλλοι δυο στεκόντουσαν από πίσω μου.

Ο Νικ ήξερε ότι ο γέρο-ταμιάς δεν μπορούσε να τον αναγνωρίσει γιατί άσφαλώς θα ήταν μεταμφιεσμένος διασκεστικά.

— Καλά, κύριε Βανουράτ, είπατε να ξαναγυρίσετε τώρα στο γραφείο σας για να καθιστούμε τον κ. Μάρτεν και να του πείτε να μην κάνει τίποτα, αλλά να βασιστεί στις δικές μου ενέργειες. Εγώ θα μείνω για ν' ανακαλύψω με ποιά τρόπο οι κακούργοι σ' απέρριψαν ως εδώ και πως διέπραξαν την κλοπή.

Ο Βανουράτ δέχτηκε έξω κι ο Ντυπόν τον παρακολούθησε με το βλέμμα του ως την πόρτα.

— Δυστυχημένο γέρο! είπε κατόπιν γυρίζοντας προς τον άγνωστο. Στάθηκες ωστόσο τυχε-

ρός που δεν σε δολοφόνησαν και μπόσες να μάς διηγήθης την επίθεσή της όποιος έπεσε θύμα. Άσφαλώς, κύριε Κάρτερ, η άφιγής του θα σ' εχρησιμεύσει πολύ στην ανακάλυψη των κακούργων.

— Ναι, έκανε ο Νικ Κάρτερ ορίγοντας ένα παράδοξο βλέμμα στο συνομιλήτή του. Είμαι μάλιστα βέβαιος πως, ως τη στιγμή αυτή, εγώ ανακαλύπτω τη νύχτα του ενός απ' αυτούς!

— Πώς; Ανακαλύψατε τη νύχτα του ενός; Έκανε ο Ντυπόν, ενώ με άπειλητική λάμψη περιγύριζε απ' τα νιφάρια, γαλβδίζοντας τον Σιγγρόνως, ένστικτως, έφανε το χέρι του προς την τσέπη του, όπου δρισκελταν το περιστροφικό του.

Ο Νικ έκανε πως δεν τα πρόσεξε όλ' αυτά κι απάντησε ξερά:

— Ναι! — Τι έννοείτε μ' αυτό, αγαπητέ μου κύριε Κάρτερ; Για ποιά μιλάτε;

— Για τον κακούργο, ο οποίος διέπραξε την κλοπή, πλαστοποιοποιώντας τον κ. Βανουράτ... Είνε άσφαλώς ένας από τους πιά ε-πιδέξιους κακούργους που συνάντησα σ' ελν μου τη σταδιοδρομία... Μονάχα ένα θα μπορούσα να συγκρίνω μαζί του.

— Ποιά, κύριε Κάρτερ; ρώτησε ο Ντυπόν.

— Τον Γάστονα Ντυπόν, αγαπητέ μου κύριε Βαντάιν.

— Τον Γάστονα Ντυπόν! Έκανε ο κακούργος, κάνοντας τον ξαφνιασμένο. Μου φαίνεται πως το έχω άκουσει αυτό το όνομα. Μήπως υποψιάζεστε αυτόν για την κλοπή;

— Όχι! απάντησε ο Νικ. Ο Ντυπόν έχει πάθει πολύ από έμενα, και είμαι βέβαιος ότι δεν θα τολήσει να ξαναπαρουσιαστεί στη Νέα Υόρκη.

— Δεν άμφιβάλλω! είπε ο Ντυπόν μ' έναν καταθρόνιο μορφασμό. Περιμένετε τώρα τον Μάγκρουδερ;

— Ναι...

— Καλή ή ιδέα σας αυτή. Αλήθεια, είστε βέβαιος ότι ο Μάγκρουδερ δεν είναι συνένοχος στο έγκλημα;

— Πιθανόν και να είναι.

Ο Ντυπόν έβγαλε το ρολόι του το κτύπησε και είπε:

— Ο Μάγκρουδερ θα ξαναγυρίσει στις τρεις. Α! αγαπητέ κύριε Κάρτερ, τι κρίμα! Θα ήθελα να μείνω μαζί σας ως την ώρα εκείνη, μα δεν μπορώ γιατί εγώ μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη. Αν με χρειαστείτε όμως, μπορείτε να με ξαναβρείτε στο Μπάλντοφ.

— Και φυσικά θα σας χρειαστούμε.

— Ώς μάρτυρα δέβαια.

— Ναι, ως μάρτυρα! απάντησε ο αστυνομικός. Για τι άλλο θα μπορούσαμε να σας χρειαστούμε;

— Βέβαια, για τι άλλο; έπανέλαβε ο Ντυπόν σαρκαστικά. Λοιπόν, κύριε Κάρτερ, δεν σας λέω χαίρετε, αλλά καλή αντίμωσι.

— Καλήν αντίμωσι! είπε και ο Νικ Κάρτερ.

Ο Ντυπόν έδωσε το χέρι του στον αστυνομικό και βγήκε έξω.

— Α, κατεογάρι! ψιθύρισε τότε ο Νικ Κάρτερ. Ναι, καλ' αντίμωσι όταν θα σου περάσω τις χειροπέδες!

Ο Νικ ήταν ευχαριστημένος γιατί είχε ξεγλάσει τον κακούργο. Ήξερε πως μόλις ο Ντυπόν θα έβγαине έξω, ο Σικ που τον περίμενε μεταμφιεσμένος θα τον παρακολουθούσε.

Έπειτα έβαλε στην τσέπη του τη σήριγγα κι άρχισε να φάχνει για ν' ανακαλύψει καμιά καινούργια ένδειξη.

Δεν πιστεύω να είχε ο Μάγκρουδερ συνένοχος στην κλοπή συλλογίζονταν. Ο κακούργος μόνον έκανε αυτό τον υπαινιγμό για να με παραπλανήσει... Άσφαλώς οι κακούργοι θα τον παρουσίασαν μακριά από τη μαγαζί του με καμιά πονηρία. Κατόπιν μπήκαν μέσα στο μαγαζί του ανοίγοντας με αντίκλειδο την πόρτα, στην έ-ποια, για να μη τους ενοχλήσει κανείς, κρέμασαν την επιγραφή που έλεγε ότι το κατάστημα θα μείνει κλειστό ως τις τρεις. Ο Ντυπόν λοιπόν, αφού ενάρκωσε τον ταμιά, παρασύροντάς τον με την συνένοχό του έδω μέσα, φόρεσε τα ρούχα του, μακιγιάρισε καταλλήλως το πρόσωπό του και παρουσιάστηκε στην Τράπεζα ως Βανουράτ. Εκεί δέχτηκε την έ-πίσκεψή ενός συνένοχου του, στον όποιο καμιά παρέδωσε το ποσό που έκλεψε... Νά και τα μέσα που χρησιμοποίησε για να μεταμφιε-

στη...

Επάνω στο τραπέζι δρισκελταν ένα κουτί, μέσα στο όποιο υπήρχε δόλκληρη συλλογή από μπουγιές, φτεριστάρια, κραγιόνια, σκόινες, γενειάδες και περρούκες.

— Διάβολε! ψιθύρισε ο Νικ, αφού τα εξέτασε επί αρκετή ώρα. Η περρούκα κι η γενειάδα που έβαλε ο Ντυπόν για να μεταμφιε-

σ' ο Βανουράτ δεν υπάρχουν. Αυτό σημαίνει ότι ο φίλος μας είχε φέρει μαζί του μια περρούκα και μια γενειάδα που θα έγιναν επίτηδες για την κλοπή από κάποιον ειδικό τεχνίτη. Η περρούκα του Μάγκρουδερ δεν μπορούσαν άσφαλώς ν' εκπληρώσουν τόσο τέλεια τον σκοπό του Ντυπόν. Πιέπει όμως ν' άρω και την περρούκα και την γενειάδα. Θα δρισκελνται άσφαλώς εδω μέσα, γιατί ο Ντυπόν μετά την κλοπή, ήρθε πάλι εδω μέσα, άλλαξε την μεταμφίεσή του κι έγινε όπως τον είδα προ δλί-γου, ως Βαντάιν.

Πράγματι, ο Νικ, αφού έψαξε λίγο, ανέκαλύψε, κάτω από τον

καναπέ μια περρούκα και μια γενειάδα που έμοιαζαν καταπληκτικά με την κόμη και την γενειάδα του Βανουράτ.

Ο αστυνομικός, μόλις τα είδε, εξακρίβωσε ότι η τέχνη τους ήταν εξαιρετική. Αυτό όμως που του έκανε εντύπωση ήταν ότι ο κατασκευαστής τους δεν είχε βάψει πάνω την μάσκα του. Αυτό σήμαινε πως ήταν συνένοχος των κλεπτών.

Ο αστυνομικός τα έβαλε όλα στην τσέπη του κι' αποσύρθηκε για να περιμένει την επιστροφή του Μάγκρουδερ.

Τέλος, ο Μάγκρουδερ ξαναγύρισε. Ήταν ένας άνθρωπος πενήν-τάρης, εύσωμος και πυρρότριχος. Ξαφνιασθηκε πολύ, βλέποντας την πόρτα του καταστήματός του άνοιχτή.

— Θεέ μου! φώναξε όταν είδε τον Νικ. Ποιός είστε; Τι κάνετε εδω; Πώς βρήκατε μέσα;

Ο τόνος της φωνής του Μάγκρουδερ έφτασε στον αστυνομικό για να καταλάβει πως ήταν αθώος και πως δεν είχε ανακατευτεί καθόλου στο έγκλημα.

— Μου απευθύνετε, αγαπητέ μου, τρεις ερωτήσεις, χωρίς ν' πάρετε καθόλου άναπνοή, απάντησε γελώντας. Αλλά πέστε μου πρώτα ποιά είχατε πάει;

— Ω!... Έπεσα θύμα φάρμας... Με είδωποισαν να πάω να συναντήσω ένα πρόσωπο που άσφαλώς είχε άνυπαρκτη... Μά σεις τι θέλετε εδω;

— Εγώ ήρθα εδω για να κά-

νω διάφορες έρευνες σχετικά με μια κλοπή που διεπράχθη στη γειτονική σας Τράπεζα. Οι κλέπτοι χρησιμοποίησαν το εργαστή-ριό σας για να μεταμφιεστούν.

— Κλέφτες εδω! φώναξε ο Μάγκρουδερ καταπληκτικός. Τώρα εξηγείται γιατί με κάλεσαν ν' συναντήσω ένα φανταστικό πρόσωπο στην άλλη άκρη της Νέας Υόρκης.

Και ο Μάγκρουδερ του έδειξε μια επιστολή, με την όποια κάποιος Φίλιππος Ζάνσεν τον προσκαλούσε στο Μπρίτζπορτ για να του άναθήσει έναν διάφορο παραγγελίες κοστούμιών και ειδών μεταμφίεσεως για ένα θέατρο.

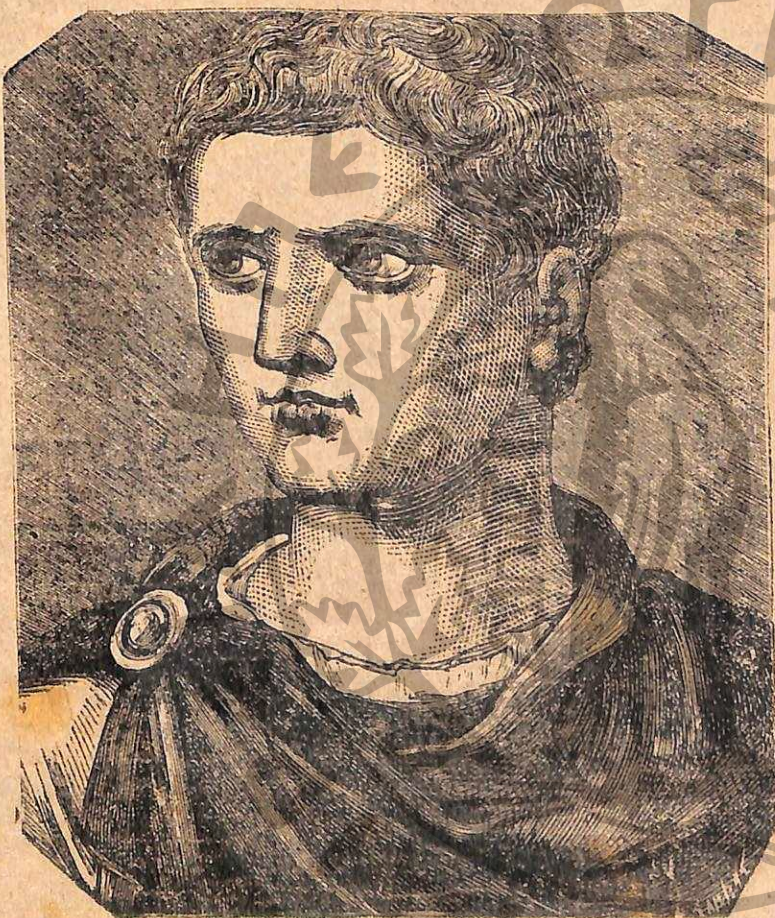
Ο Νικ δεν είχε ανάγκη από περισσότερες πληροφορίες για να βεβαιωθεί για την αθωότητα του Μάγκρουδερ. Γι' αυτό, αφού έβαλε στην τσέπη του την επιστολή αυτή, καθώς και την κάρτα που του είχαν κολλήσει έξω στην πόρτα, χωρίς ν' άνην καιρό, διευθύθηκε προς την Τράπεζα.

Εκεί, επάνω στο γραφείο του ταμιά, βρήκε το χαρτί επάνω στο όποιο ο Φεουτο-Βανουράτ έκανε πως έγραφε τη στιγμή που κάλεσε τον κ. Ντάμον να του φέρη τ' ουρτάρι του χρηματοκιβωτίου.

Ο αστυνομικός παρέβαλε τον γραφικό χαρακτήρα της επιστολής, της κάρτας και των λίγων λέξεων που ήταν γραμμένες στο χαρτί αυτό και είδε πως ήταν θ-μους.

Τότε έφυγε για ν' άρχισι τις έρευνές του.

□ □ □ □ ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ □ □ □ □

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

Ο ΝΤΥΠΟΝ ΣΕΦΕΥΓΕΙ

Όπως είδαμε, η ώρα ήταν δύο όταν ο Ντυπόν αποχαίρετρε τον Νικ Κάρτερ. Ο Σικ, μεταμφιεσμένος, περίμενε στον διάδρομο τον κακούργο για να τον παρακολουθήσει.

Πράγματι, τον είδε να βγαίνει από το κατάστημα του Μάγκρουδερ μ' ένα χαμόγελο θριαμβικού και σαρκασμού στα χείλη.

Ο Ντυπόν χαμογέλουσε γιατί ήταν βέβαιος πως είχε ξεγλάσει τον Νικ Κάρτερ. Βγήκε εδω στον δρόμο κι' άρχισε να περπατάει ά-νέμενος, ενώ από πίσω τον παρακολουθούσε ο Σικ.

Έξαφνα όμως η φυσιογνωμία του κακούργου πήρε μια άγρια έκφραση. Είχε αντιληφθεί ότι κάποιος τον παρακολουθούσε. Έπε-τόχωνε τότε το όχημα του και προ-χώρησε σε μια έξοχη λεωφόρο.

Αμέσως ο Σικ έκανε γυροί δια-σαγιά κι' αυτός το ίδιο. Μά εξα-φνα, ενώ ο νεαρός αστυνομικός δεν τό περιμενε καθόλου, ο Ντυ-πόν έκανε μια απότομη μεταβολή και βρέθηκε αντιμέτωπος μπρο-στά του. Σήκωσε τότε το γαντο-φορεμένο χέρι του κι' άκουμπών-τας το φίλικό στον ώμο του Σικ, του είπε χαμογελώντας:

— Τι με θέλετε, αγαπητέ μου;

Ο Σικ για μια στιγμή τ' ά-χασε. Συνήλθε όμως άμέσως κι' ά-πάντησε:

— Εγώ;... Δεν σας θέλω τί-ποτε...

— Αλήθεια; είπε σαρκαστικά ο Ντυπόν. Τότε γιατί με παρακο-λουθείτε;

— Εγώ σας παρακολουθώ;

— Έτσι, τουλάχιστον, νόμισα αγαπητέ μου... είπε ο κακούρ-γος. Άκούστε, αγαπητέ μου κύ-ριε Σικ, τα έχω που ακολουθείτε δεν είναι καθόλου σωστά. Ξαναγυ-ρίστε στο Μάγκρουδερ για να λάβετε νέες οδηγίες από τον κ. Κάρτερ.

— Τι είπατε; Έκανε ο Σικ ξα-φνιασμένος.

— Την αλήθεια. Σας λέω ότι μου ανέθεσε να σας πω· ο εξαδέλ-φός σας Νικ, νά περίπτωσι ποιά θά-σας συναντούσαν... Λοιπόν, ξανα-γυρίστε στο Μάγκρουδερ.

Οι δυο άνδρες προχωρούσαν τώ-ρα μαζί.

Ο Σικ ήξερε ότι ο κακούργος του έλεγε ψέμματα, αλλά συμφέ-ρον του ήταν, έφόσον είχε άποκα-λυφθεί να προσποιηθεί ότι τα πύ-στευε.

— Ποτε έτσι λοιπόν; Έκανε με προσποιητή άμηχανία. Ο Νικ πρόκειται να μου δώση νέες οδη-γίες...

— Μάλιστα, απάντησε ο Ντυ-πόν.

(Ακολουθεί)

τι μὴ ἀγία καὶ εὐγενὴς
φοῦνται τὴν σκληρότεραν
καρτερουμένην, πρέπει γὰρ
τῆς καὶ γὰρ τὴν ἀποστολὴν
τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ
(Ἀπολογουμένου)

ΟΤΑΝ ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΚΑΙ ΣΠΙΤΙΑ

Τὸ ἀλλόκοτο νεκροταφείον ἐνὸς βασιλέως τῆς Πορτογαλίας. Ἡ «αἰθευσα τῆς ἀγχόνης» στ' ἀνάκτορα τοῦ Σαίνμπρου. Τὰ τραγικὰ ὄματα τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Ὁ τεχνητὸς κήπος ἐνὸς Πολωνοῦ βασιλέως. Ὁ στρατηγὸς ποὺ φαντάστηκε πὺς εἶνε ὁ Ναπολέων. Τὸ δικαστήριον ἐνὸς τρελλοῦ Γάλλου δικηγόρου. Τὰ «ρίγκ» ἐνὸς γόνιτος πυγμάχου, κτλ.

ΕΡΩΤΩΜΕ ἀπὸ τὴν ἱστορία ὅτι ὁ Τάσος Πέτρος XIII εἶχε συγκεντρώσει στὰ βασιλικά διαμνηματά του μὴ μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ ἱερὰ σκεύη ποὺ ἔβλεπον πάλαι ἐκκατομμύρια χρυσὰ ρουβίλια.

Ξέρουμε ἀκόμα ὅτι ὁ Κάρολος Φρειδερίκος τοῦ Χολστάιν εἶχε στολίσει πολλές αἰθούσες τῶν ἀνακτορῶν του μὲ ὅπλα καὶ λαοὺ καὶ καὶ ἐποχές κι' ὅτι εἶχε δοθεῖ γι' αὐτὰ μὴ λοιστία περιουσία. Καὶ ξέρουμε ἐπίσης ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Δύο Σικελιῶν Φερδινάνδος XI, ὁ σύζυγος τῆς Μαρίας Βιζέντι, ἔνας ἀπὸ τοὺς πρὶν περιέργους συλλέκτες, εἶχε μὴ συλλογὴ ἀπὸ 79.000 εἰκονίσματα, μικρὰ καὶ μεγάλα, καινούργια καὶ παλαιά...

Αὐτὰ ὅλα δὲν μᾶς παραξενεύουν καὶ τόσο. Δὲν μᾶς παραξενεύει ἀκόμα οὐτὴ ἡ ἀξιοθαύμαστη συλλογὴ, — ἡ ὁρθητικὴ ἢ ἡ υποδοχὴ νὰ τὴν ἐνομήσῃ κανεὶς, — ποὺ εἶχε ὁ Δουὶ Χουστιανὸς τοῦ Μπουρδουζίν. Ὁ Γερμανὸς αὐτὸς Δουὶ εἶχε μαζέψει ἕνα ἄπειρο πλῆθος ἀπὸ τεργητὰ σιδερένια ἀνθρώπινα μέλη!... Ἀνάμεσα σ' αὐτὸν τὸν... ἀπογυμνωτὸ θησαυρὸν ἦσαν τὸ σιδερένιο χέρι τοῦ Γκαίτσε φὸν Μπερλίγγκεν καὶ τὸ χέρι τοῦ τρομεροῦ Τούρκου κουρσάρου Χορούκ. Ἦσαν ἀκόμα καὶ τὸ σιδερένιο πόδι τοῦ κήρυτος Ρίσακ, ποὺ βρισκεται σήμερον στὸ ἰδιωτικὸ μουσεῖο τοῦ Χάνς Βίλτσελ, τῆς Βιέννης. Μὴ κι' αὐτὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο παράξενα. Δὲν εἶνε διόλου κατὰ τὸ ἐξαιρετικόν...

Τὸ παράξενο καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ ποὺ βρίσκεται κανεὶς στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας Ἰωάννου τοῦ V, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶν αὐτοκρατορικοὺς καὶ τοὺς πρὶν ἀλλόκοτους ἡγεμόνας τοῦ παλαιοῦ κραιῶ. «Εἰ, λοιπόν, ὁ βασιλεὺς αὐτὸς—ὅπως ἀναφέρει στ' «Αἰσθητικὸν» του ὁ Μιχαὴλ Μαστινέ—εἶχε μεταβάλλει μὴ μεγάλη αἰθουσα τῶν ἀνακτορῶν του σὲ νεκροταφεῖον!... Αὐτὴ ἡ αἰθουσα ἦταν διπλὴ στὴν κοσμητικὴν καὶ ἦταν γεμάτη ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν συγγενῶν του καὶ τῶν προγόνων του. Οἱ τάφοι καὶ τὰ νημέια ἦσαν ἀπὸ μάρμαρο κι' ἦσαν ὅλα τοῦ περσιζήμου γλύπτου Σεβαστιανῶν Ἀράνδα. Ἀπὸ τὴ βασιλικὴ αὐτὴ νεκροταφεῖον δὲν ἔλειπαν οὐτε τὰ κυπαρίσσια! Ὁ Ἰωάννης ὁ V καὶ ὁ βράδυ ποὺ κοιμήθη πῆγαινε νὰ προσευχθῇ μὴ ἰλιχόληθαι ὅσα μέσα στὴν πένθημα ἐκείνη αἰθουσα ποὺ φωτιζότανε ἀπὸ τὰ κεντήλια τῶν τάφων.

«Αὐτὴ ἡ αἰθουσα—ἀναφέρει ὁ Μου-

τινέ—ἦταν μὴ ἀσφυκτικὴ καὶ μεταλλικὴ σέρα ὅπου τὰ λουλούδια μαραινόταναν μέσα στὸν καπνὸ τῶν κεριῶν καὶ στὸ θερμὸ κι' ἀποπνευτικὸ ἀέρα. Κι' οἱ κυρτοὶ τοῦ βασιλέως ποὺ ἔκλειαν ἀπάνω σὲ κάποιον τάφο, ἀντηχούσαν πένθημα σ' ὅλο τὸ παλάτι. Ὅταν τέλος ἐδῆσαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον τῶν προγόνων του, παραπατοῦσε σὰν ἄρρωστος καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν κατὰχλωμο κι' ἀλκακωμένο ἀπὸ θαλερὰ ρυτίδες πόνου...».

Ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ V κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, μὴ νύχτα τῆς ἐδδομάδος, τὴ νύχτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευή, κοιμότανε ἀνάμεσα στοὺς τάφους κι' ἐκεῖ, μέσα πρὸ νεκροταφεῖου τῶν προγόνων του τὸν θόρῃσαν ἕνα πρῶτο νεκρὸ, οἱ ἀλλοιοὶ του.

Τὸ ἴδιον, ἐκκεντρικὸς καὶ μισοτρελλὸς ἦταν κι' ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος—Ἰωσήφ. Ὁ συγγραφεὺς Ἑρρίκος γτὲ Βαντέλ στὸ περὶ τοῦ καὶ δυσσεύρετο πατὴρ διβλίον του ποὺ ἔχει ὡς τίτλο τὸ ὄνομα τοῦ Αὐτοκράτορος ἀναφέρει ὅτι 16 περὶ τοῦ χρόνιου πρὸ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὁ Φραγκίσκος—Ἰωσήφ εἶχε διατάξει νὰ τοῦ φτιάξουν σὲ μὴ αἰθουσα τῶν

ἀνακτορῶν τοῦ Σαίνμπρου, ὅπου ἔμπαινε μόνον αὐτὸς καὶ μερικοὶ ἀλλοιοὶ του, μὴ γιγαντιαία ἀγχόνη ἀπὸ πολυτίμητο ξύλο. Γύρω ἀπ' αὐτήν, μέσα σὲ μεγάλες διτρίνες ποὺ ἐκτέταζαν τοὺς τοίχους ἔδλεπε κανεὶς, φτιαγμένα ἀπὸ μάρμαρο χρωματισμένα καὶ μὲ μεγάλη τέχνη, τὰ πρόσωπα τῶν θυμάτων του ποὺ εἶχαν πεθάνει ἀπάνω στὴν ἀγχόνη.

«Ὁ Φραγκίσκος—Ἰωσήφ—γράφει ὁ Βαντέλ—ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια γινώσκανε πὺς μελαγχολικὸς καὶ πὺς σκληρόκαρδος καὶ περνοῦσε ὥρες διόλου κληρὸς μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ τραγικὸ μουσεῖον τῶν κοσμημάτων, μὲ μὴ σατυρικήν ἐκφορὰ στὸ πρόσωπό του, κυττάζοντας ἕνα πρὸς ἕνα τὰ πρόσωπα τῶν θυμάτων του καὶ χαίροντανε ποὺ τοῦ θυμίζανε τὴς πένθιμες ἡμέρες τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ θανάτου του...».

Ἐκείνος ὅμως ποὺ ἦταν πραγματικὰ τρελλός, ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας κατὰ τὸ 17ον αἰῶνα Στέφανος Ποτόκι. Ὁ Ποτόκι τρελλάθηκε ἀπὸ τὴς καταχρήσεις κι' ἀπὸ τὸν παράφορο ὄρωτα ποὺ εἶχε γιὰ τὴν Τατιάνα Λουμπούρινα, τὴ «αἰσαία» γυναῖκα τῆς ζωῆς του. Μὴ ἡμέρα λοιπὸν διέταξε νὰ τοῦ φτιάξουν στ' ἀνάκτορά

του, στὴ Βαρσοβία, καὶ μέσα σὲ μὴ ἀπέραντη αἰθουσα τὸ βασιλικὸ κήπο καὶ τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς ἀγαπημένης του Τατιάνας ποὺ τὸν ἔχε ἐγκαταλείψει, γιὰ νὰ ξαναζῇ μὲ τὴ φαντασίαν του τὴς τρελλῆς κι' εὐτυχισμένης ἡμέρας ποὺ εἶχε περάσει μαζὺ της. Κι' ἀπὸ τότε, δὲν ξαναζῆκε ἀπὸ τὰ πένθημα κι' ἐξῆμα ἀναισθητοῦ. Κάθε ἡμέρα φοροῦσε τὴ μεγάλη στολὴ του, περνοῦσε τὴς λουστρινιένες μπότες του καὶ πῆγαινε νὰ κἀνὲν πὺς...περίπατο του μέσα στὸν τεργητὸ κήπο τῆς αἰθούσης κι' ἐπειτα γύριζε, καθότανε σ' ἕνα καναπέ τοῦ «αὐτοκρατορικοῦ» τῆς Τατιάνας καὶ τὴν περιέμενε γιὰ τὴν ἑπομένη τὴν καλὴν ἡμέραν τῆς περιπάτου. Πολλὲς φορὲς μάλιστα σηκώνονταν τὴ νύχτα, ἐξῆμα, καὶ πῆγαινε νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τῶν ἰδαιτέρων διαμερισμάτων τῆς ἐρωμένης του, ποὺ τὴν ἄνοιγε πάντα ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς του Τσαρτορσκι καὶ τοῦ ἔδινε ἔτσι τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸν δερτόνανε πάλι, ὅπως ἄλλοτε ἡ ὁμορφὴ Τατιάνα Λουμπούρινα...

Αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ δυστυχισμένου Ποτόκι κράτησε τέσσερα χρόνια. Κι' ἐνὰ πρωτὶ, μὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ὑπηρετὴς του ἔλειπε ἀπὸ κοντὰ του, ἔπεσε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῶν ἀνακτορῶν του κι' ἐστερνίστηκε στὴ μαρτυρικὴ ζωὴ του.

Ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυστὲ πάλι ἀναφέρει πὺς ἦταν τρελλάθηκε ἀπὸ διανοητικὴ ὑπερκόπωση ὁ περίφημος Γάλλος δικηγόρος Γαβριὴλ ντὲ λὰ Μάκ, ζήτησε ἀπὸ ἕνα μεγάλο παρισινὸ ἐπιλοποιὸ νὰ τοῦ μεταβάλῃ τὸ μεγάλο σπλόνι τοῦ σπιτιοῦ του σ' αἰθουσα δικαστηρίου. Ὁ Γαβριὴλ ντὲ λὰ Μάκ, ἂν καὶ ἦταν τρελλός, δὲν εἶχε χάσει τὴ συνήθειαν νὰ ἐκφωνῇ ῥητορικοὺς λόγους κι' ἀπήγγελε ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ ἀτέλειωτες, κι' ἀσυνάρτητες φράσεις μέσα σ' αὐτὸ τὸ «κεντητὸ δικαστήριον, φοροῦντας τὴν τήβεννον τοῦ δικηγόρου, ἐνῶ στὴν θέσιν τῶν δικαστῶν καὶ τῶν κατηγορουμένων καθόντουσαν οἱ ὑπηρετὲς του.

Μὴ ἐπίσης παράξενη τοῦ ἔλλα παρρησίας κι' ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ. Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Ζερμαντουῶ φαντάστηκε μὴ ἡμέρα ὅτι ἦταν... ὁ Ναπολέων, ἂν κι' ὁ Βοναπάρτης δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα στὴν Ἀγία Ἐλένη. Ὁ Ζερμαντουῶ εἶχε λάβει μέρος σ' ἔλους τοῦ πολέμου τῆς ἐποχῆς του κι' εἶχε δοξασιεῖ ὅσο κανεὶς ἄλλος στρατηγός. Ἡ Μοῖρα ὥστόσο τοῦ ἐπεφύλασσε νὰ περάσῃ τρελλὸς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του. Μὴ ἡμέρα λοιπὸν ὁ Ζερμαντουῶ φαντάστηκε πὺς εἶνε ὁ Ναπολέων καὶ κλεῖστηκε «ἐξελουσίαν» στὴν Ἀγία Ἐλένη, δηλαδὴ μέσα στὸ σπίτι του. Σὲ μὴ αἰθουσα εἶχε ἐπὶ παναγῶνους κι' αὐτοὶ γίνανε ἡμέρας... οἱ στρατηγοὶ του! Ἐκεῖ μέσα, ἀπάνω σ' ἕνα τραπεζίδιον, ὁ νεὸς Ναπολέων εἶχε ἰνοῖχτο τὸ χάρτη τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ

Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔ ΚΑ

ΤΟ ΥΓΡΟΝ ΠΥΡ

Τὸ λεγόμενον ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης, μὲ τὴ συγκέντρωσιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, κατάρθωσε νὰ κἀν τὸν στόλο τῶν Καρχηδονίων στὴν πολιορκίαν τῶν Συρακουσῶν, ἴσως νάναί πρὸς πολὺ θρύλος παρὰ ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Ἡ ἐφευρέσις ὅμως τοῦ ὕγρου πυρὸς εἶνε ἱστορικῶς ἐξακριβωμένη, ἂν καὶ ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς του ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ εἶνε ἀγνώστος.

Τὸ ὕγρον πῦρ τὸ ἐφευρε πρῶτος ὁ Ἕλλην μηχανικός Καλλίνικος ἀπὸ τὴν Ἠλιούπολιν τῆς Συρίας, ἐπὶ αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγονάτου (650 μ. Χ. περίπου).

Ἐξακοντίζονταν δὲ, μὲ ἀντλίες καὶ σφύρες καὶ εἶχε τὴν ἰδιότητά νὰ φλέγεται καὶ μέσα στὸ νερὸ ἀκόμα. Λέγεται ἐπίσης ὅτι κατέστρεψε ὅχι μόνον τὰ ὅπλα ἀλλὰ καὶ τὴς πέτρες καὶ τὰ σίδερα. Τὴ πρὶν περιέργου εἶνε ὅτι ἡ φλόγα του δὲν ἀνέβαινε πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀλλὰ ἔβαινε τὴ κατεύθυνσιν ποὺ ἠθελε ἐκείνος ποὺ ἔρριχνε τὸ ὕγρον πῦρ.

Ἡ συνταγὴ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὕγρου πυρὸς ἐτηρήθη ἀσθητικῶς μυστικῶς ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας, ὥσπου κάποτε ἐξηφανίσθη κι' ἐχάθη. Ἐτοί ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης στερεῖται—εὐτυχῶς—ἐνὸς φρικώδους ἀλληλοεξοντωτικοῦ μέσου.

Νέου νόμου κι' ἐσκέυε ἀπάνω σ' αὐτὸν κανονίζοντας μαζὺ τοὺς τὴν τύχην τῶν ἐκπονητῶν κρατῶν τῆς Βυρῶπης.

Ὁ Ζερμαντουῶ φοροῦσε ἕνα δικωχο ὅπως ὁ Βοναπάρτης καὶ μὴ στολὴ ποὺ ἦταν ὅμοια ἀκριβῶς μὲ τὴ δική του. Ἐνὰ πρῶτο ὥστόσο τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ δραπετεῖται ἀπὸ τὴν...

Ἀγία Ἐλένη καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἑβρώπη. Μὲ τοὺς ἐπὶ παναγῶνους τοὺς λοιπὸν καὶ μὲ τὴ στολὴ τοῦ Ναπολέοντος κατέβηκε στὸ δρόμο κι' ὅπως μαντεύει κανεὶς εὐκόλως, ἔκανε τοὺς Παρισίους νὰ περάσουν μερικὲς διασκεδαστικὲς ὥρες.

Μὴ ἄλλη πάλι ἀλλόκοτη ἰδιοτροπία—κι' ὅχι περὶ τρελλὰ—ἦταν ἐκείνη ποὺ εἶχε ὁ περίφημος Ἀγγλος πυγμάχος Λάινγκφορντ.

Ὁ ἐκκεντρικὸς αὐτὸς ἀθλητὴς εἶχε μεταβάλῃ ἕνα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ του σὲ πυγμαχικὰ «ρίγκ» καὶ τὰ εἶχε στολίσει μὲ κέρνες κοῦκλες ποὺ παρίσταναν τὸν ἴδιον σὲ διάφορες στάσεις τῆς πυγμαχίας. Σ' αὐτὰ τὰ περιεργα σάλονια ὁ Λάινγκφορντ ἐδίδετο τὴς θαυμαστῆς του καὶ τοὺς ἐδείκνυε μὲ υπερφάνεια τὰ κέρνα ὁμοιωμάτων του. Ὁ πυγμάχος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶν μεγάλους κατακτητὰς τῶν γυναικείων καρδιῶν κι' ὁ περιφρόντορος Νάρκισσος τῶν νεωτέρων χρόνων.

Μὴ μέρα, ἡ μικρὴ βασίλισσα ἐξέφυγε ἀπὸ τὴς κυρίες τῆς τιμῆς καὶ τρέχοντας πῆγε καὶ χτύπησε δυνατὰ στὴν πόρτα τῆς μητέρας της.

—Ἀνοίξετε! φώναξε. Εἶμαι ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὴν δεχθῶ!...

ΓΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ κληρονομία τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ὁ Φραγκίσκος Α' κι' ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι. Ἡ τιμὴ τῆς κεφαλῆς ἐνὸς βασιλέως. Ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας καὶ ἡ μητέρα της. Ὁ Ναπολέων, τὰ ναπολεόνεια κι' οἱ Γερμανοὶ. Οἱ σοφοὶ Γάλλοι στὴν ἐξστρατεία τῆς Αἰγύπτου. «Στὴ μέση τὰ γαϊδούρια!», κτλ.

«Ἐνας μεγάλος ἀμαρτωλὸς θέλησε πρὶν πεθάνει νὰ κἀν τὴν διαθήκην του. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τοὺς τύπους ἔγραψε στὴν ἀρχή: «Πρῶτα ἀπ' ὅλα παραδίδω καὶ κληροδοτῶ τὴν ψυχὴ μου στὸν Θεόν...».

Τότε, κάποιος συγγενὴς του ποὺ ἦταν μπροστὰ καὶ τὸ εἶδε αὐτό, εἶπε:

—«ὦ! πολὺ φοβοῦμαι πὺς ὁ Θεὸς θ' ἀρνηθῇ νὰ δεχθῇ αὐτὴ τὴν κληρονομία!...».

Ὁ Φραγκίσκος Α' εἶχε, ὡς γνωστὸν, ἐπωνομασιεῖ «πατὴρ τῶν γραμμάτων», ἦταν ὅμως καὶ «πατὴρ τῶν Καλῶν Τεχνῶν».

Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καλλιτέχνες ποὺ προστάτευε ἀγαποῦσε καὶ σεβόταν ἐξαιρετικὰ τὸν Λεονάρδο ντὰ Βίντσι. Ὅταν μάλιστα ἔφτασεν ἡ τελευταία ὥρα τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, ὁ βασιλεὺς ἔτρεξε πρῶτος κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

Ἐπειδὴ δὲ, οἱ ἀλλοιοὶ τοῦ παραξενεύτηκαν γι' αὐτό, ὁ Φραγκίσκος τοὺς εἶπε:

—Ἐχετε ἄδικο ν' ἀπορεῖτε γιὰ τὴν τιμὴν ποὺ κἀνν στὸν μεγάλο αὐτὸ ζωγράφον... Ἐγὼ μπορῶ νὰ κἀνω πολλοὺς εὐγενεῖς, ὅπως ἔκανα σὰς, μὰ ὁ Θεὸς μονάχα μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ μὴ μεγαλοφυῖαν σὰν τοῦ ντὰ Βίντσι!...

Ὅταν ὁ ὑπὸ τοῦ Κρόμβελ καρατομηθεὶς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Κάρολος Α', πληροφορήθηκε πὺς ὁ Σκωττοὶ τὸν εἶχαν πωλήσει στὸ ἀγγλικὸ κοινοβούλιον γιὰ 800.000 λίρες, εἶπε μὲ περιφάνεια:

—Προτιμῶ νὰ δρίσκωμαι στὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τόσο ἀκριβὰ μὲ ἀγόρασαν, παρὰ σ' ἐκείνων ποὺ τόσο ἄτιμα μὲ πούλησαν!...

Ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας Βιλελμίνη εἶνε γνωστὴ γιὰ τὴν μεγάλη ἀπλότητά της. Ὅταν ἀνέβηκε στὸν θρόνον, ἦταν ἀκόμη μικρὸ κοριτσάκι. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ περιφανευθῇ γιὰ τὸ βασιλικὸ της ἄξιωμα. Ἡ βασίλισσα—μητέρα της ὅμως ἐννοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν κόρη της τὴν παιδικὴν τῆς ἀφέλεια.

Μὴ μέρα, ἡ μικρὴ βασίλισσα ἐξέφυγε ἀπὸ τὴς κυρίες τῆς τιμῆς καὶ τρέχοντας πῆγε καὶ χτύπησε δυνατὰ στὴν πόρτα τῆς μητέρας της.

—Ἀνοίξετε! φώναξε. Εἶμαι ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὴν δεχθῶ!...

ἀπάντησε ἡ βασίλισσά της. —Μαμά, εἶπε τότε ταπεινὸν ἡ μικρὴ βασίλισσα, εἶμαι ἐγὼ τὸ κοριτσάκι σου...

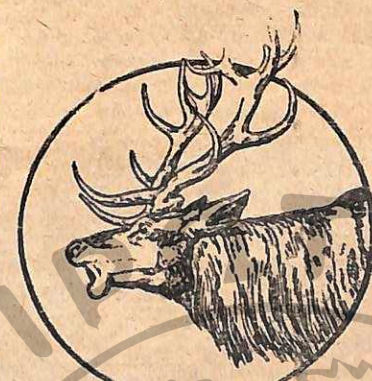
—Ἐλα, τότε, ἀγαπημένο μου παιδί!...

—Ἀπὸ τότε, ἡ Βιλελμίνη δὲν ἔβαινε τὸ βασιλικὸ της ὕψος, ὅταν μιλοῦσε στὴν μητέρα της.

Μὴ μέρα στὸ Βερολίνο σὲ κάποια χαρτοπαικτικὴ ἐσπερίδα τῶν ἀνακτορῶν, ὁ Ναπολέων ἔκανε «μπάτσο» στὸ «τριαντάνα» καὶ εἶχε μπροστὰ του ἕνα σωρὸ, ἀπὸ ναπολεόνεια.

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ρώτησε σὲ μὴ στιγμὴ τὸν στρατηγὸν Ράππ ποὺ καθόταν διπλα του, πὺς οἱ Πρώσοι ἀγαποῦν πολὺ αὐτὰ τὰ μικρὰ ναπολεόνεια;

—Πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅτι ἀ-

γαποῦν τὸν...Μεγάλον Ναπολέοντα!... ἀπάντησε ὁ Ράππ μὲ στρατιωτικὴν εὐκρίνεια.

Ὁ περίφημος Μποντάν, πρῶτος θαλαμηπόλος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', εἶχε συνήθειαν τόσο πολὺ νὰ δίνῃ πάντοτε τὴν στερεότυπη ἀπάντησιν: «Θ' ἀναφερθῶ στὸν βασιλέα» σ' ὅσους τοῦ ζητοῦσαν κανένα ρουαφέτι, ὥστε μὴ μέρα ποὺ ὁ ἀδελφὸς Σουαζὶ τὸν ρώτησε τί ὤρα ἦταν, ὁ Μποντάν ἀπάντησε σὲ βαρύνοντα:

—Θ' ἀναφερθῶ στὸν βασιλέα!

Κατὰ τὴν ἐξστρατεία τοῦ Ναπολέοντος στὴν Αἴγυπτον εἶχαν λάβει μέρος καὶ πολλοὶ σοφοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι ἀποθανάτιστηκαν μὲ τὴς περιπετούδαστες μελέτες ποὺ ἔκαναν ἐκεῖ. Ἡ ἀδιαφορία τῶν σοφῶν αὐτῶν στοὺς κινδύνους καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Ναπολέοντος πρὸς αὐτοὺς, εἶχαν κἀναι τοὺς στρατιώτες νὰ τοὺς σέβωνται καὶ νὰ τοὺς ἀγαποῦν. Ἡ ἀγάπη τοὺς ὅμως αὐτὴ ἐξηλιωνόταν κα-

τὰ περιέργου τρόπον.

Στὶς πορείες, τὰ μέλη τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἰνστιτούτου ἀκολουθοῦσαν τὸν στρατὸ, καθάλλα πάντοτε θαυμάσια γαϊδουράκια τῆς Αἰγύπτου. Ὅταν λοιπὸν παρουσιαζόταν ὁ ἐχθρὸς, οἱ στρατιῶτες τοὺς περιστοίχιζαν ἀμέσως καὶ φώναζαν:

—Στὸ κέντρο τὰ...γαϊδούρια!

Μὴ μέρα, κάποιος ἀγαθὸς ἀστὸς, ἔμαθε πὺς ἕνας συγγενὴς του εἶχε δώσει ἕνα οἰκογενειακὸ γεῦμα, χωρὶς νὰ καλεσθῇ καὶ αὐτόν. Ἐξῶ φρενῶν τότε ἀνέσω νησε:

—Πολὺ καλὰ! Γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ θὰ δώσω κι' ἐγὼ ἕνα μεγάλο γεῦμα...στὸ ὅποιο θὰ παρευρεθῶ μόνος μου!...

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἑρρίκος Δ', συνάντησε μὴ μέρα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Λουβρου, ἕναν ἀγνωστὸν νὰ περιφέρεται στοὺς διαδρόμους.

—Σὲ ποιὸν ἀνήκεις ἐσύ, φίλε μου;—τὸν ρώτησε.

—Στὸν ἐαυτό μου! ἀπάντησε ὁ ἀγνωστος μὲ αὐθάδεια καὶ περηφάνεια.

—Φίλε μου—εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς—ἔχεις πολὺ ἡλίθιο ἀφεντικό!...

Κάποτε μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖον ἕναν στρατιώτη τραυματισμένον στὸ μηρὸ ἀπὸ μὴ σφαῖρα. Ἐπὶ δύο μέρες οἱ χειρουργοὶ σκέλιζαν τὴν πληγὴν, χωρὶς ὅμως νὰ εἰσέλθουν τὴν σφαῖρα. Ὁ στρατιώτης ποὺ ὑπέφερε τὸ τρομερὸ αὐτὸ μαρτύριο, ἔχασε ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονήν του καὶ τοὺς ρώτησε γιὰ τὸν τυραννικὸν ἔται.

—Ψάχνουμε νὰ θροῦμε τὴν σφαῖρα, τὸν ἀπάντησαν.

—Χίλιοι διαδρόμοι!—φώναξε τότε ὁ στρατιώτης. Δὲν μοῦ τὸ λέγατε πρὶν γρήγορα; Τὴν ἔχω στὴν ἐπέση τοῦ ἀμπεχόνου μου!...

ἘΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Γουνα

Ο μικρότερος άσπης του Χόλλυγουντ δεν είναι κανένα παιδάκι, όπως θα νομίζετε. Έχει ηλικία είκοσι πέντε ετών, το ύψος του όμως δεν είναι μεγαλύτερο από ενός παιδιού δύο ετών. Με άλλα λόγια είναι ένας νάνος, αλλά νάνος εξαιρετικά καλοκαμωμένος, με πλήρεις τις αναλογίες του και με άριστη πνευματική ανάπτυξη. Παίζει εδώ και δέκα χρόνια στον κινηματογράφο και φέτος θα είναι πρωταγωνιστής μιας μεγάλης ταινίας της εταιρείας Μέτρο-Γκλόντουν-Μάγιερ.

Το καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο είναι Χάρρυ 'Ηρλ, το πραγματικό του όνομα όμως είναι Χάινριχ Σνάιντερ. Γιατί ο μικροσκοπικός άσπης, μολονότι ζει και εργάζεται στην Αμερική, κατάγεται από τη Γερμανία. Γεννήθηκε το 1907 στο Στόλτεν της Γερμανίας, ένα προάστιο της Δρέσδης.

Ο πατέρας του ήταν φωτογράφος. Κι αυτός, καθώς και η γυναίκα του, ήταν απόλυτως φυσιολογικοί άνθρωποι και μάλιστα μάλλον ψηλού αναστάτος.

Ο Χάρρυ δεν είχε το μοναχικό παιδί τους. Πριν απ' αυτόν, είχαν γεννηθεί άλλα τέσσερα, τα οποία ανεπάρχιστα κανονικά. Έγινε γεννήθηκε ο σημερινός νάνος. Όταν πρωτογεννήθηκε το φως, ήταν ένας εύρωστος μωρό με άριστη υγεία. Μεγάλωνε κανονικά και έμαθε να περπατάει και να μιλάει όπως όλα τα παιδιά. Μπορεί μάλιστα κανείς να πει ότι διανοητικά και σωματικά ήταν περισσότερο ανεπτυγμένος από άλλα παιδιά της ηλικίας του. Έγινε γεννήθηκε με αδελφούλα, η Γκραίς και μετά απ' αυτήν άλλα δύο κορίτσια, η Νταίζη και η Τίνυ.

Όταν ο Χάρρυ και η Γκραίς έγιναν επτά και πέντε ετών, ο πατέρας τους ανέλαβε ότι κάτι χάλιανε στην ανάπτυξη τους. Μέσα τρεις χρόνια τα παιδιά αυτά δεν είχαν ψηλώσει ούτε κατά ένα εκατοστό του μέτρου. Αυτό δεν μπορούσε να είναι φυσικό. Ο Σνάιντερ λοιπόν πήρε τα δύο παιδιά του και συμβουλευτήκε τους μεγαλύτερους ορθοπαιδικούς της Γερμανίας. Και όλοι δέχθηκαν σύμφωνοι στη διάγνωση: Τα παιδιά αυτά έπρεπε να μείνουν νάνοι!

Σύμφωνα με τις εξηγήσεις των γιατρών φαίνεται ότι υπάρχουν δύο αδένες στο σώμα κάθε ανθρώπου. Ένας στη βάση του κρανίου και ένας στην λαβή, από τους οποίους εξαρτάται η ανάπτυξη του. Στον Χάρρυ, στην Γκραίς, κατόπιν δε και στις μικρότερες αδελφές Νταίζη και Τίνυ, οι αδένες αυτοί έπαυαν να λειτουργούν. Και τα παιδιά έπαυαν να αναπτύσσονται.

Ενάντιον της πάθησής αυτής δεν υπάρχει κανένα θετικό θεραπευτικό μέσο. Και σήμερα ακόμα, παρ' όλες τις προσπάθειες της επιστήμης, δεν έχει ανακαλυφθεί τίποτα. Μολαυταί διασπύχης Σνάιντερ, και η γυναίκα του, παρ' όλο που τα μέσα τους δεν ήταν τόσο άφθονα, δεν άφησαν θεραπεία που να μην την δοκιμάσουν, δεν άφησαν γιατρό που να μην τον συμβουλευτούν. Όλα όμως πήγαν χαμένα.

Ο Χάρρυ και η αδελφή του πή-

Ο Χάρρυ 'Ηρλ και η αδελφή του Νταίζη στο σπίτι τους.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΤΕΡΟΣ ΑΣΤΗΡ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(Η ζωή, η σταδιοδρομία και η περιπέτεια του νάνου καλλιτέχνη Χάρρυ 'Ηρλ).

γαν στο σχολείο όπως όλα τα άλλα παιδιά. Και τα τέσσερα αδελφάκια ήταν πολύ έξυπνα κι έτσι όχι μόνον μπορούσαν να παρακολουθούν τους συμμαθητές τους, αλλά τους ξεπερνούσαν κιόλας. Ελάβαναν μέσες και στα παιχνίδια τους, έπαιναν φίλμς μαζί τους, πήγαιναν σε συναστροφές και εκδρομές και γενικά δεν υπέφεραν καθόλου γιατί ήταν νάνοι. Ποτέ σχεδόν τα άλλα παιδιά δεν έκοιμόταν τον Χάρρυ και τις αδελφές τους για το μπόι τους.

Ο Χάρρυ δεν έπηρεχσε στο Γερμανό. Στη Γερμανία η μέση εκπαίδευση δεν παρέχεται δωρεάν και την εποχή που ο Χάρρυ έφτασε στην ηλικία ν' αρχίσει ανώτερες σπουδές, οι γονείς του δεν μπορούσαν να τον στείλουν σε πολύ άσχημη οικονομική θέση. Οι γονείς του έθεσαν να τον στείλουν σε πολύ άσχημη οικονομική θέση. Οι γονείς του έθεσαν να τον στείλουν σε πολύ άσχημη οικονομική θέση.

Όταν ο Χάρρυ και η αδελφή του Νταίζη έγιναν επτά και πέντε ετών, ο πατέρας τους ανέλαβε ότι κάτι χάλιανε στην ανάπτυξη τους. Μέσα τρεις χρόνια τα παιδιά αυτά δεν είχαν ψηλώσει ούτε κατά ένα εκατοστό του μέτρου. Αυτό δεν μπορούσε να είναι φυσικό. Ο Σνάιντερ λοιπόν πήρε τα δύο παιδιά του και συμβουλευτήκε τους μεγαλύτερους ορθοπαιδικούς της Γερμανίας. Και όλοι δέχθηκαν σύμφωνοι στη διάγνωση: Τα παιδιά αυτά έπρεπε να μείνουν νάνοι!

Σύμφωνα με τις εξηγήσεις των γιατρών φαίνεται ότι υπάρχουν δύο αδένες στο σώμα κάθε ανθρώπου. Ένας στη βάση του κρανίου και ένας στην λαβή, από τους οποίους εξαρτάται η ανάπτυξη του. Στον Χάρρυ, στην Γκραίς, κατόπιν δε και στις μικρότερες αδελφές Νταίζη και Τίνυ, οι αδένες αυτοί έπαυαν να λειτουργούν. Και τα παιδιά έπαυαν να αναπτύσσονται.

Ο Χάρρυ και η αδελφή του πή-

όμως ότι ήταν το μόνο που τους έμενε να κάνουν. Κι έτσι πρώτη παρουσιάστηκε η Γκραίς στο Γερμανικό Κινητό. Ο Χάρρυ εργάστηκε μόλις έξι μήνες από την πατρίδα του και την πρώτη του εμφάνιση την έκανε με το ιπποδρόμιο του Μπούφχαλ Μπύλλ. στην Αμερική.

Αργότερα εργάστηκε στο ιπποδρόμιο των αδελφών Ρίχλιχ, όπου, έκτος από τα νούμερα που έπαιζε, πουλούσε και τα προγράμματα στους θεατές. Ένα διάστημα έπαιζε και σε βαριέτα. Εντωμεταξύ πήγαν στην Αμερική και τον συνήγαγαν και η τριετής αδελφή του, η Γκραίς, η Νταίζη και η Τίνυ και απ' εκείνη την ημέρα τα τέσσερα μικροσκοπικά αδελφάκια αποτέλεσαν μια αχώριστη ομάδα. Έπαιζαν παντού σε μια ζύ στούς ίδιους θιάσους, κατοικούσαν μαζί και γνώριζαν μαζί τη ζωή.

Πολλές φορές έπαιζαν να συνεργασθούν με άλλους νάνους ναυών και ο Χάρρυ ένοιωσε συχνά την καρδιά του να πάλι από έρωτα. Πάντοτε όμως η δέσποινα των λογισμών του ήταν πέντε-δέκα εκατοστά κοντύτερη απ' αυτόν τον νάνο.

Η πρώτη ταινία στην οποία έλαβε μέρος ο Χάρρυ ήταν «Το γρύλο-σούζικο τρία» των Λόν Τσάνου. Ο μικρός νάνος και ο μεγάλος η-

θοποιός συνδέθηκαν από τότε με στενή φίλια και όταν ο Λόν Τσάνου πέθανε, ο πρώτος που έλαβε το τηλεγράφημα που ανήγγελε την θάνατό του, ήταν ο Χάρρυ 'Ηρλ. Κατόπιν ο Χάρρυ έπαιξε σε πολλές άλλες ταινίες, τώρα δε κι αυτός ο ίδιος και η αδελφή του Νταίζη παίζουν τους πρωταγόνους σε μια μεγάλη ομιλούσα ταινία. Το γύρισμα της ταινίας αυτής παρακολουθεί και η μικρότερη αδελφή Τίνυ, η οποία χρησιμοποιεί ως καμαριέρα και κομμώτρια της Νταίζης στο μικροσκοπικό καμαρίνι της.

Ο Χάρρυ έχει κοκκινώδη μαλλιά, γαλάνα μάτια φωτεινά και τριανταφυλλένιο δέρμα. Όμιλλε στον καθένα ελεύθερα για τον εαυτό του, για τη ζωή του και για τις περιπέτειές του.

Ομολογεί ότι έννοιωθε πολύ δυστυχισμένο τον εαυτό του όταν ήταν δεκαετών και δεκαεπτά ετών. «Αρχίζω τότε να καταλαβαίνω τον κόπο, να βλέπω τους συντηλικούς που να γίνονται σωστοί ξηφθοί και πεισθάνουν βαθύτατα τις ελλείψεις του. Ανεπάρχιστα ότι ήταν πραγματικά ένα αξιοπερίεργο φαινόμενο, ένα τέρας! Τώρα αντιθέτως είναι πολύτιμος ευχαριστήσιμος και μάλιστα ευτυχής. Αν τυχόν βρισκόταν κανένας νέος τρόπος για ν' αποκτήσει το φυσιολογικό του μέγεθος, ασφαλώς θα δοκίμαζε τον τρόπο αυτόν. Δε θα δειόταν όμως να χρησιμοποιεί ως πειδόν πειραματισμού. Δεν θέλει να ριψοκινδυνεύσει τη ζωή του και την υγεία του. Α, όχι, τη ζωή του την θέλει!

Έχει σκοπό αργότερα να κτίσει ένα σπίτι για τον εαυτό του και για τις αδελφές του στο Χόλλυγουντ ή στα περίχωρα του Λος-Αντζέλως. Τη στιγμή έτοιμοι να είναι όπως όλα τα συνήθισμένα σπίτια. Έστρωσε όμως να είναι κουκλιτσικά διατεταγμένα και κουκλιτσικά επιπλωμένα, με έπιπλα τα οποία θα έχουν κατασκευαστεί ειδικώς, ανάλογα με τα μέτρα τους.

Έτσι, άμα βρισκόμαστε σε περιβάλλον ανάλογο με το ανάστημά μας, δεν θα νιώθουμε πειθ τόσο χτυπητή την διαφορά με τα άλλα και μεταξύ των άλλων ανθρώπων, λέει ο γνωστικός νάνος.

Πρός το παρόν, ο Χάρρυ μαζί με τις αδελφές του ζει στο σπίτι μιας ξαδέλφης των—φυσιολογικού αναστήματος. Κάθενας απ' ε' αδελφάκια έχει το δωμάτιό του με τα ιδιαίτερα σερίφια του. Έξω από το σπίτι τους τα τέσσερα αδελφάκια ζουν όπως όλοι οι άλλοι κάτοικοι. Τρώνε σε εστιατόρια, πηγαίνουν σε θέατρα, καταλύουν σε ξενοδοχεία και κοιμούνται σε συνήθισμένα κρεβάτια.

Το να σκαρφώνουν κανείς σ' ένα κρεβάτι ή σε μια καρέκλα, είναι η καλύτερη γυμναστική, δηλώνει ο Χάρρυ.

Με τους συναδέλφους του στον κινηματογράφο συνεννοείται θαυμάσια. Μόνο η γυναίκα—καθώς δηλώνει—του φέρνεται κάπως πολύ ψηφιακά, γιατί τον θεωρούν πάντα σαν παιδάκι.

Η μεγάλη του αγάπη είναι ο κινηματογράφος, αν όμως για τον ένα ή τον άλλο λόγο δεν μπορούσε να εξα-

κολούθησε να εργάζεται σ' αυτόν, τότε προτιμά να ξαναπροσπαθήσει και πάλι στο ιπποδρόμιο, να ανοίξει ένα μαγαζί, να χολυγουντ, να καπνοπωλείο ή να καφέ-μπαρ φιλικών. Περισσότερο όμως απ' όλα προτιμά να μείνει στον κινηματογράφο. Εκεί κερδίζει κανείς πολύ περισσότερα χρήματα και πολύ πιο εύκολα παρά στο ιπποδρόμιο.

Ο καλλιτέχνης νάνος αγαπά να κάνει περιπάτους στο δάσος, να παίξει τένις, να κολυπάει και να περιπατήσει τον κήπο του. Διαβάζει όλα τα νέα επιστημονικά περιοδικά που εκδίδονται. Γράφει, κάθε εβδομάδα στους γονείς του οι οποίοι, χωρίς σ' αυτόν, έχουν εξασφαλίσει, όχι μόνον το ψωμί των γηρατειών τους, αλλά και την ευφάνταστη άνεση. Το άρεσει να πηγαίνει στον κινηματογράφο και στις συναστροφές που δίνουν οι μεγάλοι. Παίζει ωραία πιάνο και τραγουδάει και χορεύει. Το άρεσει να βρίσκεται με άλλους ανθρώπους και να συζητάει μαζί τους επάνω σε σοβαρά θέματα.

Καθώς βλέπετε, όχι μόνον το ράσο δεν κάνει τον καλόγερο, αλλά ούτε και το ανάστημα κάνει τον άνθρωπο. Και ο Χάρρυ 'Ηρλ με το να είναι νάνος δεν παύει να είναι τέλειος άνθρωπος!...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΡΑΔΙΟ

Το ράδιο—μια από τις σπουδαιότερες επιτυχίες της επιστήμης—ανακαλύφθηκε το 1898 από το ξένο Κιούρι και το βοηθό του χημικό εργαστηρίου των Μπερνόν.

Από ιατρικής απόψεως έμελετήθη το 1909 από τον Δανηλό τον ιατρό του νοσοκομείου των δερματικών νοσημάτων Σαιν-Λουί των Παριίων. Τις πρώτες μελέτες του ο Δανηλός τις έκανε με απερίσπαστα μηχανήματα, τα οποία όμως κατόπιν έπελαιοποιήθηκαν.

Χάρης στις μελέτες αυτές εξακριβώθηκε ότι το ράδιο μπορεί να θεραπεύσει τον καρκίνο, το λόβου, τα έκζεμα και όλα σχεδόν τα δερματικά νοσήματα.

Ο περίφημος ιατρός Ρίμιαν έθεράπευσε με ράδιο ένα δερματικό νόσημα του βασιλέως της Αγγλίας Έδουάρδου του Ζ' και έπαρσιμφορήθηκε γι' αυτό.

Για να καταλάβετε πόσο σπάνιο και πολύτιμο είναι το ράδιο, αρκεί να μάθετε ότι 2 γραμμάρια από αυτό έστοιχίζουν προπολεμικώς 3.000.000 φράγκα.

Αναγκαίτητον απόστημα δια κάθε βιβλιοθήκη, είναι το έργο του γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοπούλου, υπό τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Το συνιστάμεν έ- διατεώς εις τους αναγνώστας μας.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Πώς επεκράτησε ή συνήθεια του βαφτίματος των αυγών. Τι συμβολίζει. Μεσαιωνικές Πασχαλινές συνήθειες. Αυγά ζωγραφισμένα από με γαλλούς καλλιτέχνες. Περίεργα σύγχρονα έθιμα, κτλ. κτλ.

Σ' όλους τους χριστιανικούς λαούς υπάρχει ή συνήθεια του βαφτίματος των αυγών για τις γιορτές του Πάσχα. Μερικοί ισχυρίζονται πως το βάψιμο των αυγών γινόταν στην αρχή τουλάχιστον εις ανάμνησιν ενός κόκκινου αυγού που γέννησε μια κόττα της Ρώμης την ημέρα που γεννήθηκε ο αϊτοκοάτωρ Αλέξανδρος Σεβήρος. Άλλοι αποδίδουν αυτό το έθιμο στο μαρτύριο των καυτών αυγών που έθαζαν οι ειδωλολάτρες στις μασχάλες των πρώτων χριστιανών.

Επειδή όμως ανέκαθεν το αυγό θεωρείτο ως ή αρχή της ζωής του κόσμου και των όντων, πιθανώτερον είναι να πήγασε από την θεωρία αυτή ή συνήθεια των αυγών του Πάσχα.

Το φαινόμενο άλλωστε της εκκολάψεως του αυγού συμβολίζει την Ανάστασι του Χριστού.

Από την εποχή λοιπόν των πρώτων χριστιανών επεκράτησε το έθιμο να πηγαίνουν κόκκινα αυγά στην εκκλησία, να τα εύλογη ο ιερέας και να τα τσουγκρίζουν οι συγγενείς κι' οι φίλοι, την ώρα που ψάλλεται το «Χριστός Ανέστη» και χτυπούν ή καμπαρές.

Στο Παρίσι κατά τον ΙΓ' αιώνα συνήθιζαν όλοι οι νέοι να συγκεντρώνονται μετά τη λειτουργία της Αναστάσεως μπροστά στην εκκλησία. Από εκεί με μουσικές και σημειές ξεκινούσαν και διέτρεχαν όλες τις συνοικίες της πόλεως, μαζεύοντας από παντού αυγά. Τα έδωκαν κατόπιν και τα μοίραζαν στους συγγενείς και τους φίλους τους. Δώρα κατά την ημέρα του Πάσχα, έδιναν μόνο στα παιδιά και στους υπηρέτες.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος Θ' συνήθιζε μετά την λειτουργία του Πάσχα, να καλή τους συγγενείς του και τους αλικούς του στη μεγάλη αίθουσα του θρόνου. Εκεί οι νεαροί αγόρευαν του έφεραν μεγάλα καλάθια γεμάτα με χρυσωμένα αυγά, τα οποία ο μονάρχης μοίραζε σ' όλους, ανταλλάσσοντας συγχρόνως μαζί τους τις καθιερωμένες ευχές.

Επί Λουδοβίκου ΙΔ' όταν τα γούστα της εποχής ζητούσαν την πολυτέλεια, στα απλά αυγά προσετέθησαν και τα χρυσωμένα αυγά. Τα χρυσωμένα αυγά, τα οποία ο βασιλεύς μοίραζε σ' όλους, ανταλλάσσοντας συγχρόνως μαζί τους τις καθιερωμένες ευχές.

Επί Λουδοβίκου ΙΔ' όταν τα γούστα της εποχής ζητούσαν την πολυτέλεια, στα απλά αυγά προσετέθησαν και τα χρυσωμένα αυγά. Τα χρυσωμένα αυγά, τα οποία ο βασιλεύς μοίραζε σ' όλους, ανταλλάσσοντας συγχρόνως μαζί τους τις καθιερωμένες ευχές.

σετέθησαν και τα τεχνητά, που ήταν καμωμένα από σοκολάτα ή ζάχαρι. Για τα αυγά αυτά τρελ γιορτές του Πάσχα. Μερικοί ισχυρίζονται πως το βάψιμο των αυγών γινόταν στην αρχή τουλάχιστον εις ανάμνησιν ενός κόκκινου αυγού που γέννησε μια κόττα της Ρώμης την ημέρα που γεννήθηκε ο αϊτοκοάτωρ Αλέξανδρος Σεβήρος. Άλλοι αποδίδουν αυτό το έθιμο στο μαρτύριο των καυτών αυγών που έθαζαν οι ειδωλολάτρες στις μασχάλες των πρώτων χριστιανών.

Επειδή όμως ανέκαθεν το αυγό θεωρείτο ως ή αρχή της ζωής του κόσμου και των όντων, πιθανώτερον είναι να πήγασε από την θεωρία αυτή ή συνήθεια των αυγών του Πάσχα.

Το φαινόμενο άλλωστε της εκκολάψεως του αυγού συμβολίζει την Ανάστασι του Χριστού.

Από την εποχή λοιπόν των πρώτων χριστιανών επεκράτησε το έθιμο να πηγαίνουν κόκκινα αυγά στην εκκλησία, να τα εύλογη ο ιερέας και να τα τσουγκρίζουν οι συγγενείς κι' οι φίλοι, την ώρα που ψάλλεται το «Χριστός Ανέστη» και χτυπούν ή καμπαρές.

Στο Παρίσι κατά τον ΙΓ' αιώνα συνήθιζαν όλοι οι νέοι να συγκεντρώνονται μετά τη λειτουργία της Αναστάσεως μπροστά στην εκκλησία. Από εκεί με μουσικές και σημειές ξεκινούσαν και διέτρεχαν όλες τις συνοικίες της πόλεως, μαζεύοντας από παντού αυγά. Τα έδωκαν κατόπιν και τα μοίραζαν στους συγγενείς και τους φίλους τους. Δώρα κατά την ημέρα του Πάσχα, έδιναν μόνο στα παιδιά και στους υπηρέτες.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος Θ' συνήθιζε μετά την λειτουργία του Πάσχα, να καλή τους συγγενείς του και τους αλικούς του στη μεγάλη αίθουσα του θρόνου. Εκεί οι νεαροί αγόρευαν του έφεραν μεγάλα καλάθια γεμάτα με χρυσωμένα αυγά, τα οποία ο μονάρχης μοίραζε σ' όλους, ανταλλάσσοντας συγχρόνως μαζί τους τις καθιερωμένες ευχές.

Επί Λουδοβίκου ΙΔ' όταν τα γούστα της εποχής ζητούσαν την πολυτέλεια, στα απλά αυγά προσετέθησαν και τα χρυσωμένα αυγά. Τα χρυσωμένα αυγά, τα οποία ο βασιλεύς μοίραζε σ' όλους, ανταλλάσσοντας συγχρόνως μαζί τους τις καθιερωμένες ευχές.

Επί Λουδοβίκου ΙΔ' όταν τα γούστα της εποχής ζητούσαν την πολυτέλεια, στα απλά αυγά προσετέθησαν και τα χρυσωμένα αυγά. Τα χρυσωμένα αυγά, τα οποία ο βασιλεύς μοίραζε σ' όλους, ανταλλάσσοντας συγχρόνως μαζί τους τις καθιερωμένες ευχές.

πατροπαράδοτο αυγό με κάθε επισκέπτη που πήγαινε να τον συγχαρή, κατόπιν έκοβε το αυγό στη μέση, έφερνε το μισό ως το στόμα του—χωρίς να το φάει, φυσικά, γιατί θα βαρυστομάζαζε στο τέλος!.....και πρόσφερε το άλλο μισό στον επισκέπτη, ο οποίος ήταν υποχρεωμένος να το φάει. Και σε πολλά μέρη της Ελλάδος υπάρχει το ίδιο, περίπου, έθιμο. Στους επισκέπτες, την έδωμάδα της Διακαινησίμου, προσφέρουν μαζί με το γλυκό και κόκκινα αυγά. Ο επισκέπτης πάλι πρέπει να το τσουγκρίσει με τον οικοδεσπότη, λέγοντας:

—Χριστός Ανέστη!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Μεταξύ φίλων: —Έρεεις γιατί είναι δύσκολο να βρή κανείς την αλήθεια; —Απλούστατα: γιατί είναι γυμνή και...κρύβεται!

Σ' ένα σαλόνι: Η δεσποινίς.—Θα παίξω λίγο πιάνο, κύριε συνταγματάρχα. Μήπως σας ένοχλώ; Ο συνταγματάρχης.—Τι λές εκεί, παιδί μου! Κάνε τη δουλειά σου. Έχω άκουσει...μάνια των σαρανταδύο και δεν ένοχλήθηκα και θα ένοχληθώ από το πιάνο σου!

Στο στρατόν: Ο δεκανέας.—Πες μας εσύ: Γιατί όταν σηματοδούμε κλείνουμε το ένα μας μάτι; Ο νεοσύλληκτος.—Γιατί αν τα κλείσουμε και τα δύο δεν θα βλέπουμε τίποτα!...

Στο δικαστήριο: Ο πρόεδρος.—Πισει ανύπαντρος, κατηγορούμενος; Ο κατηγορούμενος (με ύφος ντροπαλό).—Μήπως ο κ. πρόεδρος έχει καμιά κόρη της παντρείας; *

Ο καθηγητής της φυσικής.—Πού υπάρχουν οι περισσότεροι αδάμαντες; Ο φοιτητής.—Μά... στα ενεχυροδανειστήρια!...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

1814-1820-1914-1920

Ο Βασιλεύς της Ρώμης.
(Πινάξ του Λόρενς).
Β'.

Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε πώς ο νεαρός βασιλεύς της Ρώμης, ο γιός του Ναπολέοντος, μετά την πτώση και την εξορία του πατέρα του στην 'Αγία Ελένη, παραδόθηκε από τη μητέρα του Μαρία Λουίζα στον παππού του Αυτοκράτορα της Αυστρίας, ο οποίος τον κρατάει αιχμάλωτο στο ανάκτορο του Σάινμπουργκ.

Καμιά αγάπη δεν νοιώθει; ο 'Αετιδής για τον παππού του, τον βουλο κι' αμίλητο, ο οποίος σπάνια τον χαίρει. Και η άγρια τυραννία την παιδική ψυχή του, ενώ η Αυστριακή γκυβερνάντης του μεγαλώνουν το μαρτύριό του, με την ψυχρή κι' επιφυλακτική διαγωγή τους απέναντί του.

Κλεισμένος στο δωμάτιό του, ένα πρωί, κάθεται σοβαρός σαν μικρός φυλακισμένος, και τα χαρούμενα πουλιά που καλαϊδούν κάτω στο πάρκο, τον αφήνουν αδιάφορο. Το βιβλίο που διάβαζε πριν, είχε περμένο στο πάτωμα. Ο μικρός δούξ ρευδάζει θλιβερά...

Εξαφνα, η Αυστριακή γκυβερνάντα που τον επιβλέπει, πλέκοντας τη δαντέλλα της κοντά στο ανοικτό παράθυρο, σηκώνει το κεφάλι και ρωτάει:

—Μάθατε το μάθημα της 'Ιστορίας, Υψηλότητάς;

Ο μικρός δούξ ανατριχιάζει, ξαναμυρίζει με δυσφορία το περμένο βιβλίο του, κι' απαντάει σιγαλόφωνα:

—Όχι, δεσποινίς...

Η νεαρή γκυβερνάντα παρατάει το πλέξιμό της, τον πλησιάζει, και του λέει με ήρεμη, σταθερή, μα και στεγνή φωνή:

—Και όμως πρέπει να το μάθετε, Υψηλότητάς... Θα σας αφήσω μόνον τώρα... Θα καθίσετε φρόνιμα, θα διαβάσετε, και θα μου πείτε το μάθημά σας, μόλις γυρίσω... 'Ετσι...

Ο μικρός δούξ του Ράιχστατ, της απαντάει με την ίδια εγκαρτερή:

—Μάλιστα, δεσποινίς... Μάλιστα...

Μόλις όμως η γκυβερνάντα φύγει, ο άμοιρος μικρός αλλάζει όψη. Σηκώνεται νευρικά, περπατά μακριά με αγανάκτηση το βιβλίο του, και ξεφωνίζει με λύσσα:

—'Όχι... 'Όχι... Χίλιες φορές δ-

χι!...

Τι να κάνη; Η 'Ιστορία του έχει νη μιλάει όλο για αυστριακές νίκες που τον δαιμονίζουν, και στις εικόνες του βιβλίου βλέπει διαρκώς μπλέ ουσάρους και λευκούς θωρακοφόρους, ενώ στο μικρό του μουλουδάκι παραμένουν, αλησμόνητες ακόμη, η φανταχτερές στολές των Γάλλων της φρουράς του Αυτοκράτορα πατέρα του.

Εξαφνα κρατάει την αναπνοή του και τεντώνει με προσοχή τ' αυτιά του: Κάποιος ξύνει σιγαλά την πόρτα!...

Φοβάται, γιατί θυμάται τον πρωθυπουργό κ. ντε Μέντερονχ με το σατανικό του πρόσωπο, ο οποίος τον επισκέπτεται συχνά, τριγυρισμένος από πολλούς άγριομυτηρδες αξιωματούχους και άστυνόμεους. Μήπως είναι αυτός;...

Ο μικρός δούξ ετοιμάζεται να ξεφωνήσει απ' την τρομάρα, μα η πόρτα ανοίγει σιγαλά, και μία κοπελλίτσα ξαναμμένη απ' το τρέξιμο μπαίνει μέσα, κλονώντας του νότια να μη μιλήσει καθόλου.

Συγχρόνως θγάζει με προσφύλαξη κάτω απ' τον μανδύα της ένα μικρό ξύλινο κλουβί, μέσα στο οποίο βρίσκεται ένας τσαχπίνης παπαγάλος, και το δείχνει στον μικρούλη δούκα, λέγοντάς του:

—Είπε για σας αυτό το πουλί, Μεγαλειότητάς.

—Ποιά είσαι σύ;... Ποιός σου τώδωσε αυτό; τή ρωτάει με έκπληξη, φυλακτική διαγωγή τους απέναντί του.

—'Ακόμα ξη, τελοςπάντων, ο Στανάς αυτός;

μα κι' εμπιστοσύνη, ο πρίγκιψ.

Τότε η μικρούλα, κλείνοντας την πόρτα και προχωρώντας μέσα, του απαντάει:

—Είμαι κόρη του Φλαμπώ, φαντάρου στη φρουρά του πατέρα σας. 'Από χρόνια τώρα ο Μεγαλειότητάς είχε εμπιστευθεί το πουλί αυτό στον πατέρα μου, για να σας τή φέρη ως ένθιμο, πριν την πάνε οι 'Εγγλέζοι στην εξορία. Κι' ο πατέρας μου για να σας βοηθ, απ' το φονταίνεμπλ, πουθ βρισκόταν, πήγε στη Σάρτη, απ' τη Σάρτη στο Μπλουά, από εκεί στο Λυών, κι' απ' το Λυών εδω στη Βιέννη, ελπίζοντας να σας προλάβη και να σας τή δώση...

...Είκοσι, τριάντα φορές κινδύνεψε να πιαστή απ' τους Αυστριακούς και να τουφεκιστή ως κατάρκοπος. Βρίσκεται τώρα εδω και τή κατάρκο να με διευκολύνη νάμπω στο παλάτι...

—'Αχ, Μεγαλειότητάς, πώς σας αγαπούμε εγώ κι' ο πατέρας μου!... 'Απαράλλαχτα όπως αγαπούσαμε και τον πατέρα σας.

Ο δούξ του Ράιχστατ παρακολουθεί έκθαμβος τη διήγησι αυτή της πιότης κοπελλίτσας. Μόλις ακούει όμως για τον αγαπημένο του πατέρα, τον οποίο δεν θυμάται βέβαια, μα τόσο θαυμάζει κι' αυτός—πως και οι άλλοι, για τή μυθία του κατορθώματα—ξεφωνίζει με λαχτάρα:

—Πού είναι τώρα ο πατέρας μου; Στην 'Ελβετία...

Η κοπελλά καταλαβαίνει πως κρύ-

βουν την αλήθεια απ' τον άμοιρο γιού—για τή φρεντή καπάντια του πατέρα του—κι' απαντάει άοριστα για να ξεφύγη απ' τή δύσκολη έκσινη θέσι:

—'Όχι στην 'Ελβετία... Σε κάποιο άλλο νησί... Κάπου εκεί κοντά.

Επειτα, σαν νάταν δασκαλεμένη, άρχισε να ξεδιπλώνη μπρος σ' ένα εορμικό διάδρομο, βρίσκεται ένα γερμανός παπαγάλος, μαθιμένος και με μάτια ολοκίτρινα απ' την ηλικία, ο οποίος διαρκώς σκαλεύει το μισοφαλακρό κεφάλι του:

Τού μίλησε για τις λεγόμενες των παλαμάρων φαντάρων του, που βέβαιαν άκουπτα έναντιον των έχθρων, έχοντας ξεδιπλωμένες τις χρυσόκέντητες σημαίες των. Τού μίλησε για τή φρούρια που γκεμίζόντουσαν από τρομερό διάβα του πατέρα του, για τον τρόπο και τήν ταπεινότητα υπροστά του τώσαν και τώσαν Αδωκρατόρων και βασιληάδων της Εύρώπης.

Κι' ενώ εκείνη μιλούσε ξαναμμένη, ο παπαγάλος στο κλουβί του έλεγε κι' αυτός ανάδεα το αλησμόνητο μάθημα της δόξης, το οποίο κάποτε τούδε μάθει υπομονετικά η πρώτη Αδωκράτειρα των Γάλλων.

—Φριδλάνδ... Ρίβολι!... Βάγκραμ! 'Αούστερλιτς!... 'Ευλώ!...

Τά ακούει όλ' αυτά ο μικρός δούξ, ανασείνοντας βαρειά, και τή επαναλαμβάνει χαμηλόφωνα μέσα του, για να τή χαράξη βαθειά στην ψυχή του. 'Ετσι βέβαια βέβαιος, ότι κανένας δεν θα μπορούσε να τού τή θγάλη απ' το κλουβί του, ότι και βίαια να προσπαθή...

Εξαφνα τή δυό εκείνα παιδιά τινάζονται τρομαγμένα. Βλέπουν την παπαγάλο να πηδά άγριομυτηρ στην ξύλινη βέργα του κλουβιού του, ν' αβανφρώνεται με φρίκη και να γλαρώνη τ' αστραφτερά του μάτια.

Επειτα, με τή διαπεραστική φωνή του κραυγάζει ένα παράγγελλμα—το ίδιο που φώναζε πριν από λίγα χρόνια, την θλιβερή εκείνη θραδεία της συνομιλίας του Ναπολέοντος με τον Φλαμπώ—που άντηχει τώρα σαν κραυγή κινδύνου:

—Στά βπλαα!...

Η κοπελλά μ' ένα κίνημα απότομο κρούει το κλουβί κάτω απ' τον μανδύα της, και τρέχοντας βιαστικά, χώνεται πίσω από μιά βαρειά κουρτίνα. Ο μικρός δούξ στέκεται σατισμένος, μ' ένα ξέροντας κι' αυτός τι συμβαίνει, μα την ίδια στιγμή η πόρτα ανοίγει και φαίνεται στο κατώφλι ο Αδωκράτωρ Φραγκίσκος Β'. με έκφρασι ασυτηρή και δύσπιστη, χυμένη στο πρόσωπό του:

—Διάβαζε το μάθημά σου, Φράνς; ρωτάει τον 'Αετιδή!

Ο μικρός δούξ διστάζει ν' απαντήσει. Νοιώθει όμως σιγά-σιγά κάποιο θάρος να ξυπνή στα παιδικά του στήθη, κι' αποκρίνεται με σταθερή φωνή:

—Ναι, παππού... Διάβασα και πολύ, μάλιστα!... Δεν λέει ψέμματα ο καυμένος.

Και άρχίζει να λήη το μάθημά του. Μα δεν είναι το μάθημα, όπως τή γράφει η ιστορία που τού έδωσαν οι Αδ-

στριακοί, είναι η αληθινή ιστορία, γαμάτη από τούς θριάμβους του μεγάλου πατέρα του.

Ο 'Εστεμμένος παππούς κυττάει τώρα το έξιλλο προσωπάκι του εγγονού του, κουνάει τή κεφαλή του με οίκτο, και σαν κυνηγημένος απ' τις τύψεις, λυγίζει τή κορμή του και ξαναφύγει αμίλητος.

1914—'Ενας αιώνας έχει περάσει απ' τή τραγική αυτή γεγονότα.

Και όμως, στα ανάκτορα του Σάινμπουργκ, άνεβασιμένος σε μιά χρυσή συμβατική ακλωστή, τοποθετημένη 'Ενα εορμικό διάδρομο, βρίσκεται 'Ενα γερμανός παπαγάλος, μαθιμένος και με μάτια ολοκίτρινα απ' την ηλικία, ο οποίος διαρκώς σκαλεύει το μισοφαλακρό κεφάλι του:

Είπε ο παπαγάλος του 'Βασιληά της Ρώμης, του μικρού δούκας του Ράιχστατ!...

Οι παπαγάλοι, βλέπετε, έχουν τή καταπληκτική κι' υπερφυσική προσέμιο να ζούν περισσότερο κι' απ' τούς αιώνοβίους ανθρώπους!...

Τή θραδεία αυτή—20 'Ιουλίου του 1914—παρ' όλη τή φρεντή κουφάρα, ένα γέρος ψηλόκορμος με άσπρες ραβδωτές, περιμένει στην πίσω πόρτα του παλατιού του Σάινμπουργκ κάποιον, με άσυμφορησία. 'Ενε ο Αδωκράτωρ της Αυστρίας Φραγκίσκος 'Ιωσήφ!

Εξαφνα, κάποιον αυτόκίνητο με κατεβαμένη στόμα, σταματάει απότομα μπροστά του, κι' ένας ταξιδιωτής με κορμί αλύγιστο και με μουστάκια στρωμένα πρὸς τή επάνω, κατεβαίνει βιαστικά. Είναι ο Κάιζερ της Γερμανίας Γουλιέλμος Β'.

—Καλώς ήλθε, Γουλιέλμ.

—Καλώς σε βρήκα, Φράνς.

Οι δυό γηραιότες ἀγκαλιζόνται με διάχυσι και υπάινουν στο παλάτι διακριτικά, βέβαιον πως, με τή μέτρα πουλάδων, κανένας δεν θα μύθη τή μυστηριώδη εκείνη άριζή του Κάιζερ στην αυστριακή πρωτεύουσα.

Καθώς διαβαίνουν όμως την εορμική διάδρομο, ο άρεμάνιος Κάιζερ ξεχωρίζει το οικότο απ' τή γερατειά πουλί, γνωστό του κι' από άλλες προηγούμενες έπισκέψεις.

Σταματάει ένα λεπτό μπροστά του, κυττάει τή θάλα του μάτια και λέει στον 'Εστεμμένο συνοδό του:

—'Ακόμα ξη, τέλος πάντων, ο Στανάς αυτός;...

—'Ακόμα... Ναι... 'Ακόμα... μουρμουρίζει με δεισιδαιμονία ο 'Αδωκράτωρ Αδωκράτωρ, ο τόσο τρομοκρατημένος απ' το στοιχειωμένο παλάτι του, κι' απ' τούς βρυχόμενους παταχόν κάθε λίγο την τραγική του οικόγενεια. Και σε λίγο προσθέτει:

—Δεν τολμώ να τή διώξω από δω μέσα, τή φρεντώ αυτό θάνατα...

Είπε τέτοια η ιστορία που θυμίζει, 'Ετσι παρ' όλο που τή φοβόμην, τή στεργήσι του. Στοιχειώσε πειά δω μέσα.

—Πάμε, Φράνς. 'Ακριτά φλαργάσαμε για έναν παπαγάλο... ψιθυρίζει ανατριχιασμένος κι' ο Κάιζερ, τοπάζοντας ότι ο μικρός αυτός μπορεί να έπηρεασή από κανένα...

Η δεσποινίς Σουζάν, ά-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Τό τέλος.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η δεσποινίς Σουζάν και η προσωπογραφία της. 'Οπου άρνείται ν' άναγνωρίση τόν έαυτό της. 'Ο καυγας της με τή ζωγράφο. 'Ο μικρός διατητής. Η έκδίκη της τού ζωγράφου. Πώς άναγκάστηκε η Σουζάν νά παραλάβη τήν εικόνα της, κτλ.

Η δεσποινίς Σουζάν, γνωστοτή καλλιτέχνης τού τραγουδιού, στο τέλος τού περασμένου αιώνας είχε παργγείλει κάποτε τή πορτραίτο της σ' έναν απ' τούς καλύτερους ζωγράφους τού Παρισιού.

Όταν όμως η εικόνα τέλειωσε και η δεσποινίς Σουζάν τήν είδε, έδωκε μιτ φωνή έκπληξης κι' ύστερα άρχισε νά γελάει άκράτητα.

—Θά θέλατε ν' άστειυθήτε βέβαια, άγαπητέ μου ζωγράφε! είπε.

—'Αηλαδή;

—Μά επιμένετε λοιπόν ότι είμαι εγώ αυτή;

—Μά, δεσποινίς, είσθε όμοιοτάτη!

—'Ε, τότε, κύριε, θά μού επιτρέψετε νά σας πω ότι στερείστε άνατροφή. Με βρίζετε χωρίς καμιά εγγύεια κι' τή νά επιμένετε ότι τή άσχημα χαρακτηριστικά που έχει ή γυναίκα τού πορτραίτου σας είναι δική του. Κυττάχτε, σας παρακαλώ. Αυτή ή μύτη είναι δική μου. Το στόμα αυτό μοιάζει με τή δική μου;... Κυττάχτε και συγκρίνετε:

Και ή δεσποινίς Σουζάν άνασάκωσε τή κεφαλή της και σούφωσε με χέρι τή χείλη της.

Ο δυστυχής ζωγράφος, βλέποντας ότι δεν θά μπορούσε ποτέ νά πείση τή συμπαθεστάτη καλλιτέχνη για τήν όμοιότητα τού πορτραίτου της, τής έπρότεινε τή ελπίδα:

—'Ακούστε, δεσποινίς: 'Εχω τή γνώμη ότι ή κρίσις ή δική σας κι' ή δική μου προκειμένου για τή έργο αυτό, είναι έντελώς ύποκειμενική. Συνοψώς, άν θέλουμε νά μάθουμε τήν άντικειμενική αλήθεια, πρέπει ν' άπειθυνθούμε σ' έναν τρίτον για νά μάς πη τή γνώμη του.

—Και ποίος με βεβαιώνει ότι ο τρίτος αυτός δεν θά είναι έπηρεασμένος;

—'Ε, λοιπόν, ο τρίτος αυτός θά είναι ο μικρός Φρέντυ, ο γιός της κυρίας Ντεμουλάν, ο οποίος είναι βαρύνουσας αξίας και σας έχει ξέρεi τόσο καλά. Δεν πιστεύω νά φανταζόσστε ότι ο μικρός αυτός μπορεί νά έπηρεασή από κανένα...

Η δεσποινίς Σουζάν, ά-

στο πρόσεχε. Τό τέλος.

—'Ακόμα ξη, τελοςπάντων, ο Στανάς αυτός;

—'Ακόμα... Ναι... 'Ακόμα... μουρμουρίζει με δεισιδαιμονία ο 'Αδωκράτωρ Αδωκράτωρ, ο τόσο τρομοκρατημένος απ' το στοιχειωμένο παλάτι του, κι' απ' τούς βρυχόμενους παταχόν κάθε λίγο την τραγική του οικόγενεια. Και σε λίγο προσθέτει:

—Δεν τολμώ να τή διώξω από δω μέσα, τή φρεντώ αυτό θάνατα...

Είπε τέτοια η ιστορία που θυμίζει, 'Ετσι παρ' όλο που τή φοβόμην, τή στεργήσι του. Στοιχειώσε πειά δω μέσα.

—Πάμε, Φράνς. 'Ακριτά φλαργάσαμε για έναν παπαγάλο... ψιθυρίζει ανατριχιασμένος κι' ο Κάιζερ, τοπάζοντας ότι ο μικρός αυτός μπορεί να έπηρεασή από κανένα...

Η δεσποινίς Σουζάν, ά-

στο πρόσεχε. Τό τέλος.

—'Ακόμα ξη, τελοςπάντων, ο Στανάς αυτός;

—'Ακόμα... Ναι... 'Ακόμα... μουρμουρίζει με δεισιδαιμονία ο 'Αδωκράτωρ Αδωκράτωρ, ο τόσο τρομοκρατημένος απ' το στοιχειωμένο παλάτι του, κι' απ' τούς βρυχόμενους παταχόν κάθε λίγο την τραγική του οικόγενεια. Και σε λίγο προσθέτει:

—Δεν τολμώ να τή διώξω από δω μέσα, τή φρεντώ αυτό θάνατα...

Είπε τέτοια η ιστορία που θυμίζει, 'Ετσι παρ' όλο που τή φοβόμην, τή στεργήσι του. Στοιχειώσε πειά δω μέσα.

—Πάμε, Φράνς. 'Ακριτά φλαργάσαμε για έναν παπαγάλο... ψιθυρίζει ανατριχιασμένος κι' ο Κάιζερ, τοπάζοντας ότι ο μικρός αυτός μπορεί να έπηρεασή από κανένα...

Η δεσποινίς Σουζάν, ά-

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΑΛΗΝΗ

'Απ' τή θούβ, τρείς μάγισσες νεράιδες κρατούνε τή καρδιά πετρωμένα και κουρολές ή μιτ της άλλης:

—Τάειδες τή παλληκάρι τ' άπατου (πελάγου,

με μάτια στ' άρμενά τους πικραμένα, και με καρδιές, σαν τήν καρδιά τού πάγου:

Και λέει ή πιό ξανθά: —Καλά νά (πάθουν...

Στήν κουραστή καθήμενοι, στην πρό-

τή όνειρά τους τραγουδώντας πλά-

σ' άντήχημα, ξαγρυπνημένοι πάλι, τήν πλώρη τους βυθίζοντας: στ' άβυσ- (ακρογιάλι,

Και είπε ή γαλανή: —Τώρα ή γα-

κροβάτι των όνειρων τους άς γίνε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

—

ΑΛΥΣΣΙΔΕΣ

Σφυροκόπος άθώρητος μύτους κρύκους άνοιει, αλυσσίδες δουλεύοντας σ' ένα άθώρητο άμυν.

Μίσση, άγάπες, όνειρα, πόθοι, πόνω άλτιδες, σιδερένιες κι' άσυντριπτες τής ζωής αλυσσίδες.

Χλωμοί φόνοι που σέρονται, σαν τή φείδη στα κρίνα, πλούτη, δόξες, χρυσόβρανες, αλυσσίδες κι' εκείνα.

Νά βαδίση πρὸς τ' άγνωστα ή ψυχή δοκιμάζει: σερπύνται οι κρύκοι κι' ο κρότος των τήν κρατεί, τήν τρομάζει.

Νά πετάξη γυροδώντας, τή σκληρά νά γλυτώση, περμένει απ' τή θάνατο τή στερά νά τής δώση.

Μά είναι τάχα ελαφρότερα τή στερά τού θανάτου από τ' άλυστα σίδερα τής ζωής εδω κάτω;

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

οι! τού είπε, κυττάοντας τον άγριο. Δώστε μου τήν εικόνα μου!

—Πώς; Τήν εικόνα σας; Ποιά εικόνα σας;

—Τή ζωγραφία μου, που έχετε έκτεθειμένη στ' άποστήθια εκείνο!

Και, λέγοντας τή λόγια αυτά, ή δις Σουζάν άνοίξε τή ποσάντη της με τρεμάμενα από τή νεύρα της δάχτυλα και κατέθεσε επάνω στ' τραπέζι τή συμφωνημένη άξία τής ζωγραφίας.

—'Αλλά, δεσποινίς, δεν επιμένετε ότι τή πορτραίτο σας δεν σας μοιάζει; έκανε ο ζωγράφος.

Μά ή δεσποινίς Σουζάν δεν καταδέχτηκε αυτή τή φορά νά τού απαν-

—Είπε άναδρία αυτό, κή τήση.

ΠΟΤΕΙ... φώναζε ο μπάρμπα Μπουργκέιγ σηκώνοντας μ' όρμη και πετώντας την πετσέτα του στο τραπέζι. Ποτέ!... Τό άκουσες καλά; Ποτέ!...

Κι' ενώ ο παλιός άρχιστης άρχισε να φέρνι θόλτες στην τραπέζια σαν μανιασμένος, ή μυιά Μπουργκέιγ, με τή μάτια υγρά από τή δάκρυα, χαμηλωμένα πάνω στο πιάτο της, καθόριζε μηχανικά ξερά αμύδαλα.

Δυό χρόνια τώρα, σχεδόν κάθε βράδυ, ή ίδια σκηνή επαναλαμβανόταν μεταξύ των δυό αυτών συζύγων. Γιατί δυό χρόνια είχαν περάσει από τότε που είχαν διακόψει τις σχέσεις τους με τή γυναικα, τήν Έδουάρδο, ή οποία είχε παντρευτεί παρά τή γνώμη τους, με ή κόρη, που ή ίδιας την περιμάζωζε, ποιος ξέρει από πού, μέσ' στο Καρτίε Λατέν, όταν άκριβώς τελείωναν τις σπουδές του στή Νομική. Είχαν άγαπήσει και είχαν χαιδέψει από παιδί τήν Έδουάρδο, στήν όποια είχαν στρίψει όλες τις ελπίδες τους. Και πράγματι ή άρχή, προσηγγέλλει λαμπρό τή μέλλον τή παιδίού! Μή ή άρχή τις περισσότερες φορές είνε πολύ διαφορετική από τή τέλος!

Ο Έδουάρδος, λοιπόν, συνάντησε εκείνη την κόρη και την άγάπησε. Κι' από τότε ή σπουδές του δεν πήγαν μπροστά ούτε βήμα. Ούτε διπλώμα πήρε, ούτε τίποτα! 'Ως τότε οι γονείς του δεν άπελαιδόντουσαν ή λύτωση. Παιδί είνε, έλεγαν, θά τού περάσουν. Μία μέρα τούς άνακοίνωσε ότι λάτρευε τή φίλη του και ότι ήθελε να τήν πάρη... 'Ω! τότε, πώς δεν έπεσε χύμα απόόλητος ο μπάρμπα Μπουργκέιγ, ήταν θάυμα... 'Εδωίσε τή γυναικα του κακήν κακώς από τή στήν λέγοντάς του: «'Αν δώσης τ' όνομά σου σ' αυτήν την παλιογυναικα να μή περιμένει πεντάρα από μένα, όταν πεθάνω!...» Μά τή κακή, τή άχάριστη παιδί, θέλησε κιόλας να τούς εφινευσθή και τούς έστειλε μία πρόσκληση όταν έκανε τή γάμο του. 'Ετσι δέκοφε κάθε σήσει μαζί τους.

Και τώρα ο Έδουάρδος ζούσε μ' ένα μικρό ημερομίσθιο, που έβγαζε δουλεύοντας σ' ένα μικρό γραφείο. Ζωή βασανισμένη...

Οι γέροι γονείς του, δυό χρόνια τώρα, που είχαν να ιδούν τή παιδί τους, υπέφεραν πολύ. Μά τήν τελευταία καιρό τή πράγματα, εξ αίτίας της μυιάς, είχαν παροξυνθεί. 'Ο ουμός της είχε περάσει κι είχε παραχωρήσει τή θέσι του στήν πόνο τού παιδίού της, κι είχε άρχισει να σκέπτεται ότι ήταν καιρός να τή συγχωρέσουν. Τέλος τέλμας να κάνη λόγο γι' αυτό στήν πατέρα. Τί ήθελε όμως να τού πη; 'Ο γέρος μάνιασε, άρρισε, πέταξε ένα σκληρό «ποτέ!», που έκαμε τή ψάμα να τραταχθούν κι άπαγόρευσε στή γυναίκα του να τή ξανακάνη λόγο γι' αυτό.

Μά αυτή δέ μπορούσε να τήν άπακούση. Κάθε τόσο έκανε και μία νέα άπόπειρα να τή άνακινήση τή ζήτηση, μά κάθε φορά επαικούσθασαν ή ίδιες σκηνές εκ μέρους τού άνδρος της. Κι' αυτό έφτασε γι' να μετάβλη τή στήν σε κόλασι. Αυτοί οι δυό γέροι, που ποτέ τους δεν εί-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

χαν άντιμιλήσει στο παραμικρό, που είχαν ζήσει και που είχαν εργαστεί, πλάι-πλάι τριάντα χρόνια ολοκληθρα, που είχαν τόσο άγαπήσει, έζούσαν τώρα σαν έχθροί, έτοιμοι ν' άρπαχτούν. Κάθε βράδυ, στο τέλος τού δείπνου, ή έχθροπραξίες ξανάρχίζαν... Κι' ή σκηνή τελείωνε με τήν ίδια τρόπο πάντοτε: 'Ο μπάρμπα Μπουργκέιγ έφραγε χτυπώντας δυνατά τήν πόρτα κι' επήγγαινε στο γειτονικό καφενείο, όπου συναντούσε μερικούς φίλους κι' έπαιζε πρέφα. 'Εκεί, μοιάζοντας τή χαρτιά, κατηγορούσε τή σύγχρονα ήθη, που είχαν εκμηδενίσει τήν πατρική εξουσία στή παιδεία. Αυτός όμως θά έμενε ως τή τέλος αίσθητός προς τή γυναικα του. Αυτό ήταν τή μοναδική θέμα της κουβέντας του. Οι σύντροφοί του είτε γι' να τήν εφινευστούν, είτε γι' να τήν κολακέψουν, λέγαν:

—Μπάρμπα, μπάρμπα Μπουργκέιγ! 'Είσαι σωστός Ρωμαίος!... 'Ερπασε τέλος μία ώμορφη Κυριακή τών Βαΐων. 'Ολος ο κόσμος γύριζε από τήν εκκλησία κρατώντας βάγια στή χείρα του και τ' άλλα των λεωφορείων είχαν κι' αυτά στολισμένα σ' αυτά τους με βάγια.

Ο μπάρμπα Μπουργκέιγ, που είχε άργήσει τή νύχτα στο καφενείο—ή πρέφα είχε παραταθεί ως τή μεσάνυχτα—άργησε να έφινε τή. Σηκώθηκε από τή κρεβάτι του μουφλούζης. Τό προηγούμενο βράδυ ή γυναίκα του τού είχε μιλήσει ακόμα μία

φορά γι' τήν Έδουάρδο, προσπαθώντας να τήν μεταπείση. Τού είπε πώς εχε μάθει σχετικά μ' αυτόν. 'Ηξερε ότι ή γυναίκα τού γιου του δεν ήταν καμιά τιποτένια, όπως ενόμιζαν στήν άρχή. Μά τή πού σπουδαίο ήταν ή φτώχεια του γιου του. Μόλις διηκόσια φράγκα έκέρδιζε τή μήνα, θά δεν έφταναν σ' αυτόν γι' τή γάρα και καφέ.

—'Ω! δέν σου ζητάω να τούς δής... Μά βοήθησέ τους λίγο!... είπε δειλά ή Μπουργκέιγ στήν άντρα της.

Βλέποντας όμως ότι έκείνος δεν της άπαντούσε τίποτα, μόνο στριφογύριζε σκεφτικός στο χέρι του ένα ποτήρι, που μόλις τού είχε άδειάσει, σηκώθηκε από τή θέσι της, έκανε τή γύρο τού τραπέζι κι' έβαλε δειλά τή χείρα της στήν ώμο τού συζύγου της. Μάταιη προσπάθεια! 'Ο μπάρμπα Μπουργκέιγ θυμήθηκε τότε πώς τήν έλεγαν «Ρωμαίο» κι' ή φωνή του άκούστηκε πάλι βρονταρή: «Ποτέ!...»

Μά έκείνο τή πρωί καθώς ξύπνησε ο Μπουργκέιγ ήταν εξααιρετικά θλιμμένος και σκεφτικός. 'Ηταν ήλος νεύρα και κόπιασε δυό φορές κηλός ξυρίζοντας. Είχε ντυθεί παιζό τήν εκκλησία μ' ένα μάτσο βάγια που τ' άπλόσε στο τραπέζι και μασκοβόλησε έλος ή τόπος γύρω από τή δυνατή και φρέσκια μυρουδιά τους.

Όπως ποιητής ήταν, ο μπάρμπα Μπουργκέιγ, ούτε τόσο ελαστικός...

Μά τή βάγια, ή μυρουδιά τους, δεν έφραγε πώς τού ξανάφρασαν ένα σωρό άμνησεις.

Κι' ενώ ή γυναίκα του ταχτοποιούσε τή βάγια γι' να σπολήση τή έκονισμα κι' έλο τή σπύρι, ή διαπεραστική τους μυρουδιά, τήν άγγιζε ως τήν καρδιά. Θυμήθηκε μία Κυριακή τών Βαΐων—'Αγ! πώς μακριά ήταν ή καιρός έκείνος!—Όταν αυτός ήταν ακόμα έργατης, κι' όταν ή γυναίκα του δούλευε σ' ένα ραφτάδικο. 'Ηταν τότε ακόμα στή μύνα τού μελitos, γιατί μόλις είχαν παντρευτεί.

Όπως και σήμερα ή γυναίκα του, τού είχε φέρι μερικά βάγια από τήν εκκλησία, στο φτωχό χαμαράκι τους και τή κρέμασε πάνω από τή νυχτική τους κλίση. Τί χαριτωμένη που ήταν τότε ή γυναίκα του και πώς τήν άγαπούσε!... Και με μία γοργή προσπάθεια της μνήμης τού ξανάεισε σ' αυτά στήν ή έλα τή γυναικα, που έζησαν μαζί, στή διαρκεία τών όποιων έκείνη ήταν τόσο εργατική, τόσο οίκονόμος, τόσο άρρατωμένη... 'Οπότε αυτή τή γυναίκα, που ποτέ δεν της είχε πει κακό λόγο, τήν έκανε τώρα στή γεράσια της ν' άποφέρει εξ αίτίας τού κακού παιδίού τους... Μά ήταν τόσο κακή τή παιδί τους; Βέβαια... Γιατί έπρεπε να τιμήση τήν πατέρα του και τή μητέρα του και να τούς άπακούση...

Έκείνη τή στιγμή ή γυναίκα του, που τήν παρακολουθούσε με τήν άκρα τού ματιού της συγκινήμενη, έπλησίασε τήν τοίχο. 'Υψωσε τή χείρα της και νά, παίρνει ένα κλαδί από τή βάγια και τή βάζει επάνω άπό τή φωτογραφία τού Έδουάρδου τούς—τού Έδουάρδου τούς ως μολιτ—τού τήν έσπρη που ήσαν τόσο περήφανοι γι' αυτόν!...

Ο παλιός χίστης δεν ήξερε έκείνη τή στιγμή πού βρισκόταν... Τό κεφάλι του στρογγυλός... 'Η μυρουδιά τών βανιλιών τήν ζάλιζε, με μία μέση άνακουφιστική και γλυκειά.

Πήγε προς τήν γυναίκα του, τής έπηρε τή χείρα και άφου έφριξε μία ματιά προς τή φωτογραφία τού γιου του, τής ψούρισε με μία φωνή που είχε γίνει πολύ γλυκειά:

—Τί λές, Κλεμάνς; Νά τή συχωρέσουμε τό... παληόπαιδο; 'Α! Τί ήταν έκείνη ή κραυγή χαράς που βγήκε από τή στήν της τής μητέρας... 'Ο άντρας της τήν είχε φωνάζει με τή μικρό τ' όνομά της, Κλεμάνς, όπως στήν καιρό της νεότητος του! Δεκαπέντε χρόνια είχε να τήν φωνάζη έτσι!...

Τότε κι' έκείνη κατάλαβε πώς τήν άγαπούσε πάντοτε, τήν άντρα της, τήν παληό της σύντροφο! Χόλησε άπάνω στο λαιμό του, τήν φιλούσε στο πρόσωπο, τού χαιδύσε τή κεφαλή, με τή χείρα της, τού σφιγγόμυσε στή αυτί! Δεν μπορούσε πια να κρατηθί.

Τήν άλλη Κυριακή, τή Πάσχα, ή Κλεμάνς πήγε να ιδή τή παιδί τους. 'Ηταν κι' αυτό τόσο δυστυχισμένο, που τούς είχε προσβάλει, που τούς είχε περιφρονήσει... 'Εκατό φορές έκανε να πέν να τούς ζητήσει συγγνώμη αλλά δεν τολμούσε! Και τή άπόγευμα της ίδιας μέρας έλεγε στήν

ΚΑΤΟΙΚΟΥΣΑΝ πόρτα με λεγόταν Φρανσέτ Μπός, κι' ή άλλη Μάρθα Μωθανού. 'Αλλοτε ή δυό γυναίκες ήσαν φίλες. Τό Πάσχα μοιράζαν τή άρνι και τή Χριστούγεννα έτρωγαν μαζί τήν πάπια. Μά τελευταία τή μίσος και τή αίμα τούς είχε χωρίσει.

Οι άνδρες τους μάλωσαν μία ή μέρα γι' ένα μικρό οικόπεδο, που διεκδικούσαν. 'Ο ένας είχε τήν κατοχή και ή άλλος μερικούς παλιούς τίτλους. 'Η φιλονεικία μεταξύ τους άσπασε δέκα δολάρια χρόνια. Πρώτα με τή λόγια και ύστερα δικαστικώς. 'Επ' τέλους έξεδόθη ή άπόφασις υπέρ τών Μπός.

Σε τή ώφέλμας; Οι δυό άνδρες τσακώθηκαν ένα βράδυ, θγαίνοντας από τήν ταβέρνα και τή πρωί τούς βρήκαν και τούς δυό νεκρούς σ' ένα έρημικό δρόμο. Είχαν άλληλοσφαχτεί.

Τήν επομένη ή γυναικα τού Μπός έκανε κατοχή στο οικόπεδο. 'Ηταν ένα ωραίο παιδί, τή ωραιότερο τού χωριού, καλοναμωμένο και γερό παλληκάρι. Τόν έλεγαν Ζάν. 'Ηταν μοναχογιός και χαιδεμένος.

Οι Μωθανού πάλι είχαν δυό γιους και ένα κορίτσι. Τ' άγόρια, ή Κλώντ και ή Θωμάς, ήταν άσχημοπαιδιά. 'Ο ένας κούτσαινε και ή άλλος άλοθώριζε. Μά ή κόρη τους, ή Βιργινία, έμοιάζε με άνοιξιάνιο λουλούδι. Κι' έτσι συνέβη και στήν Ρεκλίζ έκείνο πού άλλοτε είχε συμβεί και στή Βερνύ με τήν Ρωμαιο και τήν 'Ιουλιέττα. 'Ο Ζάν και ή Βιργινία άγαπήθηκαν. Ξέχασαν τή πατρική μίσος, άντάμωσαν κάθε βράδυ στούς άγρούς και κρυφομιλούσαν.

Κάθε νύχτα ή Ζάν, διάβαινε τή άμφοισθητόμενο οικόπεδο, και περνούσε στή περιβόλι τών Μωθανών της:

—Έσέρεις, είδα και τή γυναίκα του... Δεν μπορεί νή μή σ' άρέσει πια! Είνε τόσο ώμορφη, τόσο χαριτωμένη, σαν τριαντάφυλλο!... Κι' άγαπάει τόν Έδουάρδο μας. Και βαστάει τόσο καλά τή φτωχική τους!... Τό παρελθόν της; Τό έρω... Μά άφου ή Έδουάρδος μας τήν άγάπησε έτσι; Στό λαό—κι' έμεις άπ' τή λαό είμαστε—δεν πρέπει να ένε κανείς τόσο άυστηρός. Κι' ύστερα—έσέρεις;—είν' έγκυος τριών μηνών, και σέ λίγο γινώμαστε παπούδες...

Ο μπάρμπα Μπουργκέιγ συγκινήθηκε βαθιά και βάζοντας τή χοντρά του δάχτυλα, πού έτρεμαν, στή στήνα της γυναίκας του:

—Φταίει... της είπε. Πάρε ένα καλήνι κέκινα αυγά και στείλε με φωνάζει έν' άμάς!... 'Ας τούς τα πάμε ως σημείο ειρήνης κι' έπειτα τούς παίρνουμε και τρώμε τή βράδυ έδώ.

Κι' ενώ ή μαμά μεθυμένη από τήν ευσυχία, έγραψε με λυγμούς στή στήθος τού άνδρος της, ή μπάρμπα Μπουργκέιγ, άκούμπησε τή κεφαλή του στή δική της κι' άρχισε να κλαίη κι' αυτός με τή σειρά του...

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΥ ΜΠΟΡΝΤΟ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΙΣΟΣ

σύ. 'Εκεί οι δυό νέοι ξεχνοούσαν τή παρελθόν και μιλούσαν γι' τήν άγάπη τους.

Μία μέρα ή Βιργινία είπε στήν Ζάν:

—Πρέπει να με πάρης γυναίκα. Δεν μπορεί να γίνη άλλωώς.

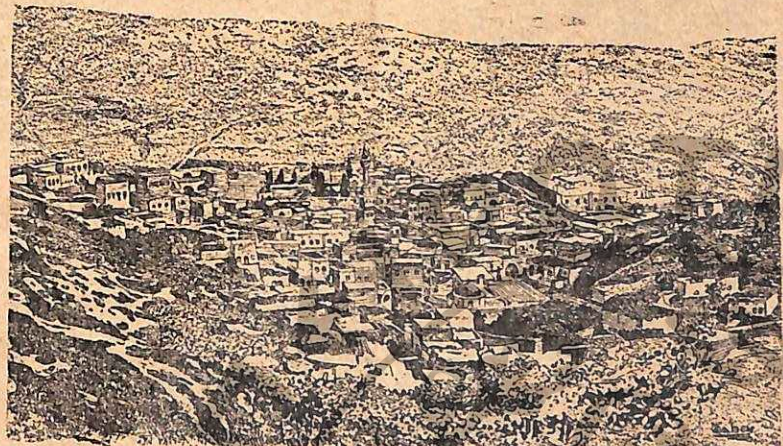
—'Ο Ζάν άρχισε να γελάη.

—Νά σέ πάρω γυναίκα; Τρελλάθηκες;

—Σού είπα πώς δεν μπορεί να γίνη άλλωώς. Έσέρεις γιατί;

—'Ο Ζάν όμως δεν συγκινήθηκε καθόλου και τήν άλλη νύχτα δεν πήγε στή ραντεβού τους. 'Η Βιργινία τόν περίμενε με αγωνία, μία, δυό, τρεις νύχτες. Τήν τετάρτη νύχτα βγήκε κρυφά από τή στήν της και έφτασε τρέμοντας κάτω από τήν παρβουρο τού Ζάν,

□ □ □ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ □ □ □

Η ΝΑΖΑΡΕΤ ΟΠΩΣ ΕΙΝΕ ΣΗΜΕΡΑ

στού γειτονικό σπίτι. 'Ηξερε πώς τέτοια ώρα θά ήταν εκεί ή καλώς της και άρχισε να φωνάζη σιγανά:

—Ζάν!... Ζάν!...

Η φωνή της ήταν σαν ένα παράπονο. Έκείνος τήν άκουσε, μά δεν έδωσε άπάντησι. 'Η Βιργινία τού φώναζε όχτώ φορές. Αυτός όμως δεν άποκρίθηκε. Στο τέλος ή κόρη, άπελπίστηκε, ανέβηκε με μία σκάλα και μπήκε στή δωμάτιό του. 'Ο Ζάν όμως είχε φύγει...

Έτσι έφτασε καιρός πού ή Βιργινία δεν μπορούσε πια να κρύψη τή σφάλμα της. Τά είπε έλα στήν μητέρα της. 'Η γρηά τήν έδειρε σκληρά, γι' να ήμολογήση τή δόνημα τού ένόχου. 'Η Βιργινία όμως δεν ήμολογούσε τίποτα. Τό παιδί ήρθε σέ λίγο στήν κόσμο.

Η γρηά έστειλε τότε τήν Βιργινία στήν πόλι σ' ένα πλούσιο σπίτι κι' έκράτησε τή παιδί κοντά της. 'Η Βιργινία έστειλε καθε τόσο χρήματα πού κέρδιζε από τήν δουλεία της γι' τήν συντήρησι του.

Πέρασαν έτσι μερικά χρόνια. Μία μέρα, πού τή παιδί αυτή έπαιζε στήν ήλιο, ή γρηά Μωθανού είδε από τή παρβουρο της τή παληά ένθρα της, τήν κυρία Μπός να τή κούττη χαμογελώντας, με άγάπη. Μία φρεχτή υποψία πέρασε τότε από τή νού της και τή έκανε να τρέξη τή δόντια της. 'Ο άγνωστος πατέρας λοιπόν ήταν ή Ζάν! 'Ο γιός της Φρανσέτ Μπός!

Η Μωθανού παραμόνεψε, κρυφάκουσε και θεβαιώθηκε πώς έτσι παρμόνευε ή μία τήν άλλη, σαν σκύλλες, έτοιμες να δαγκώσουν. Τό Πάσχα ή Μπός έτοιμάσε ένα στεφάνι από φυσικά άνθη νιά να τή πέν στήν τάφο τού γιου της. 'Η Μωθανού τήν είδε από τή παρβουρο της. Έπριζε τή δόντια και τήν πρε ξωπίσω σαν τρελλή από τήν λύσσα της.

Τό νεκροταφείο τήν ήμέρα αυτή έμοιάζε σαν ένα μεγάλο άνοιξιάνιο περιβόλι. 'Η Μωθανού εταράχτηκε. Μόνο αυτής τή παιδί δεν είχαν γνήσιο τάφο. 'Ο Κλώντ και ή Θωμάς. 'Επειδή τούς καρατόμησαν, τούς είχαν πετάξει σ' ένα άγνωστο μέρος, όπως γίνεται με όλους τούς καταδικασμένους κακούργους.

Πηνιμένη από ντροπή και θυμό, ή Μωθανού έφτασε κοντά στή Μπός. Εκείνη μόλις τήν είδε έφτασε χάμω και τήν άγκριούτταξε. 'Η δυό γυναίκες μετρήθηκαν αυτή τή στιγμή με μίσος, και ή Μωθανού φώναζε σαν λύκαινα:

—Οι γιοί μου σκότωσαν τόν δικό σου. Μά έσύ μου έφαγες τήν καρδιά!

Και, χωρίς λόγια, άρπάχτηκαν, κυλάστηκαν κάτω κι' άρχισαν να χτυπιούνται και να δαγκώνονται σαν τσακάλια. 'Αφρίζαν, μούγγριζαν, φρυσοσαν, κοίμαζόντουσαν, σαν δυό θηρία, επάνω από τόν τάφο τού νεκρού Μπός, χωρίς διακοπή, χωρίς να κουράζονται, μαγισμένες, γεμάτες χολή, γεμάτες μίσος και πάθος!...

Τά δυό αδέρφια τόν παραμόνεψαν τή βράδυ τού Πάσχα, μετά τή πανηγύρι. Έπασαν κι' οι δυό επάνω του και τόν χτύπησαν με τή μαχαίρα τους, ως πού τόν άφησαν νεκρό. 'Όταν τελείωσαν τή έργο τους έφτασε ή Μωθανού, ή

ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΟ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΟΥ
(Έργον τού Ντούτσιου ντ' Μπουονσένια)

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Ο ΝΕΟΣ ΑΤΤΙΛΑΣ

(Η άπερίγραπτη θηριωδία του Μεξικανού αρχιεπισκόπου Βίλλα)

Από όλες τις αιματηρές επαναστάσεις του Μεξικού, η πιο αιματηρή και φοβερά ήταν η επανάσταση του 1914.

Σ' αυτήν, ο στρατηγός Βίλλα—αλλοτε αρχιστάτης της Κικουαρούα—σκόρπησε τέτοια φρίκη, σ' αμέτρητα όπλα περνούσε με τα επαναστατικά στρατεύματά του, ώστε όντως στήριξε απ' όλους «Νέος Αττίλας»!

Θα σας μιλήσουμε σήμερα για την άγρια αυτή επανάσταση, τη χειρότερη απ' όλες θυμούνται οι τόσο συντημένοι Άλλοι σε τέτοιου είδους περιπέτειες Μεξικανούς.

Όταν ο μεγάλος τσιφλικούχος Μαδέρο έδωσε υποψηφιότητα για πρόεδρος του Μεξικού, ο Βίλλα τον υποστήριξε τόσο φανατικά στις εκλογές—τρομοκρατώντας με τους μπράβους του τα αντίθετα κόμματα—ώστε βγήκε πανηγυρική σχεδόν.

Γι' αυτό κι' ο Μαδέρο, ανταμείβοντας τον, τον διόρισε αρχιστάτη των σφαγίων της επαρχίας Κικουαρούα, και συνεπώς προϊστάμενο όλων των κομπάνιών της περιφέρειας, οι οποίοι προποδοτούσαν με σφαίρα τον εξαιρετικά κρεοφάγο λαό του Μεξικού.

Η θεία ήταν έκλεκτη, πολύ προσδοκός, κι' έκανε τον κάτοχό της πανίσχυρο κι' επίφοβο. Δεν ήταν μικρό ποσό να γίνει κανένας αρχιστάτης της περιφέρειας, αρχηγός δηλαδή των πιο κακοποιών και ταραχώδων στοιχείων του Μεξικού!

Όταν όμως—κατά το 1914—δολοφονήθηκε ο πρόεδρος Μαδέρο απ' τους αντίθετους, τότε «Ομοσπονδιακός» δηλαδή, ο Βίλλα σήκωσε επαναστατική μπαντιέρα, για να μὴν προλάβει άλλος κι' ανεβεί στο προεδρικό αξίωμα, στερώντας τον έτσι απ' την επικρατοῦσα θεία.

Πήρε λοιπόν μαζί του όλους τους σφαγείς κι' όλους τους πιστούς τσιφλικούς, άποχε πυρομαχικά και βόμβα απ' τις κρατικές αποθήκες, και βγήκε με λύσσα εναντίον των κυβερνητικών στρατευμάτων—που θέλησαν ν' αντιδράσουν στις επαναστατικές προθέσεις του—με την πρόθεσι ν' ανακηρυχθῇ δικτάτωρ.

Επειδή όμως οι υπαίτες του ήταν λιγότεροι απ' τους αντίπαλους—περίπου δύο χιλιάδες—ο Βίλλα, για να σπείρει εξ αρχής τον τρόμο στα κυβερνητικά στρατεύματα, άρχισε να διαπράττει κάθε είδους ωρμήσεις.

Στην πρώτη μάχη που έδωσε με τα κυβερνητικά στρατεύματα, έπιστάθηκε ο ίδιος στο αποτέλεσμα των αντιπάλων τραυματιών με άλυτους λογισμούς ναύστηθα. Διέταξε κατόπιν να τουφεκιστούν όλοι οι αιχμαλωτισμένοι άξιωματικοί, ενώ τους άπλους φαντάρους, έπεφάνε για πα-

λαινεματισμό μία τρομερή ποινή. Τους έβγαλε όλων το δεξί μάτι, και τους έστειλε άλυσοδεμένους—σωστά ανθρώπινα έρείπια—σε ειδικό στρατόπεδο των αιχμαλώτων!

Ο άσπλος πληθυσμός, επίσης, δεν τράβηξε λιγότερα. Άλλοιμονον σ' αυτούς, και σε όλους έδειχναν φανερά τη δυσπρόσκειά τους για την τρομακτική δικτατορία του.

Η παρουσία των δημοτών, τα σπίντα των καιγόντων, και τα ποίμνια των διασπαζόντων, για να θρέψουν τον εξαγριωμένο στρατό του!

Η παραμικρότερη έκδηλωση δυσφορίας έτιμωρείτο με θάνατο. Ειδικά έκτακτικα άποσπάσματα διέτρεχαν τις πόλεις και τα χωριά, κρατώντας στα χέρια τους πολυσελίδους καταλόγους ύποπτων. Μόλις δε τους έπιαναν, τους τουφεκίζουν άλύπτως, χωρίς καμιά διατύπωση.

Η πρώτη πόλη, που κυριεύτηκε απ' τον Βίλλα, ήταν το Χουαράλ. Χάρισε όμως τη ζωή στους κατοίκους—επειδή τον βοήθησαν κρυφά στην πολιορκία—μη παραλείποντας, έννο-

είται, να ξεπαστρέψει μερικούς ύποπτους. Έπειτα πολιορκήσε την πρωτεύουσα Κικουαρούα.

Όταν σε λίγες μέρες την κυριεύσε κι' εκείνη, έπειτα από μία μάχη αιματηρή, εκδικήθηκε σκληρά την αντίστασή της, η οποία στοίχισε τη ζωή σε άρκετους συντρόφους του. Τουφεκίσε δηλαδή, καμιά είκοσιάρη ύποπτους, επέβαλε στους κατοίκους πρόστιμο άκορετών εκατομμυρίων, και έδειξε την περιουσία εκείνων πούφυγαν κρυφά.

Δεν γλύτωσαν όμως απ' τον θάνατο οι τελευταίοι. Ένώ ακόμα έφευγαν προς το Τορεόν, έχοντας τις άποσκευές των φορτωμένες στους θαλάμους, ο Βίλλα έστειλε να σκοτώσουν όλους τους άποσπάσματα κληρονομών όπαδών του, οι όποιοι τους πρόλαβαν στο δρόμο και τους ξεμπερδεύαν ως τον τελευταίο!

Παραπάνω απ' 150 ψυχές, ήταν τα θύματα του ανθρωποκυνηγιού αυτού!

Έπειτα απ' την Κικουαρούα, ήρθε η σειρά του Τορεόν, σημαντικού

κέντρου βαυβαλοκαταγωγής. Ο Βίλλα το πολιορκήσε κι' αυτό σε λίγο, κι' η άμοιβή του για την κατάκτησή του ήταν το στοιγνυλό ποσό των 30 εκατομμυρίων δολλαρίων, το όποιο δρέθηκε στις Τράπεζες και στο Ταμείο της πόλεως!

Η έπιτυχία αυτή τον έκανε κάπως μεγαλόψυχο. Τουφεκίσε δηλαδή μερικούς ύποπτους, με χάρισε τη ζωή στους τραυματίες που γένιζαν τα νοσοκομεία του Τορεόν. Κάτι το άπρόοπτο, όμως, τον έκανε σε λίγο ν' ανακαλέσει τη μεγαλόψυχη διαταγή του.

Κάποιος απ' τους συντρόφους του, δηλαδή, ενώ φρουρούσε μπρος στο Στρατηγείο του αρχηγού του, είδε από μακριά κάποιον Κινέζο να περπατά με δυσκολία.

Για να περνήει λοιπόν η ώρα, τον σημάδεψε με το τουφέκι του και με μία σφαίρα κατακέφαλα τον σκόρπισε στο χώμα. Έκει όμως πού—για καλό και για κακό—τούφαχνε τις τσέπες και θλαστουόσε πού τις έβρισκε άδειες, είδε να ξεπροβάλλουν απ' τα σανδάλια του Κινέζου μερικές δευόμενες χαρτονομισμάτων άρκετά στοιγνυλό ποσό.

Το παράξενο αυτό γεγονός άναφέρθηκε στον Βίλλα, κι' εκείνος, δίχως καθόλου νά διατάσει, διέταξε γενική σφαγή των Κινέζων του Τορεόν, κι' έπιμελή σωματική έρευνα των πτωμάτων. 800 και πλέον Κινέζοι—άνδρες, γυναίκες και παιδιά—πλήρωσαν με τη ζωή τους την ιδιοτροπία εκείνη του πλεονέκτη Βίλλα!

Για να λάβετε, επίσης, μία ιδέα των άπεριγράπτων άρπαγών και καταστροφών, τις όποιες, διέπραξαν η πολυπληθέστατες συμμορίες των άχαινώτων συντρόφων του, σας παραθέτουμε και το εξής εξωφρενικό πραξικόπημά τους.

Μία μέρα, μερικοί επαναστάται έπιαναν αιχμάλωτο τον γιό του πανούχου κ. Τερενθίας, και τον παρουσίασαν στον αρχηγό τους Φερνάντεθ, έναν απ' τους πιο εμπιστούς του Βίλλα...

Ο Φερνάντεθ, παίρνοντας έντοματά και την συγκατάθεσι, του αρχηγού του, θρονιάστηκε με τους 1200 σχεδόν συμμορίτες του στη «χαλασμένη» (αγρόκτημα) του κ. Τερενθίας, για να τον εξαναγκάσει να μαζέψει γρήγορα τα λύτρα, για την άπελευθέρωσι του παιδιού του.

Ο κ. Τερενθίας—ένας απ' τους μεγαλύτερους κτηνοτρόφους της γης—κάτοχος κοπαδιών που αριθμούσαν 500.000 κεφάλια βόδια!—θέλησε να παζαρεύει στο έπαιρόνιο ποσό των λύτρων, το όποιο έβρισε ο Φερνάντεθ

σε δύο εκατομμύρια δολλαρίων!... —Δεν μπορώ να τώσω, τόσα χρέη—ματα τοίς μετρητοίς. Χρειάζομαι καιρό. Λυπηθήτε με!... Δώστε μου το παιδί μου, κι' εγώ μόλις τα μαζέψω, με βρή μου την καρδιά να σας τα δώσω...

Έτσι θερμοπαράκλησε τον επαναστάτη άρχηγό, ο κ. Τερενθίας, με ο Φερνάντεθ—έπειτα από διαταγούς πολλούς—του άποκρίθηκε άμετάλητα:

—Έτσι... Δώσε μας τότε ένα εκατομμύριο. Ούτε πεντάρα παρακάτω...

Κι' αυτό είνε ύπερβολικό. Κι' όμως και ζωντανά έγω άμείρητα. Μά τόσα μετρητά πού ζητάτε, δεν μπορώ να τα μαζέψω άμέσως.

Δεν πειράζει. Θα περιμένουμε άπομονωτικά ως ότου να τώσω. Θα μένουμε στη «χαλασμένη» σου, κι' εσύ μπορείς να φροντίσεις από τώρα... άποκρίθηκε με διαβολική ειρωνεία ο Φερνάντεθ, κι' έδωσε τον δύστυχο πατέρα...

Τη μεσημέρι, έκει πού τρώγαν μαζί ο Φερνάντεθ κι' ο κ. Τερενθίας στην τραπέζια, ενώ συγχρόνως οι 1200 συμμορίτες μαγείρευαν όσπρια στις άπέραντες κουζίνες της «χαλασμένης», ο Φερνάντεθ ζήτησε νεφρά βωδίου τραγανιά, έτσι από ιδιοτροπία δήθεν.

Αμέσως σφάχτηκε ένα βώδι, και τα δύο νεφρά του τραγανίστηκαν άμέσως. Ο Φερνάντεθ τότε με σατανικό χαμόγελο, βγήκε στο μπαλκόνι, κι' κρατώντας το πιάτο με τα άχνιστα νεφρά στο χέρι του, είπε στους όπαδούς του, ενώ ο κ. Τερενθίας τον άκουγε από μέσα:

—Αυτοί είναι γιατί εγώ θα φάω νεφρά τραγανιά, ενώ εσείς θα φάτε όσπρια. Τη βωδία όμως θα διαβώδη σ' άδικο. Ούχατε ο καθένας σας από ένα πιάτο νεφρά, κι' από άγριο θα κανονίσουμε καλύτερα το συσσίτιο, ό: ότου γά πάρουμε τα λύτρα απ' την οικογένειά πού μας φιλοξενεί.

Περαιτό νά σας πούμε ότι το άπογευμα σφάχτηκαν 1200 βόδια, απ' τα όποια πήραν μόνο τα νεφρά, για το τεραστίως αυτό συσσίτιο. Άν σκαφθήτε δε, ότι το μεσημέρι της επομένης το συσσίτιο των άνδρών ήταν γλωσσές, ζωίνες σάλτσες, κι' ότι γαστρίστικες με σφάξουν άλλα 1200 βόδια, τότε θα καταλάβετε ότι το σχέδιο του Φερνάντεθ ήταν να τρομοκρατήσει τον κ. Τερενθίας και να τον άναγκάσει νάδωθι μία ώρα γρηγορώτερα τα λύτρα!

Και το χατάφερε θαυμάσια, γιατί την τρίτη μέρα το βωδίο τα λύτρα—ένα εκατομμύριο δολλαρίων—μετρήθηκαν στον Φερνάντεθ, κι' ο γιός του κ. Τερενθίας άπελευθερώθηκε άμέσως.

Κότισε όμως στον πατέρα του, έκτός απ' τα μετρητά και τσέπες χιλιάδες έκτακτα κεφάλια βωδία!... Αυτά έχουν η Μεξικανική επαναστάσις...

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ άκριβώς τέρεμα Άχαρών, 182, πολυτελής κατοικία εκ 5 δωματίων, χόλλι, λουτρό, άποθήκης, W. C., δωματίου νηπριακής ιδιαιτέρας, κλπ. χρειώδη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η κυρία Στάν προς τον Γκαίτε.

Να ή εύτυχία μου. Ένα βλέμμα σου και ένα φίλ σου!... Ποιά άλλη γυναίκα γνώρισε, σαν έμένα την μεγάλη αυτή ήδονή;

Τώρα είμαι μακριά σου, και συλλογίζομαι αυτή την ώρα, την αξέχαστη αυτή ώρα... Τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα... Έπειτα τα δάκρυα στεγνώνουν. Γιστίζω: «Μ' αγαπά!» Άκουσε, άγαπημένε μου. Είμαι μόνη μου, γαυπημένη. Είμαι μόνη, μακριά από τους δικούς μου, ξένη προς όλους. Η μόνη μου εύτυχία είσαι σύ! Παρηγόρησε με πού σε έχασα και έλα πάλι κοντά μου. Έλα!

Εμ μ α

Η ίδια προς τον ίδιον.

Γιατί αυτό το γράμμα! Σοφ φαίνεται παράξενο αν πάσω από νοσταλγία; Η πιστή μου καρδιά πετάει σ' εμένα και τα όνειρά μου, οι πόθοι μου σε τριγυρίζουν στη μοναξιά μου... Η σκέψι μοι είνε γύρω σου, σε δυναμώνει και σου δίνει θάρρος για την πικρή ζωή... Θα σε ιδώ γρήγορα άραγε; Πότε θα αισθανθώ ότι είμαι ένα τέλει πλάσμα εύλογημένο από την φύσι;

Εμ μ α

Ο Βενιαμίν Κονσταν προς την κυρία ντε Στάελ.

Για όνομα του Θεού, μη με δουλίσετε πάλι σ' ένα πέλαιος άπελπισίας με την άδιαφορία σας!... Η ζωή μου είνε στα χέρια σας!... Με δύο λόγια, μ' ένα μειδίαμα μπορείτε να με σώσετε απ' αυτήν την άγωνία... Δεν πρέπει να φέρεσθε μαζί μου, όπως με τους άλλους θαυμαστάς σας. Εγώ σας άγαπώ διαφορετικά και η ζωή μου είνε γεμάτη άπελπισία. Η δύναμη, πού έχετε πρέπει να σας κάνει καλή με τους δυστυχείς. Είστε ο ούρανός και ο Θεός για μένα! Όταν ο ούρανός σκοτεινιάσει και ο Θεός με διώχνει, η ζωή είνε σιωπή Κόλασι. Ότι καλό κι' γλυκό υπάρχει μέσα μου ζή και πεθαίνει με ένα βλέμμα σας... Άναψήθετε με. Σας ζητώ δώθαινα... Δεν είμαι άπαισιχτικός και μόλις έρεσε την άγωνία μου!... Άρκει ν' άκουσω τα δήματά σου όταν έρεσαι για να λιποθυμήσω. Άν κριτός, άποκαρύνομαι... Τό βλέπετε... Δεν είδατε χθές ότι έφυγα μόλις μπήκε στο σαλόνι σας η κυρία ντε Μπουά; Λυπηθήτε με! Μην είστε σκληρά... Τσούρω έ να χρόνο τώρα. Και αισθάνομαι πώς ή δυνάμεις μου μ' έγκαταλείπουν. Προσπαθώ να είμαι ήρεμος και σας ύπακούω σαν ύπνητης... Άλλά σκεφθείτε ότι με άπειλει ή τρέλλα και μόνο ο θά-

νατος θα με άπαλλάξει από τη τρέλλα αυτή. Βενιαμίν

Η Σοφία Άρνου, προς τον στρατηγό Μπουλανζέ.

Σοφ είπα να μη ξεχάσεις ότι ύπάρχει σε μία γωνιά του κόσμου μία φίλη άφοσιωμένη σε σενα... Μία φίλη άπολύτως δική σου. Ότι και αν συμβεί, έλα να θρήξ καταφύγιο στο σπίτι μου, στην άγκαλιά μου. Είμαι μόνη μου έδω και κάθε φορά πού άκούω το πέραςμα κανενός άλόγου, τρέχω στο παράθυρο να ιδώ ποιος είνε. Η καρδιά μου χτυπά δυνατά και τα μάτια μου λάμπουν από άνυπομονησία... Όλα γελουν με την έλπίδα ότι είσαι έδω έπιτέλους!... Όταν βλέπω πώς είν' άγνωστος ο διαβάτης, πού περνάει, κλείνω το παράθυρο και όλα τότε σκοτεινιάζουν... Τι άπογοήτευσις! Τα δάκρυα βρέχουν το πρόσωπό μου και η καρδιά μου γεμίζει πικρά άγριά-

σώνει...Με κυττάξεις στα μάτια και νοιώθω καινούργιες δυνάμεις μέσα μου, μοι μιλάς και μοι φαίνεται πώς ξαναγεννιόμαι κι' άποκτώ φτερά άγγέλου.

Σ' αγαπώ τόσο, ώστε καθημερινώς με βασανίζει ο φόβος μη σε χάσω... Να σε χάσω; Θα έσθυνα άμέσως όπως ένα λυχνάρι πού το έχθεται σε δυνατό ήνεμο. Θα επέθαναι. Και θάπρεπε μαζί με την άγάπη μας, μαζί με μας να σβύσει κι' ο ήλιος και η γη να γίνη κομμάτια ή να κατακυλήση στο χάος!...

Άγαπημένε μου, λατρευτέ μου, χαιρε.

Σ ά ρ ρ α

Ο μαρκήσιος ντε Βιλασώ, προς τη Νινόν ντε Λαγκλό.

Νινόν, άμφιβάλλετε για τα αισθήματα πού έχω στην καρδιά μου για σας;... Είστε άδικη... Έκείνος πού γνώρισε την άγάπη σας, δεν την ξεχνά ποτέ. Πρέπει να πιστέψετε ότι σ' αυτό τον κόσμο ύπάρχουν άγαθά, πού δεν μπορεί κανείς να ξεχάσει όταν τα χαρεί.

Δεν έχω άντιρρήσεις ότι ή δεσποινίς ντ' Όμπινιέ είνε θελκτική... Άλλά δεν την αγαπώ, σας το όρκίζομαι! Τι ιδέα; Ποιος σας την έδωσε στο κεφάλι; Άλλωστε ή δ)νίς ντ' Όμπινιέ είνε περιστοιχισμένη από τόσους θαυμαστάς, ώστε είνε σχεδόν αδύνατο να της μιλήσω...

Ο Μορέ είνε έρωτευμένος μαζί της. Κι' αυτός μένει ώρες δολοκλήρες κοντά της. Μόλις πηγαινώ να την πλησιάσω, με άγριοκυττάζει. Έννοείται ότι δεν έχω καμιά διάθεσι να γίνω ήρωας σιανδάλου.

Βλέπετε λοιπόν ότι ή όποφίς σας είνε άδικες. Είμαι και θα είμαι πάντα ο πιστός σας και άφοσιωμένος φίλος και φίλος τα λευκά χέρια σας, πού μου χείδευαν τόσο άπαλά τα μαλλιά...

Είμαι δικός σας, δικός σας για πάντα, και άδικώς μου επιβάλλετε την άπομάκρυνσι πού με κάνει να ύποφέρω σκληρά. Κάθε ώρα πού περνά ή ψυχή μου γίνεται μελαγχολική...

Θάνατε, Νινόν. Άρκετά με βασανίστηκε. Άρκετά με τιμωρήσατε για ένα σαλάμι πού δεν διέπραξα. Δικός σας Βιλαρσώ

Μία σύγχρονη οικογένεια της Βηθελέμ. Καθώς βλέπετε, το σημερινό ντύσιμο δεν διαφέρει καθόλου από το της εποχής του Χριστού. (Σκίτσος του Μπιναύ)

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΦΑΡΑΝ

ΤΡΙΑ ΑΥΓΑ

μαρτυρομένο. Τα μάγουλά της είχαν ξαναγίνει ρόδινα, και τα χείλη της χαμογελούσαν.

Μία χαρά μεθυστική πλημμύριζε την ψυχή της, κι' ανασταίε δλη της την ύπαρξη.

—Όλα γύρω της φαινότανσαν τώρα τόσο διαφορετικά, τόσο πιο ωραία!

Ο ουρανός είχε γίνει ξαφνα πιο διάφανος, ο αέρας πιο γλυκός, η ζωή λιγότερο πικρή.

Ο Ζάν είχε ξαναγυρίσει!... Ο θάνατος έδωλε σε λίγο... Τί χαρά! Τι ανέλπιστα χαρά!... Μά ήταν πραγματικά μία χρυσή ημέρα 'Αναστάσεως, για τη Λιλή. Θά γινότανε το Πάσχα της καρδιάς της, μαζί με την 'Ανάστασι του Χριστού!

Ετάχυνε τα βήματά της, τραβώντας πιο διασπαστικά τη Μαριέττα από το χέρι. "Ήθελε να ξεναβρεθεί γρήγορα στο σπίτι της, να το στολίσει με λουλούδια, να το συγυρίσει ωμορφα για να υποδεχτεί τον αγαπημένο της καρδιάς της.

Η Λιλή καθότανε από στολισμένο με πασχαλιές και βιοlette: σιλονάκι της, και περίμενε.

Είχε φορέσει το πιο ωραίο φόρεμά της, και είχε χτενίσει μ' επιμέλεια τα μαλλιά της, αυτή που τόσο καιρό τώρα δεν περιποιότανε καθόλου τον εαυτό της. Είχε φορέσει ακόμα

Καθώς λοιπόν, εκείνο το πρωί, το Μεγάλο Σαββάτο, η Λιλή γύριζε από την εκκλησία μαζί με το κορίτσι της, ανέμεσε από τα στολισμένα για το Πάσχα κισσαδάκια, είδε ξαφνα στο δρόμο μια γνωστή της κυρία, την κυρία 'Αδριανή που, βλέποντάς την κι' εκείνη, χαμογέλασε με ύψος πονηρό.

—Καλμέρα, Λιλή, της είπε.

Και πριν ακόμα η Λιλή προφτάσει να την ανταποκριθεί, πρόβλεψε:

—Ετοιμάσου, Λιλή, να δεχτείς μιαν επίσκεψη...

—Ποιά; ρώτησε η Λιλή.

—Ο Ζάν 'Ερχόταν γύρωσε χτες το βράδυ από την Σουηδία. Σήμερα το πρωί τον συνάντησα στο δρόμο. Μά ρώτησε τί κάνει, και πού κάθεται. Βέβαια θά θέλη να σε επισκεφτεί. Και ξέρεις... Φαίνεται ότι γύρισε πολύ πλούσιος... 'Εργάστηκε εκεί φαίνεται πολύ καλά και τον βοήθησε η τύχη. Και τώρα σ' αφήνω. 'Εχω ραντεβού με την 'Αλίκη, την εξαδέλφη μου... Θά πάμε να φωνάξουμε μαζί.

Και η 'Αδριανή απομακρύνθηκε βιαστικά.

Η Λιλή εξακολούθησε το δρόμο της μαζί με το κορίτσι της, αλλά το πρόσωπό της φαινόταν τώρα σαν

και τα διαμαντένια της σκουλαρίκια που δεν τα είχε ξαναβάλει στ' αυτή της από την ημέρα που είχαν βαφτίσει τη Μαριέττα. Δίγες μέρες πριν ήθελε να τα πουλήσει.

—Τί ωμορφή που είσαι κυρία, της είπε η μικρή Μαριέττα, κοιτάζοντας την στολισμένη και ντυμένη τόσο ωραία.

—Ξαφνα χτύπησε η πόρτα. 'Αέρας ή καρδιά της Λιλής χτύπησε κι' αυτή δυνατά. Μά δεν ήταν ο Ζάν.

Ήταν ένα παιδί που το είχε στείλει εκείνος, μ' ένα μεγάλο κόκκινο μεταξωτό αυγό. Η Λιλή το άνοιξε, με χέρια τρεμάμενα και βρήκε μέσα εκλεκτές σοκολατίνες, ένα περιβόριο από αλβανικά μαργαριτάρια κι' ένα γράμμα που έγραφε τα εξής:

«Πάντα αγαπημένη Λιλή, Ξαναγύρισα, ύστερα από τόσο καιρό, στην πατρίδα μας. Λαχταρώ να σε ξαναδώ. Εξέρω ότι είσαι μοναχή και δυστυχισμένη. Λιλή! Η αγάπη μου για σένα μένει πάντα άσβεστη στην καρδιά μου. 'Αν μ' αγαπάς κι' εσύ, μη μου άρνηθεις αυτό που σου ζητώ. 'Ελα μαζί μου! 'Ήθελα γι' να σε πάρω. Κι' εμένα και τη μικρή σου κόρη. 'Ελα μαζί μου, Λιλή. 'Όταν θά φύγεις έτσι, θά είνε πολύ εύκολο να πάρεις διαζύγιο! Μη μου άρνηθεις πάλι. Είσαι πια σχεδόν ελεύθερη. 'Ο άντρας σου λείπει, τόσο χρόνια τώρα και δεν ενδιαφέρεται πια

για σένα. 'Εγώ είμαι τώρα πολύ πλούσιος. Θά γίνετε ευτυχισμένες κοντά μου, εσύ κι' η κόρη σου. Σου στέλνω ένα μικρό δώρο, για το Πάσχα. Και γράψε μου στο ξενοδοχείο των «Δύο Κόσμων» που μένω, πότε θέλεις να έρθω να σε δω και να συναντηθούμε για όλα, καλύτερα.

ΖΑΝ

Η Λιλή, πλημμυρισμένη από ευτυχία, πήρε άμεσως ένα χαρτάκι κι' έγραψε αυτά τα λόγια μόνο:

«Σε περιμένω τώρα άμέσως.

ΛΙΑΝΗ

Κι' έδωσε το χαρτάκι στο παιδί που περίμενε την απάντησή της.

—Μαμά, ρώτησε τότε η Μαριέττα, πώς μάς στέλνει αυτό το ωραίο αυγό και τις σοκολάτες; Μά μπορείς ά μπαμπάς να μάς στείλνη τόσο ακριβά πράγματα;

—Μαριέττα, της απάντησε η Λιλή, μπορείς ο Θεός να μάς στείλη ένα πλούσιο μπαμπά.

—'Εγώ θέλω το δικό μου μπαμπά! είπε η Μαριέττα, κι' άς είνε πτωχός.

Η Λιλή, χωρίς να πη τίποτα, φέρεσε στο λαιμό της το μαργαριταρένιο περιβόριο.

—Ξαφνα χτύπησε πάλι η πόρτα. Μά δεν ήταν πάλι ο Ζάν. Το ξενοδοχείο στο οποίο έμενε, ήταν ακριβώς και δεν μπορούσε να έρθη τόσο γρήγορα.

Ήταν ο ταχυδρόμος, που του έφερε ένα δέμα.

Η Λιλή γνώρισε στην επίκαιρή το γράφημα του άντρας της. Το άνοιξε και έβγαλε από μέσα δυο συντησμένα αυγά, καμωμένα από ζαχαρωμένο ροδίνο. Για να αηπάσουν, ο Πέτρος τα είχε τυλίξει σε βαμβάκι και σε διάφορα χρωματιστά χαρτιά.

Το ένα αυγό είχε μέσα γλυκά και ήταν για τη Μαριέττα. Το άλλο είχε απ' έξω γραμμένο το όνομα της Λιλής και είχε μέσα ένα χρυσάκινο περιβόριο.

Η Μαριέττα ήταν ένθουσιασμένη!

—Ω, αυτά, φώναξε χτυπώντας τα χεράκια της, είνε χωρίς άλλο από το μπαμπά! Εξέρω πως μου άρρουν τα ζαχαρωμένα κάστανα. Κι' εσύ, μαμά, να δώσεις τα μαργαριτάρια από το λαιμό σου και να δώλεις αυτό το ωμορφο περιβόριο που λάμπει τόσο! 'Ο καμένος ο μπαμπάς! Είνε πτωχός, δεν έχει πολλά χρήματα, αλλά μάς έστειλε δώρα. Ποιος ξέρει, μαμά. 'Ισως δεν έφτασε ο μπαμπάς μιά μέρα για να μάς πέρη αυτά τα πράγματα... Πώς τον αγαπώ!

Η Λιλή κούταζε σκεπτική τα δυο ρόδινα ζαχαρένια αυγά. 'Αλήθεια! 'Ήσαν πολύ πιο πολύτιμα από τα πολυτέλεις μεταξωτά αυγά που της είχε στείλει προ λίγου ο Ζάν. Ναί! Τον Ζάν τον αγαπούσε... Μά τον είχε άρνηθει, όταν ήταν πτωχός. Της ήταν λοιπόν γραφό και πάλι τώρα να διαλέξη ανάμεσα από ένα πτωχό κι' ένα πλούσιο.

Τότε διάλεξε τον πλούσιο. Τώρα όμως θά διάλεγε τον πτωχό. Τόν φτωχό, που βιοπάλευε εκεί κάτω στην 'Αμερική, γι' αυτή και για το παιδί τους. Τόν φτωχό, που δεν τούς είχε ξεχάσει και τούς έστειλε το Πασχάλινό του δώρο, το δώρο αυτό που,

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

23 Απριλίου 1933

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠ. ΔΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η ΘΥΣΙΑ

(Ιστορία Πασχαλινή)

Μιά φορά κι' έναν καιρό—πάνε τώρα χρόνια—μιά σκοτεινή και αλλόκοτη θραεσιά, ο Χριστός κατέβηκε στον κόσμο.

Πρώτη φορά κατέβηκε στη γη και μοναχός Του βάδιζε στην τύχη. Ήταν ένα θραετό ζεστό και τρυφερό, ένα δρομάκι ήσυχο φαίνονταν μπροστά Του, ο ήλιος μόλις είχε βασιλέψει. Και καθώς πήρε το δρομάκι εκείνο, θύγανε προς τη μεριά της 'Ιουδαίας.

Φορούσε ρούχα ταπεινά κι' άπλά κι' άκουμπόσε μαλακά σ' ένα κλαρί. Πού μόλις τώγες κόψε μές στο δάσος, δέ μπορούσε κανείς να Τόν γνωρίσει, κανείς γι' Τόν νωρίσει κι' από τίποτε—έξω απ' τα μεγάλα Του τα μάτια, που φέγγανε γλυκά μές στο σκοτάδι.

Σαν δυο μεγάλα σιωπηλά νεφάρια. 'Εμοιάζε τώρα σαν προσκυνητής, από κείνους, που έβρισκαν γι' τόπους μακρινούς, και ζούγαν διακοινοώντας στον δρόμο το ψυμί τους.

Τά ρόδα τ' ανοιξιάτικα μουσκοβολούσαν τώρα. Γύρω ήταν άπλωμένη ήσυγία. Τ' άστος φεγγολούσαν ψηλά με τα γλυκά τρεμουλιαστά τους φώτα.

Κι' έτσι που περπατούσε άναυγεμένος, θυσιόπνεος πάντα μές στις σκέψεις Του, είδε ξαφνα στο στοίψιμο του δρόμου, ένα πληθος άλλα φώτα, που βαδίζανε και φτάναν τώρα, όλα μαζί, σαν έναν μεγάλο άστερισμό. Τράβηξε τότε προς αυτά τα φώτα, μακρύνοντας τως σίμωνε σε κάποια πολιτεία. Κι' αλήθινά, εκεί σ' αυτό το μέρος, ήτανε μιά μεγάλη πολιτεία, που, καθώς πλησίαζε, μεγάλωνε κι' άργιζε πια να ξεχωρίσει και τα σπίτια της: ήταν όλα γύρω νωτισμένα—κι' ήταν παντοφ ή ζδια φωταψία, σάμπως να γινόταν πανηγύρι. 'Ερχόταν, όσο σίμωνε στ' αυτιά Του, το θουπό και τω ανθρώπων οι φωνές. Κι' όταν έφτασε ακόμα πειό σιμά, είδε ν' προσβάλουν από πέρα, ένα πληθος άνθρωποι που φώναζαν, και βαπτοσαν πέτρες και κοντάκια, και άναμμένους κόκκινους δαυλούς. Ήταν άντρες, γυναίκες και παιδιά, και φώναζαν μαζί, και δλαστημούσαν, και χτυπούσαν τον άέρα με τις βέργες, σκούζοντας ώρες-ώρες σαν τρελλοί.

Κι' όταν άρχισε να θλέπη παιό καλά, είδε, μπροστά, να περπατάνε στρατιώτες, με λόγγες, με λωρία και με κράνη. Κι' είχανε στη μέση κάποιον άνθρωπο, Κι' ε

άνθρωπος αυτός ήταν ξυπόλητος, δλο κουρέλια γύρω, κι' έλεινός. Στά μαλλιά του είχανε δάλει ένα στεφάνι άγκάθια και τσουνίδες και κουδαιλούσε με άγωνία κάποιο ξύλο.

Τά μάγουλά του ήταν γδαρμένα κι' δλο αίματά, γιομάτα γιόματα, φτυσιές κι' άκαθαρσίες. Και το πλῆθος γύρω, του βούσε, σαν θάλασσα φριχτή κι' άγριασμένη.

Και τών πυρών οι κόκκινες άναύγες, φωτίζανε παράξενά τα σπίτια, κι' έκαναν να χορεύουν οι σκιές, μεγαλωμένες τών ανθρώπων οι σκιές, στους φωτισμένους

Κι' δλος ο κόσμος έβουσε τριγύρω—κι' ο Χριστός, τίποτ' άλλο πια δεν έβλεπε, παρά τα φοβερά εκείνα μάτια. Και μοιάζανε σαν δυο λυγμοί χάρες. Και λέγανε τα μάτια εκείνα τώρα: «Είμαστε το τραγούδι της 'Αγάπης, και το τραγούδι της 'Αθανασίας και δεν υπάρχει τίποτε στον κόσμο—τίποτ' άλλο, παρά η Καλωσύνη».

Κι' ο προφήτης σκόνταψε και τρέκισε, γιατί και κείνος γνώρισε τα μάτια του Χριστού, κι' έπεσε με τα μούτρα μέσα στο χώμα.

Και καθώς τόν έσπρωχναν οι άλλοι, και τόν τραβούσαν για να σκηνοηθί—μείσ' στις φωνές και μείσ' στη σασαρία—βήγανε την εύκαιρία ο Χριστός, και παίρνοντας στην πλάτη τον τό ξύλο, μπήκεν άπό τση θέσι που προφήτη. Κι' έπειδή κανένας δεν τόν ήξερε, έι ψυχωμένος απ' τη μέθη της Θυσίας—τράβηξε να σταυρωθή...

Και κατόπι απ' την Ταφή κι' απ' την 'Ανάστασι—καθώς τ' διατήρησε η παράδοσι, κι' οι μαρτυρίες τών τεσσάρων 'Αποστόλων—ο Χριστός, τυλιγμένος σ' ένα σίννεφο, γύρισε ξανά στον εόναό, πήγε και εόθειαν στον Πατέρα Του, και τόν βρήκε που μιλούσε μ' έναν 'Αγγελο.

Γιατί τότε κείνος άσπληρά, Δεν ξέρω, άποκρίθηκε θλιμμένα και δειλά.

Και δυο μεγάλα δάκρυα λαμπρά, ήταν έτοιμα να στάξουν από τα μάτια Του.

—Θά μου κάνης άλλοτε τη χαρά, να μ'ην άνακατώνεσαι διόλου στις μικροποθεσίες τών ανθρώπων—του ξαναείπε ο Θεός. Άδ-τάς οι καλωσύνης να σου λείπουν...

Και γύρισε ξανά κι' εξακολούθησε την κρουδέντα που είχε με τόν 'Αγγελο.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΤΑΦΗ ΚΙ' ΑΠ' ΤΗΝ 'ΑΝΑΣΤΑΣΙ—ΚΑΘΩΣ Τ' ΔΙΑΤΗΡΗΣΕ Η ΠΑΡΑΔΟΣΙ, ΚΙ' ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ—Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ΤΥΛΙΓΜΕΝΟΣ Σ' ΕΝΑ ΣΙΝΝΕΦΟ, ΓΥΡΙΣΕ ΞΑΝΑ ΣΤΟΝ ΕΟΝΑΟ, ΠΗΓΕ ΚΑΙ ΕΟΘΕΙΑΝ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΡΗΚΕ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΣΕ Μ' ΕΝΑΝ 'ΑΓΓΕΛΟ.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΤΕ ΚΕΙΝΟΣ ΑΣΠΛΗΡΑ, ΔΕΝ ΞΕΡΩ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΚΑΙ ΔΕΙΛΑ.

ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑ ΔΑΚΡΥΑ ΛΑΜΠΡΑ, ΉΤΑΝ ΕΤΟΙΜΑ ΝΑ ΣΤΑΞΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ.

—ΘΑ ΜΟΥ ΚΑΝΗΣ ΑΛΛΟΤΕ ΤΗ ΧΑΡΑ, ΝΑ Μ'ΗΝ ΑΝΑΚΑΤΩΝΕΣΑΙ ΔΙΟΛΟΥ ΣΤΙΣ ΜΙΚΡΟΠΟΘΕΣΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ—ΤΟΥ ΞΑΝΑΕΙΠΕ Ο ΘΕΟΣ. ΑΔ-ΤΑΣ ΟΙ ΚΑΛΩΣΥΝΕΣ ΝΑ ΣΟΥ ΛΕΙΠΟΥΝ...

ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΕ ΞΑΝΑ ΚΙ' ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΚΡΟΥΔΕΝΤΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΜΕ ΤΟΝ 'ΑΓΓΕΛΟ.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΤΑΦΗ ΚΙ' ΑΠ' ΤΗΝ 'ΑΝΑΣΤΑΣΙ—ΚΑΘΩΣ Τ' ΔΙΑΤΗΡΗΣΕ Η ΠΑΡΑΔΟΣΙ, ΚΙ' ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ—Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ΤΥΛΙΓΜΕΝΟΣ Σ' ΕΝΑ ΣΙΝΝΕΦΟ, ΓΥΡΙΣΕ ΞΑΝΑ ΣΤΟΝ ΕΟΝΑΟ, ΠΗΓΕ ΚΑΙ ΕΟΘΕΙΑΝ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΡΗΚΕ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΣΕ Μ' ΕΝΑΝ 'ΑΓΓΕΛΟ.

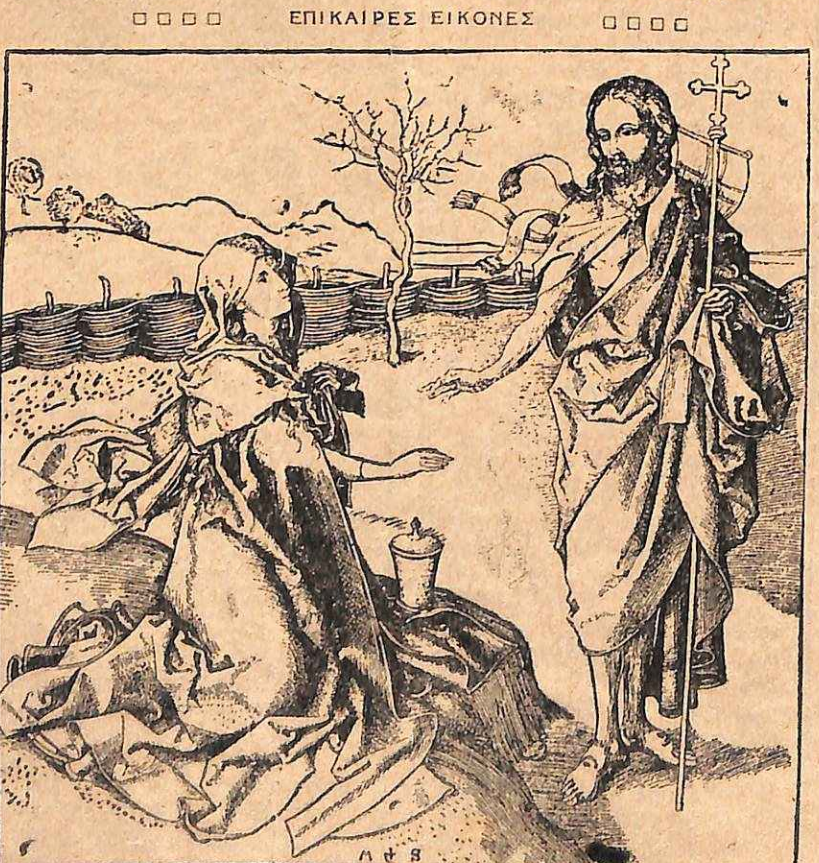
ΓΙΑΤΙ ΤΟΤΕ ΚΕΙΝΟΣ ΑΣΠΛΗΡΑ, ΔΕΝ ΞΕΡΩ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΚΑΙ ΔΕΙΛΑ.

ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑ ΔΑΚΡΥΑ ΛΑΜΠΡΑ, ΉΤΑΝ ΕΤΟΙΜΑ ΝΑ ΣΤΑΞΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ.

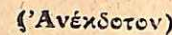
—ΘΑ ΜΟΥ ΚΑΝΗΣ ΑΛΛΟΤΕ ΤΗ ΧΑΡΑ, ΝΑ Μ'ΗΝ ΑΝΑΚΑΤΩΝΕΣΑΙ ΔΙΟΛΟΥ ΣΤΙΣ ΜΙΚΡΟΠΟΘΕΣΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ—ΤΟΥ ΞΑΝΑΕΙΠΕ Ο ΘΕΟΣ. ΑΔ-ΤΑΣ ΟΙ ΚΑΛΩΣΥΝΕΣ ΝΑ ΣΟΥ ΛΕΙΠΟΥΝ...

ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΕ ΞΑΝΑ ΚΙ' ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΚΡΟΥΔΕΝΤΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΜΕ ΤΟΝ 'ΑΓΓΕΛΟ.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ
(Γραφούρα του Μαρτίνου Σογκάουερ).

μα Ἀχαρνῶν, 182, πολυτελὲς κ
 οἰκία ἐκ 5 δωματίων, καλλι, λα
 τρού, ἀποθήκης, W. C., δωματίου
 πηρεσίας ἰδιαιτέρου, κλπ. χρεώδη.
 Πληροφορίαι ἐντός.

Πληροφορλαί έντός.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

τανοή για την απόφασί της.

—Μόνο για το χατήρι σας, δεσποινίς, λέει στη Λουδομίλα, δεν πήγα στην έκκλησία! Ήθελε η πρώτη φορά στη ζωή μου που θα λείψω από την Ανάστασι.

Περνά λίγη ώρα και προσθέτει πάλι με βαθύ αναστεναγμό:

—Δεν θα πάω φέτος στη λειτουργία... Άρχει να μη πάω κανένα μεγάλο κακό για την άμαρτία μου αυτή...

Η Λουδομίλα βλέπει τον πόνο της φτωχής γυναίκας και συγκινείται.

—Έχεις δική, Μάσα, της λέει.

—Αν σου συνέβαινε, αλήθεια, τίποτε, θα τώχα βάρος στη συνείδησή μου...

Μα στο χέρι-κάτω τί έχω να φοβηθώ αν μείνω μόνη;... Τό σπύτι μας δεν ε'νε βέβαια στο κέντρο, αλλά οι άνθρωποι της γειτονιάς μας ε'νε τόσο φιλόστοργοι!... Τί να φοβηθώ;... Πήγαινε, Μάσα... πήγαινε στην έκκλησία...

—Ναί, ναί... Πήγαινε, Μάσα...

—Ναί, ναί... Πήγαινε, Μάσα... επιμένει η Λουδομίλα. Αναλαμβάνει την ευθύνη εγώ...

—Α, δεσποινίς, τι καλή που είσαι!... Θα παρακαλέσω την Παναγία για σένα... και για το Δημήτρη!

Και σε μία στιγμή, σαν νά'χε στενάξει τα πόδια, γάνεται κι η Μάσα, τρέχοντας για την έκκλησία.

Όλομύνη, τώρα, μέσα στο σιωπηλό σπίτι, νοιώθει η Λουδομίλα κάποιο παράξενο βάρος να της πιέζει την ψυχή. Για να διώξει την έντονη αυτή αίσθηση και κάνει μερικά βήματα. 'Αλλ' όσον ξανακάθεται, η ίδια ανησυχία την κυριεύει πάλι.

Περνά κάμποση ώρα. Ο νους της πηγυρίζει στο Δημήτρη τώρα. "Αχ! γιατί ν' αφήσει τόσο; Μήπως το συνέθεσε τίποτε; Και σαν κινηματογραφικές, περνούν από τη φαντασία της γοργά ή σιχρές της παιδικής πάλι.

Όχι μείνω εγώ! φωνάζει η Λουδομίλα.

Η μητέρα της όμως διατάζει. Θα ήταν απερίσκεπτο, θα ήταν τρέλλο να αφήσουν ολόμυνη ένα κορίτσι μέσα στο πελώριο σπίτι, την ώρα που κούρως που κι' όλη η γειτονιά θα ήταν έτοιμη λόγω της εορτής. Ν' αφήσει και η ίδια με την κόρη της; Μά πως να λείψει από την Ανάσταση; Τί να γίνει λοιπόν;

Επί τέλους βρίσκει η λύση. Μία υπηρέτρια, η Μάσα, προσφέρεται να μείνει μαζί με τη Λουδομίλα. Και τότε όλος ο κόσμος, ένθουσιασμένος με τη θυσία της Μάσας, τρέχει προς την έκκλησία.

Καμένη Μάσα! Ήταν πολύ μεγαλύτερη της ηλικίας!... Μόλις ταχτοποιήσε το πασχαλινό τραπέζι και πέσαν μερικά λεπτά αρχίζει να με-

τανοή για την απόφασί της.

—Μόνο για το χατήρι σας, δεσποινίς, λέει στη Λουδομίλα, δεν πήγα στην έκκλησία! Ήθελε η πρώτη φορά στη ζωή μου που θα λείψω από την Ανάστασι.

Περνά λίγη ώρα και προσθέτει πάλι με βαθύ αναστεναγμό:

—Δεν θα πάω φέτος στη λειτουργία... Άρχει να μη πάω κανένα μεγάλο κακό για την άμαρτία μου αυτή...

Η Λουδομίλα βλέπει τον πόνο της φτωχής γυναίκας και συγκινείται.

—Έχεις δική, Μάσα, της λέει.

—Αν σου συνέβαινε, αλήθεια, τίποτε, θα τώχα βάρος στη συνείδησή μου...

Μα στο χέρι-κάτω τί έχω να φοβηθώ αν μείνω μόνη;... Τό σπύτι μας δεν ε'νε βέβαια στο κέντρο, αλλά οι άνθρωποι της γειτονιάς μας ε'νε τόσο φιλόστοργοι!... Τί να φοβηθώ;... Πήγαινε, Μάσα... πήγαινε στην έκκλησία...

—Ναί, ναί... Πήγαινε, Μάσα...

—Ναί, ναί... Πήγαινε, Μάσα... επιμένει η Λουδομίλα. Αναλαμβάνει την ευθύνη εγώ...

—Α, δεσποινίς, τι καλή που είσαι!... Θα παρακαλέσω την Παναγία για σένα... και για το Δημήτρη!

Και σε μία στιγμή, σαν νά'χε στενάξει τα πόδια, γάνεται κι η Μάσα, τρέχοντας για την έκκλησία.

Όλομύνη, τώρα, μέσα στο σιωπηλό σπίτι, νοιώθει η Λουδομίλα κάποιο παράξενο βάρος να της πιέζει την ψυχή. Για να διώξει την έντονη αυτή αίσθηση και κάνει μερικά βήματα. 'Αλλ' όσον ξανακάθεται, η ίδια ανησυχία την κυριεύει πάλι.

Περνά κάμποση ώρα. Ο νους της πηγυρίζει στο Δημήτρη τώρα. "Αχ! γιατί ν' αφήσει τόσο; Μήπως το συνέθεσε τίποτε; Και σαν κινηματογραφικές, περνούν από τη φαντασία της γοργά ή σιχρές της παιδικής πάλι.

Όχι μείνω εγώ! φωνάζει η Λουδομίλα.

Η μητέρα της όμως διατάζει. Θα ήταν απερίσκεπτο, θα ήταν τρέλλο να αφήσουν ολόμυνη ένα κορίτσι μέσα στο πελώριο σπίτι, την ώρα που κούρως που κι' όλη η γειτονιά θα ήταν έτοιμη λόγω της εορτής. Ν' αφήσει και η ίδια με την κόρη της; Μά πως να λείψει από την Ανάσταση; Τί να γίνει λοιπόν;

Επί τέλους βρίσκει η λύση. Μία υπηρέτρια, η Μάσα, προσφέρεται να μείνει μαζί με τη Λουδομίλα. Και τότε όλος ο κόσμος, ένθουσιασμένος με τη θυσία της Μάσας, τρέχει προς την έκκλησία.

Καμένη Μάσα! Ήταν πολύ μεγαλύτερη της ηλικίας!... Μόλις ταχτοποιήσε το πασχαλινό τραπέζι και πέσαν μερικά λεπτά αρχίζει να με-

της ηλικίας, τα πρώτα δειλά λόγια της άγνης τους... "Ω! τον αγαπά το Δημήτρη της μ' όλη την καρδιά της!...

"Εξαφνα ένα τρίξιμο ύπνο, έβω στη σκάλα, την κάνει να έντεινη τρομαγμένη όλη της την προσοχή. Περνούν μερικά δευτερόλεπτα... Δεύτερο τρίξιμο αγούγεται πιο κοντά τώρα...

"Ορθια, με τα μάτια ορθώνοντα από τον τρόμο, περιμένει η Λουδομίλα...

Να, τώρα, ακούγεται κάποια πόρτα που άνοίγει, πέρα στο σκοτεινό διάδρομο... Βήματα άνηχοδιν σιγανά κάποιοι που πλησιάζει προσυλακτικά και κάνουν το ταπέτο να τρίζει...

Και σιγά-σιγά η πόρτα του σαλονιού άνοίγει κι' ένα φάντασμα παρουσιάζεται.

"Αχ! καλύτερα να ήταν φάντασμα! Ο άνθρωπος που στέκεται πόρτα στο κατώφλι, μ' ένα τεράστιο βλέμμα στο χέρι, έχει τρομακτική εμφάνιση, κουρελιασμένος καθώς ε'νε, με τα άγρια δαπεία γένεια του, τ' έπαινε η Λουδομίλα. Αναλαμβάνει την ευθύνη εγώ...

—Α, δεσποινίς, τι καλή που είσαι!... Θα παρακαλέσω την Παναγία για σένα... και για το Δημήτρη!

Και σε μία στιγμή, σαν νά'χε στενάξει τα πόδια, γάνεται κι η Μάσα, τρέχοντας για την έκκλησία.

Όλομύνη, τώρα, μέσα στο σιωπηλό σπίτι, νοιώθει η Λουδομίλα κάποιο παράξενο βάρος να της πιέζει την ψυχή. Για να διώξει την έντονη αυτή αίσθηση και κάνει μερικά βήματα. 'Αλλ' όσον ξανακάθεται, η ίδια ανησυχία την κυριεύει πάλι.

Περνά κάμποση ώρα. Ο νους της πηγυρίζει στο Δημήτρη τώρα. "Αχ! γιατί ν' αφήσει τόσο; Μήπως το συνέθεσε τίποτε; Και σαν κινηματογραφικές, περνούν από τη φαντασία της γοργά ή σιχρές της παιδικής πάλι.

Όχι μείνω εγώ! φωνάζει η Λουδομίλα.

Η μητέρα της όμως διατάζει. Θα ήταν απερίσκεπτο, θα ήταν τρέλλο να αφήσουν ολόμυνη ένα κορίτσι μέσα στο πελώριο σπίτι, την ώρα που κούρως που κι' όλη η γειτονιά θα ήταν έτοιμη λόγω της εορτής. Ν' αφήσει και η ίδια με την κόρη της; Μά πως να λείψει από την Ανάσταση; Τί να γίνει λοιπόν;

Επί τέλους βρίσκει η λύση. Μία υπηρέτρια, η Μάσα, προσφέρεται να μείνει μαζί με τη Λουδομίλα. Και τότε όλος ο κόσμος, ένθουσιασμένος με τη θυσία της Μάσας, τρέχει προς την έκκλησία.

Καμένη Μάσα! Ήταν πολύ μεγαλύτερη της ηλικίας!... Μόλις ταχτοποιήσε το πασχαλινό τραπέζι και πέσαν μερικά λεπτά αρχίζει να με-

τανοή για την απόφασί της.

—Μόνο για το χατήρι σας, δεσποινίς, λέει στη Λουδομίλα, δεν πήγα στην έκκλησία! Ήθελε η πρώτη φορά στη ζωή μου που θα λείψω από την Ανάστασι.

Περνά λίγη ώρα και προσθέτει πάλι με βαθύ αναστεναγμό:

—Δεν θα πάω φέτος στη λειτουργία... Άρχει να μη πάω κανένα μεγάλο κακό για την άμαρτία μου αυτή...

Η Λουδομίλα βλέπει τον πόνο της φτωχής γυναίκας και συγκινείται.

—Έχεις δική, Μάσα, της λέει.

—Αν σου συνέβαινε, αλήθεια, τίποτε, θα τώχα βάρος στη συνείδησή μου...

Μα στο χέρι-κάτω τί έχω να φοβηθώ αν μείνω μόνη;... Τό σπύτι μας δεν ε'νε βέβαια στο κέντρο, αλλά οι άνθρωποι της γειτονιάς μας ε'νε τόσο φιλόστοργοι!... Τί να φοβηθώ;... Πήγαινε, Μάσα... πήγαινε στην έκκλησία...

—Ναί, ναί... Πήγαινε, Μάσα...

—Ναί, ναί... Πήγαινε, Μάσα... επιμένει η Λουδομίλα. Αναλαμβάνει την ευθύνη εγώ...

—Α, δεσποινίς, τι καλή που είσαι!... Θα παρακαλέσω την Παναγία για σένα... και για το Δημήτρη!

Και σε μία στιγμή, σαν νά'χε στενάξει τα πόδια, γάνεται κι η Μάσα, τρέχοντας για την έκκλησία.

Όλομύνη, τώρα, μέσα στο σιωπηλό σπίτι, νοιώθει η Λουδομίλα κάποιο παράξενο βάρος να της πιέζει την ψυχή. Για να διώξει την έντονη αυτή αίσθηση και κάνει μερικά βήματα. 'Αλλ' όσον ξανακάθεται, η ίδια ανησυχία την κυριεύει πάλι.

Περνά κάμποση ώρα. Ο νους της πηγυρίζει στο Δημήτρη τώρα. "Αχ! γιατί ν' αφήσει τόσο; Μήπως το συνέθεσε τίποτε; Και σαν κινηματογραφικές, περνούν από τη φαντασία της γοργά ή σιχρές της παιδικής πάλι.

Όχι μείνω εγώ! φωνάζει η Λουδομίλα.

Η μητέρα της όμως διατάζει. Θα ήταν απερίσκεπτο, θα ήταν τρέλλο να αφήσουν ολόμυνη ένα κορίτσι μέσα στο πελώριο σπίτι, την ώρα που κούρως που κι' όλη η γειτονιά θα ήταν έτοιμη λόγω της εορτής. Ν' αφήσει και η ίδια με την κόρη της; Μά πως να λείψει από την Ανάσταση; Τί να γίνει λοιπόν;

Επί τέλους βρίσκει η λύση. Μία υπηρέτρια, η Μάσα, προσφέρεται να μείνει μαζί με τη Λουδομίλα. Και τότε όλος ο κόσμος, ένθουσιασμένος με τη θυσία της Μάσας, τρέχει προς την έκκλησία.

Καμένη Μάσα! Ήταν πολύ μεγαλύτερη της ηλικίας!... Μόλις ταχτοποιήσε το πασχαλινό τραπέζι και πέσαν μερικά λεπτά αρχίζει να με-

τανοή για την απόφασί της.

—Μόνο για το χατήρι σας, δεσποινίς, λέει στη Λουδομίλα, δεν πήγα στην έκκλησία! Ήθελε η πρώτη φορά στη ζωή μου που θα λείψω από την Ανάστασι.

Περνά λίγη ώρα και προσθέτει πάλι με βαθύ αναστεναγμό:

—Δεν θα πάω φέτος στη λειτουργία... Άρχει να μη πάω κανένα μεγάλο κακό για την άμαρτία μου αυτή...

ζι του τον άγκυλιάζει, όπως κάνουν την ίδια εκείνη στιγμή τα εκατομμύρια των Ρώσων και των φιλεϊ πάνα στα άγρια γένεια του, φωνάζοντάς του «Χριστός Βοσκήρς» (Χριστός 'Ανάστη).

Στηρή παράξενη! Η μοχθηρή έκφραση των ματιών του άγνωστου σόβει ξαφνικά. Τό ύποπνο ιδίωτο του χριστιανού ξυπνάει μέσα του με το πασχαλινό φιλί της νέας. «Αλκήθως 'Ανέστη», της άπαντά, ήρεμος τώρα και κυττάζει ξαφνικισμένος εκείνη που πρό μίας στιγμής πήγαινε να σκοτώσει. Κάνει μεταβολή και σιγά-σιγά, όπως ήρθε, φεύγει. Στην πόρτα γυρίζει, ρίχνει μία ματιά στην Λουδομίλα, που στέκει σαν άποληθωμένη κι' ύστερα προχωρεί και χάνεται στην νύχτα.

Περνούν μερικά λεπτά βαρεί κι' άδειοι... Η Λουδομίλα στέκει πάντα στην ίδια θέση τρέμοντας πόνος...

«Αλλ', να, κάποιος χρώτος ακούγεται πάλι, κάποιος άνοείνει... Περιμένει... περιμένει να ξαναπροβεί πάλι ο κλέπτης...

Μία κοινή της ξεφυγεί άγρια και σωρίζεται κάτω λιποθύμια. Στην πόρτα σκάνεται κάποιος, με σ'ήτη ή φορέ ε'νε ο Δημήτρη. Τρελλός από την άησυχία τρέχει και της παίρνει στην άγκυλιά του.

—Λούδα!... Λούδα μου, αγαπημένη! φωνάζει.

—Όταν σε λίγο συνήλθε η Λουδομίλα, ένθουσιμένη, στην άγκυλιά του αγαπημένου της, τα πρώτα λόγια της ήταν ακόμα λόγια τούμου.

—Τόν είδες;... Τόν ε'δες, Δημήτρη;

—Ποιόν;... Μήπως έναν, αλήτη που έφευγε τρέχοντας μ' ένα οβάλ στο χέρι;... Θεέ μου, μήπως τυχόν... μήπως ή-δε;... Εδώ;...

—Ναί, Δημήτρη...

—Μίλα, λοιπόν. Λούδα!... Πές μου, μήπως σου έπατέθη;...

Με κομμένες φράσεις, τρέμοντας άκρυχη, η Λουδομίλα του διηγώθηκε την παράξενη περιπέτειά της. Κι' όταν τελείωσε, γλωβός τώρα ο Δημήτρης από την συγκίνησή του, την έφριξε στην άγκυλιά του και άρχισε να την φιλή παράφορα, λέγοντας:

—Αγαπημένη μου... Αυτό που σου δίνω εγώ, αυτό ε'νε το άληθινό πασχαλινό φιλί... «Χριστός 'Ανέστη»!

Μ. ΠΟΥΑΝΣΟ

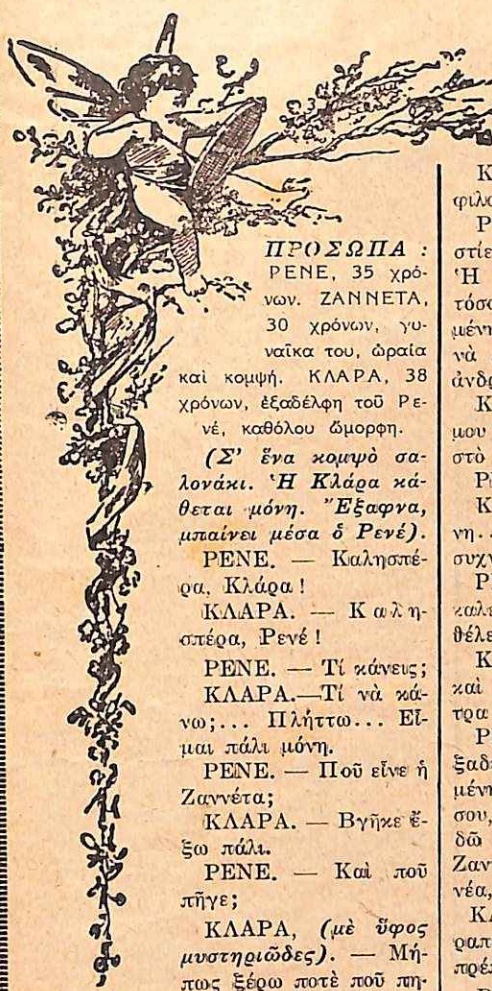
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Λαμιανοῦ, Αγοφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ύποθέσεις παρ' άπαισι τοῖς ἐν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδιότης: Φορολογικά, Δικηγορικά καὶ ἐν γένει Οικονομικά ύποθέσεις. *Βραμ γραφεῖον 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ FREDERIC BOUTET

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΟΥ Σ' ΑΠΑΤΑΕΙ...

ΚΛΑΡΑ. — Εύχαριστώ πολύ για τη φιλοξενία!...

PENE. — Είπε περιττές ή εύχαι-
στιες. Τό σπίτι μας ε'νε και σπίτι σου.

Η γυναίκα μου κι' εγώ σ' αγαπούμε
τόσο... Έσύ όμως είσαι πάντα θλιμ-

μένη, Κλάρα. Φαίνεται ότι δεν μπορείς
να παρηγορηθής για τον θάνατο του

άνδρός σου.

ΚΛΑΡΑ. (στενάζοντας). — Θεέ
μου!... Ναί... Μπορεί να βρίσκωμαι

στο σπίτι του εξαδέλφου μου, αλλά...

PENE. — Αλλά;

ΚΛΑΡΑ. — Είμαι πάντα σχεδόν μό-
νη... Η Ζαννέτα βγαίνει έξω τόσο

συνά...

PENE. — Πολλές φορές σε παρα-
καλεί να τη συνοδεύσεις, αλλά εσύ δεν

θέλεις.

ΚΛΑΡΑ. — Έγώ έχω το πένθος μου
και δεν μπορώ να ηγηάω στα θέα-

τρα και στις κοσμικές συγκεντρώσεις.

PENE. — Μά, δεν ε'νε δυνατόν, ε-
ξαδέλφου μου, να μένεις πάντα μαζί

σου, κλεισμένη ε-
δώ μέσα και η

Ζαννέτα... Είπε
νέα, και κοσμοική.

ΚΛΑΡΑ. — Πα-
ραπάνω απ' όσο

πρέπει!...

PENE. — "Ο-
χι δά!... Έγώ ο

ίδιος άλλωστε τη
συνοδεύω παντού.

Και τις επιτρέ-
πω να βγαίνει κά-
ποτε και με τις

πρόσθετες της
φίλες. Χωρίς άλ-
λο, σήμερα θα

σήμερα κάπου με
τη Σιμόνη.

ΚΛΑΡΑ. — Εί-
σαι βέβαιος;

PENE. — Δεν
έχει σημασία...

"Αν δεν ε'νε με
τη Σιμόνη, θα ε-
ίπε με την Έ-

λένη.

ΚΛΑΡΑ. — Είσαι βέβαιος;

PENE. — Κλάρα, είσαι πολύ μι-
στηριώδης σήμερα. Τι θέλεις επί τέ-

λους να πής; Πές το καθαρά.

ΚΛΑΡΑ. — Τίποτε, τίποτε...

PENE. — Εξέρεις λοιπόν εσύ που πη-
γε σήμερα η Ζαννέτα;

ΚΛΑΡΑ. — Δυστυχισμένη μου Ρενέ!
PENE. — Δυστυχισμένος, εγώ; Μά,

γιατί; Γιατί;

ΚΛΑΡΑ. — Δεν μπορώ, δεν μπορώ
να σου πω γιατί.

PENE. — Κλάρα, μίλησε καθαρά!
Θέλω να μάθω. Η αμφοβία ε'νε τό

χειρότερο μαρτύριο! Τι ξέρεις για τη
Ζαννέτα;

ΚΛΑΡΑ. — Δεν ξέρω τίποτα.

PENE. (υψώνοντας τα χέρια της
και σφίγγοντας τα δυνάτα). — Έμ-

πρός, μίλησε!

ΚΛΑΡΑ. — "Επί τέλους, μάθε το...
Η Ζαννέτα σ' άπατά!

PENE. — Λες ψέμματα. Δεν ε'νε
δυνατόν... Η Ζαννέτα ε'νε ή πιστό-

τερη σύζυγος του κόσμου.

ΚΛΑΡΑ. — "Ω, δυστυχισμένη μου
εξαδέλφω. Έτσι νόμιζα κι' εγώ. 'Αλλά

κάτι άρχισα να ύποπτεύωμια εξαφνα.

Οι τρόποι της γυναίκας σου μού φάνη-
καν κάπως άλλόκοτοι, μυστηριώδεις...

Παραξενεύονταν βλέποντάς την να
βγαίνει έξω κάθε μέρα. Κάτι μού έλε-

γε πως σ' άπατά... Την παρακολού-
θησα λοιπόν για να πείσθω για την ε-

νοχή της... Και είδα ότι δεν είχα ά-
δικο...

PENE. (εξάλλος). — Τι είδες; Τι
είδες;...

ΚΛΑΡΑ. — Την παρακολούθησα,
σαν μυστικός αστυνομός. Στις αρχές

δεν άνεκάλυψα τίποτα, αλλά προχθές
την είδα να μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο,

μέσα στο οποίο την περίμενε κάποιος
νέος. Κάθισε κοντά του, φιλήθηκαν

και το αυτοκίνητο ξεκίνησε...

PENE. — Τά είδες δια αυτά με τα
μάτια σου, Κλάρα, ή τα όνειρεύτηκες;

ΚΛΑΡΑ. — Σου δοκίμωμαι στην ψυ-
χή του άντρός μου

ότι ε'νε αλήθεια
δια.

PENE. — Είπε
φοβερό, φοβερό!...

Η Ζαννέτα, ή λα-
τρευτή μου γυναι-
κούλα, μ' άπατάει!

Θά τρελλαθώ, θα
πεθάνω!

ΚΛΑΡΑ. — Ού-
τε να τρελλαθής,

ούτε να πεθάνεις.
Νά τη χωρίσεις!

PENE. — "Ω, κα-
λή μου Κλάρα...

Είμαι πολύ δυστυ-
χιμένος! Έγώ την

αγαπούσα τόσο και
πίστευα σ' αυτήν

όπως σ' έναν ά-
γιο. (Κλαίει με
λυγμούς).

ΚΛΑΡΑ. (αγ-
καλιζόντάς τον).

— Μην κλαίς, κα-
λέ μου Ρενέ. Δεν

φαντάζεσαι πόσο ή-
λπιος.

ΚΛΑΡΑ. — Είμαι βέβαιος;

PENE. — Δεν
έχει σημασία...

"Αν δεν ε'νε με
τη Σιμόνη, θα ε-
ίπε με την Έ-

λένη.

ΚΛΑΡΑ. — Είμαι βέβαιος;

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μά, εγώ, εξακολούθησε ο Πάτρις, όσο συλλογίζομαι ότι θα με μαγειρεύουν με σάλτσα, έκανα φτερά. Σε δύο λεπτά αποδιδάσκω στον προκουμάτα.

—Αυτή είνε η ιστορία μου, ε πρόσθεσε ο Πάτρις, τελειώνοντας την διήγησή του. Η ιστορία αυτή αποδεικνύει ότι δεν πρέπει ν' ακολουθή κανείς τις άγνοιας μπαγιαντέρες.

—Και πιστεύεις, Πάτρις, ρώτησε ένας άπλοικός δραγώνος, ότι αυτό το βρόνιο είνε το ίδιο που άπηγασε τον σέρ Τζέιμς;

—Χωρίς άλλο, άπάντησε ο Πάτρις. Σίγουρα μάλιστα αυτή τη στιγμή ο εξαδελφός του κυβερνήτου μας θα έχη φαγωθεί από το πλήρωμα του βροκίου.

Και, καθώς οι άκροαταί γελοούσαν, κάποιος μπηκε μέσα και είπε:

—Καθώς βλέπετε όμως, δεν μ' έφαγαν...

Μια κραυγή εκπλήξεως, ξεφύγε τότε απ' τα στόματα των στρατιωτών. Ο νεοφερμένος ήταν ο σέρ Τζέιμς "Ασμπουρτον.

VII

Ο σέρ Τζέιμς, την ώρα που γύριζε με τη θάλασα στο φρούριο, είχε σκεφτεί: «Με το νά μ' εγκαταλείψη σε μία θάλαρα χωρίς έξαρτήματα, ο πλοίαρχος τού μυσηρωμένου βροκίου λογάριαζε χωρίς άλλο ότι το ρεύμα θα μ' έβριγνε στους βράχους της ακτής. Έτσι δεν θα υποθέσει καθόλου ότι καθόρθωσα να σωθώ και να ξαναγυρίσω στο φρούριο του Αγίου Γεωργίου. Κατά συνέπειαν, δεν θα διαψεύσει την μικρή φανταστική ιστορία που σκοπεύω να διηγηθώ στον αγαπητό μου εξαδελφό...»

Κατά το μικρό ταξίδι τους, ο σέρ Τζέιμς είχε εξαγοράσει η νόμιζε πως είχε εξαγοράσει την άπολυτη έχειμυθία του λιποτάχτη "Αγγλου ναύτη.

Όταν η θάρρα πλησίασε στη σιδερένια πόρτα του φρουρίου, ο Ρογήρος βρισκόταν επάνω στις έπαλλες και την είδε.

Κατέβηκε άμέσως προς συνάντησιν του εξαδελφού του και τού είπε:

—Μά από πού διάβολο έρχόσαστε, αγαπητέ μου Τζέιμς;

Ο σέρ Τζέιμς τού άπάντησε χαμογελώντας:

—Ήσυχα... Δεν μου συνέβη τίποτε δυσάρεστο... Έρχομαι από τη βορειότερη άκρη της λίμνης, όπου το βρόνιο μ' επιβίβασε σ' αυτή τη θάρρα.

Τότε ο σέρ Τζέιμς διηγήθηκε έτσι τη φανταστική του περιπέτεια:

—Το βρόνιο στο όποιο πήγα, είν' ένα κουρσάρικο που ο πλοίαρχός του ονομάζεται Τζών Μπέρντι. Αυτός ο πλοίαρχος είν' ένας άνθρωπος που τού άρέσει η καλοπέρασι κι' αγαπάει εξ ίσου τα καλά κρασιά και φαγιά και τον πλάιμο. Γευματίσαμε μαζί κι' είχαμε άδειάσει και την έκτη μπουτλία μου, όταν ο υποπλοίαρχος, ο οποίος βρισκόταν επάνω στη γέφυρα, κατέβηκε γρήγορα κάτω και είπε στον πλοίαρχο:

—Διέκρινα μακριά έν' αμερικανικό πλοίο...

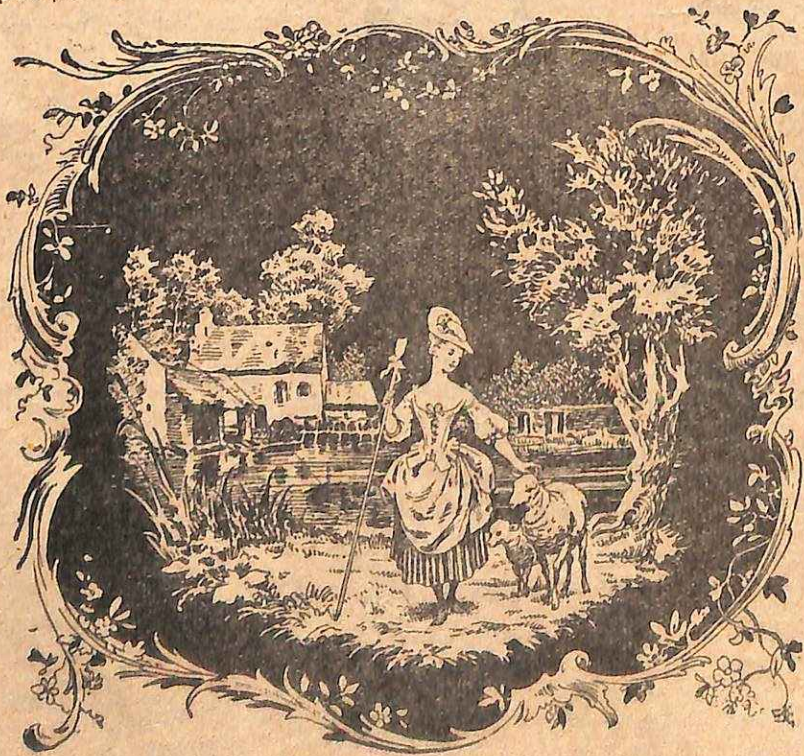
Ο πλοίαρχος εγκατέλειψε άμέσως το τραπέζι και τόν ακολουθήσας κι' εγώ επάνω στη γέφυρα.

Πράγματι, φαινόταν μακριά στον ορίζοντα έν' αμερικανικό πλοίο με τα πανιά διπλωτα θνοιγμένα.

—Μά την πίστι μου! μου είπε τότε ο καπετάνιος. Δεν πιστεύω να σάς χρειάζονται τώρα στο φρούριο κι' ούτε άλλωστε προφτάνω να σάς στείλω σ' αυτό... Πρέπει να δουλάζουμε το αμερικανικό αυτό καράβι!

Και διέταξε άμέσως να το καταδιώξουν.

Η καταδιώξις θάσταξε δύο ώρες. Μά, όταν νύχτωσε, χάσαμε το αμερικανικό πλοίο μέσα στα σκοτάδια. Έπειδή είμαστε πολύ μακριά, αποφάσισα να κοιμηθώ στο κουρσάρικο και σήμερα το πρωί μου έδωσαν αυτή την θάρρα.

κι' αυτό το ναύτη για να ξαναγυρίσω έδω...

—Έ, λοιπόν, αγαπητέ μου εξαδελφέ, είπε τότε ο Ρογήρος, σά παρακαλώ να κατεβήτε κάτω στο στρατώνι, όπου διηγούνται τις πιο τρομακτικές ιστορίες για το βρόνιο. Όλοι σάς νομίζουν νεκρό.

Ο σέρ Τζέιμς, ο οποίος έλπιζε να μάθω καμιά πληροφορία, ηκολούθησε αυτή τη συμβουλή, ποι τού έδωσε άστετευόμηνος ο μαρκήσιος και είδαμε πόση αίσθησ έκανε η εμφάνισί του.

Δύο αξιωματικοί είχαν άναμχτεί μεταξύ των όμίλων των άκροατών του Πάτρις. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο υπολοχαγός Τόμπυ. Ο σέρ Τζέιμς τόν είδε και τού έκανε νόημα να πλησιάσει. Όταν ο Τόμπυ πλησίασε, ο Τζέιμς τόν έπηρε άπ' το μπράτσο και τού είπε:

—Έλάτε να κουβεντιάσουμε επάνω στις έπαλλες...

Ο υπολοχαγός δεν ξαφνιάστηκε καθόλου γι' αυτή την πρόσκλησι και ακολουθήσε το σέρ Τζέιμς. Ο τελευταίος, αφού θεβαυήθηκε με μία γρήγορη μιτιά ότι κανείς δεν μπορούσε να τούς άκούση, τού είπε χαμογελώντας φιλικά:

—Δεν είνα τη γνώμη χτες το πρωί ότι ένας αξιωματικός της άέλιας σας θα έπρεπε τολάχιστον να είνε λοχαγός;

—Μάλιστα, άπάντησε ο Τόμπυ.

—Έ, λοιπόν, άπατήθηκα. Έξακολούθησε με ψυχρό τόνο ο Τζέιμς.

—Πώς αυτό;

—Ένας αξιωματικός της άέλιας σας, είπε τότε έπίσημα ο εξαδελφός του μαρκησιού, πρέπει να γίνη συνταγματάρχης.

Ο υπολοχαγός Τόμπυ έκανε ένα θύμα προς τα πίσω κι' έπειτα κύτταξε το σέρ Τζέιμς μ' ένα βλέμμα γεμάτο αγωνία που φαινόταν σαν να τόν ρωτάη:

—Τι λοιπόν σκοπεύετε να μου ζητήσετε, για να μου το πληρώσετε τόσο ακριβά;

Μά ο σέρ Τζέιμς εξακολούθησε με μ' άπολυτη γαλήνη:

—Η άγγλική στρατιά είνε οργανωμένη με την μεγαλύτερη άδικία. Η άξία παραμερίζεται πάντα μπροστά στην ευγένεια της καταγωγής.

—Αυτό είν' αλήθεια, παρατήρησε ο Τόμπυ.

—Έτσι ένας αξιωματικός σαν κι' εσάς που έχει την άτυχία να μην είνε ευγενής θα είνε πάντα καταδικασμένος να ύπηρετϊ υπό τις διαταγές κάποιου μπέμπη που γεννήθηκε μαρκήσιος η δούξ.

—Όπως ο εξαδελφός σας, παραδείγματος χάριν, είπε σαρκαστικά ο Τόμπυ.

—Όπως ο εξαδελφός μου, έπανέλαβε ο σέρ Τζέιμς. Η γηραιά Βόρβη, αγαπητέ μου υπολοχαγέ, είνε η χώρα των προλήψεων. Πρέπει να γεννηθί κανείς ευγενής, για να σταδιοδρομήση.

—Κι' έμεις που δεν μās ευνόησε η τύχη, είμαστε υποχρεωμένοι να ύπηρετούμε σαν σιλάβοι, μωρμυρίζε ο Τόμπυ, ο οποίος είχε άρχισι να μαντεύη.

—Αντιθέτως στη χώρα που βρισκόμαστε, εξακολούθησε ο σέρ Τζέιμς, η άγνή της ελευθερίας λογίζει να χαράξη...

—Πιστεύετε;

—Ναι. Η Άγγλία θα νικηθί στον άγωνα και βλέπω στο μέλλον μία μεγάλη αμερικανική δημοκρατία. Εκεί δεν θα υπάρχουν ευγένειες κι' εύνοιες κι' ένας αξιωματικός, όπως έσείς, θα γίνεταί στρατηγός.

Ο Τόμπυ άνατρίχισε από περιηφάνεια.

—Τι σκέπτεσθε λοιπόν για τόν βαθμό του συνταγματάρχου στην άμερικανική στρατιά; τόν ρώτησε ο σέρ Τζέιμς.

Ο υπολοχαγός είχε τη δύναμι να συγκρατήση τη συγκίνησή του και ν' άπάντηση:

—Σκέφτομαι ότι άξίζει πολύ περισσότερο να είνε κανείς συνταγματάρχης στον αμερικανικό στρατό παρά υπολοχαγός του βασιλέως Γεωργίου... Μά υπάρχουν δυσκολίες...

Κατά τις περιστάσεις... έκα

νε ο σέρ Τζέιμς.

—Κινδυνεύει κανείς, παραδείγματος χάριν, να τουφεκισθί από τούς Άγγλους...

—Μπά! Ο στρατός τους νικήθηκε και ύποχωρεί προς όλες τις διευθύνσεις.

—Ξέρω...μά...

—Άς άκούσουμε τις παρατηρήσεις σας, εξακολούθησε ο σέρ Τζέιμς και κάθησε στο κρηπίδιμα της έπαλλης.

—Δεν κάνει κανείς εντύπωσι, είπε ο υπολοχαγός, με τα γαλλικά του συνταγματάρχου, όταν δεν έχει πεντάρα. Τι μου προσφέρετε λοιπόν;

—Αυτό έδω, άπάντησε ο σέρ Τζέιμς.

Και δγάζοντάς το απ' την τσέπη του, τού έδειξε το δίπλωμα του συνταγματάρχου που είχε γράψει ο στρατηγός Ζάκσον και στο όποιο τόν ένομα του κατόχου τού ήταν λευκό.

—Έπειτα;

—Τρεις χιλιάδες λίρες στερλίνες.

—Και τι μου ζητάτε ως ανταλλάγμα;

—Εγώ, τίποτε. Ο στρατηγός Ζάκσον μόνο ζητάει να τού παραδώσετε το φρούριο του Αγίου Γεωργίου.

—Και, αν τόν παραδώσω, ποιός θα μου έγγυηθί την πληρωμή των τριών χιλιάδων λιρών;

—Εγώ...

—Μά έσείς, δεν έχετε περιουσία.

—Μά ξεγανάτε ότι θα κληρονομήσω τόν εντιμώτατο εξαδελφό μου, μαρκήσιο Ρογήρο, ο οποίος είνε πάρα πολύ ευγενής, ώστε να επιδιώξη την τιμή να σκοτωθί επάνω στο τείχος του φρουρίου του.

Ο υπολοχαγός Τόμπυ άρχισα να γελάη.

—Κύριε, είπε, είχα μαντέψι από καιρό τόν σκοπό που θέλετε να φτάσετε. Ήθελα μόνο να σά κάνω να τόν όμολογήσετε. Τώρα που ξέρω το μυστικό σας, μπορούμε να συνεννοηθούμε...

—Όστε δέχεστε;

—Αυτό τόν έζήτησε πριν άκόμη μου μιλήσετε, άπάντησε ο υπολοχαγός μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Ωστόσο δεν μπορώ να παραδώσω το φρούριο, αν δεν με βοηθήσετε λίγο.

—Τό καταλαβαίνω αυτό...Μιλήστε! Τι πρέπει να κάνω;

—Υπάρχουν μεταξύ των στρατιωτών της φρουράς, άρκετοι διασπαστημένοι. Σ' αυτούς λοιπόν ύπολογίζω...

—Σε τί λοιπόν με χρειάζεστε;

—Νά με βοηθήσετε να συνεννοηθώ μ' αυτούς τούς ανθρώπους και στην άνάγκη να προκαλέσω στάσι μεταξύ τους...

—Θά χρειάζοταν για να τó πετύχουμε αυτό, τόν διέκοψε ο σέρ Τζέιμς, να κάνη κάτι ο συνταγματάρχης που να τούς έξερε θίσση...

—Ναι...Μά, παρ' όσα κι' άν λέμε, ο συνταγματάρχης είνε άξιωματικός δικαίος και καλός.

—Τι θέλεις; ρώτησε ο Πάτρις.

—Εγώ, είπε ο σέρ Τζέιμς, μά θά λάβω μέτρα, ώστε να γίνουν τα πράγματα όπως τά θέλουμε...

—Έστω, είπε ο σέρ Τζέιμς, μά θά λάβω μέτρα, ώστε να γίνουν τα πράγματα όπως τά θέλουμε...

—Εκείνη τη στιγμή, οι δύο άθλιοι άκουσαν θήματα στην έπαλλή. Ήσαν δύο αξιωματικοί που περπατούσαν κουδεντιάζοντας.

Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο λοχαγός Ράιμπ. Ο Τόμπυ τόν έδειξε με τó δάχτυλο και είπε στο σέρ Τζέιμς:

—Νά ο μόνος άνθρωπος που πρέπει να φοβόμαστε. Οι στρατιώτες τόν αγαπούν και είνε άδιάφορος.

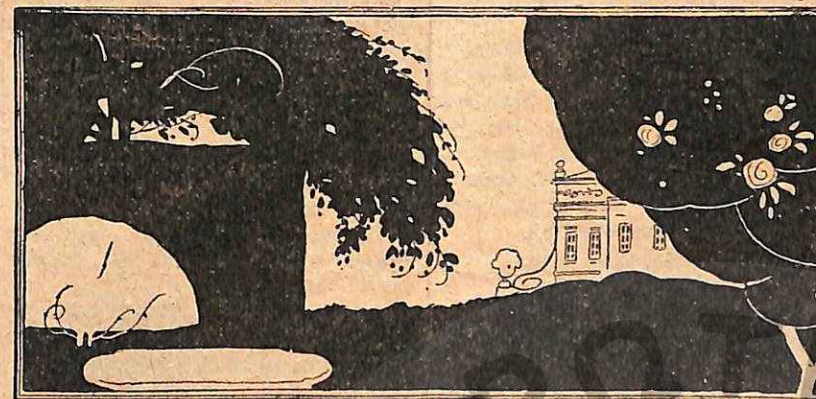
—Έ, λοιπόν, είπε ο σέρ Τζέιμς, θά κανονίσω έτσι τα πράγματα, ώστε να τεθί υπό περιορισμό την ήμέρα που θά προηγηθί της έκτελέσεως των σχεδίων μας.

—Θά είνε δύσκολο, γιατί ο συνταγματάρχης τόν αγαπάει πολύ...

—Άς χωριστούμε για να μη προκαλέσουμε τις ύποψίες του, είπε ο σέρ Τζέιμς και διευθύνθηκε προς τόν λοχαγό Ράιμπ, χαμογελώντας του φιλικώτατα.

VIII

Εικοσιτέσσερες ώρες μετά την

συνάντησι του λοχαγού Τζέιμς "Ασμπουρτον και του υπολοχαγού Τόμπυ, λίγο μετά τη δύσι του ήλιου, ο Πορτογάλλος Νούνο πλησίασε ένα σκοπό που άγρυπνούςε έν' ένα πυργίσκο, τού όποιο η θάλασα λουζόταν μέσα στη λίμνη κι' ο οποίος δεν συνδεόταν με τó φρούριο παρά με μία μόνο έπαλλη.

Αυτός ο πύργος που ονομαζόταν πύργος του Βούκιγχαμ, ήταν τó πιο ύψηλό σημείο του φρουρίου του Αγίου Γεωργίου. Σ' αυτόν ύφονόταν η σημαία την ήμέρα και τη νύχτα έν' αμνάρι.

Ο σκοπός τόν όποιο πλησίασε ο Νούνο δεν ήταν άλλος από τόν Πάτρις.

—Κύριε Πάτρις, τού είπε ο Πορτογάλλος, σάς άκουσα χτες να διηγείσθε την ιστορία του μυστηριώδους αυτού βροκίου, στο έποιο έρωγαν κρέας ανθρώπινο.

—Α! ήσουν κι' εσύ στο στρατόνα; έκανε περιφρονητικά ο Πάτρις, ο όποιος θεωρούσε τόν Νούνο ως ύπηρετή.

—Μάλιστα, κύριε Πάτρις. Και θά επιθυμούσα να σάς ρωτήσω σχετικά με την ιστορία σας...

—Τι θέλεις; ρώτησε ο Πάτρις.

—Πολύ όραιο, παιδί μου! είπε ο Πάτρις γελώντας.

—Όστόσο έχω μία σάστα να σου κάνω...

—Μίλα.

—Όταν άδειάσεις την μπουτλία, πέτα τη στην θάλασσα. Ο συνταγματάρχης θά γίνη έξω φρενών, αν μάθει πως κάνω τόν γενναϊόδωρο με τα κρασιά του.

—Μείνε ήσυχος. Μά πού είνε η κορώνα;

—Νά την! άπάντησε ο Νούνο, βάζοντάς τόν στο χέρι έν' α νομισμα.

Ο Πάτρις στηρίχτηκε τότε σοβαρά στο όπλο του και είπε στο Νούνο:

—Αυτή η περιφημη σάλτσα έχει ως βάση τ' αυγά και τó άλεδρι...

—Οραία... Έπειτα;...

—Έπειτα πρόσθεσε πουμε κρεμμύδια, πιπέρι κόκκινο και άλάτι, άσπρο κρασί και μουστάρδα.

—Αυτό είν' όλο;

—Αυτό είν' όλο, άπάντησε ο Πάτρις με γαλήνη. Φρόντισε μόνο να θρής έν' α παχούλο παιδί δεκαπέντε-δεκαέξι χρονών!

—Με κοροϊδεύεις, κύριε Πάτρις; είπε ο Νούνο.

—Τώρα τó καταλαβες, παλληκάρι μου, άπάντησε ο Πάτρις, ο όποιος στο μεταξύ είχε εξαφανίσει την κορώνα στην τσέπη του κι' είχε άποσφραγίσει τη μπουτλία. Μά παρηγορήσου... Δεν είσαι ο πρώτος που τόν κάνω την τιμή να τόν κοροϊδέσω...

Ο Νούνο έβγαλε τότε απ' την τσέπη του έν' α σχοινί με θηλειές, έδεσε την μία άκρη του σ' έν' α σιδερένιο χαλκά στην έπαλλη κι' άφησε την άλλη να πέση μέσα στα νερά της λίμνης.

—Έπειτα σφύριξε έλαφρά... Δύο στρατιώτες άπολοι προχώρησαν σούρνοντας επάνω στα χέρια τους.

—Τό σχοινί είνε γερό, τού είπε ο Νούνο. Πιστεύετε ότι αυτό καί κατεβήτε στο νερό... Από εκεί να φτάσετε στην άκτι κολυμπώντας...

Οι δύο λιποτάχτες έβαλαν μερικά νομίσματα στα χέρια του Πορτογάλλου για να τόν πληρώσουν για την προσοσία του, και γλύστερησαν ο ένας κατόπιν τού άλλου, κατά μήκος τού σχοινοϊ.

Σε λίγο, ο Νούνο, σκύδοντας επάνω απ' την έπαλλη, τούς άκουσε να κολυμπάνε. Ο Πάτρις έντωματδύ ροχάλιζε σαν άρμόνιο. «Νά, παιδί μου, είπε τότε ο Νούνο, χρησιμοποιώντας τις έκφράσεις του Πάτρις, μία σάλτσα δικής μου κατασκευής που θά σου στοιχήσ πολλο πιο άκριβά απ' αυτή της όποιος μου πούλησες τη συνταγή!»

Και άπομακρύνθηκε με προφύλαξη.

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ

ΤΟΥ ΟΥΥΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

—Όποτε επιμένετε;... είπε ο ναυτικός. —Επιμένετε να σάς δείξω το πιστοποιητικό μου;

—Βέβαια... απάντησε ο κ. Γκρόβς, ο ιδιοκτήτης του χαριτωμένου γιωτ «Μέρομμεντ». Καταλαβαίνετε καλά ότι χωρίς τη διατύπωση αυτή...

Ο ναυτικός κούνησε το κεφάλι του επιδοκιμαστικά, αλλά... δεν έκανε καμιά κίνηση για να βγάλει από την τσέπη του το χαρτί που του ζητούσαν. Ήταν ένας άνθρωπος ρωμαλέος, τριανταπεντάτης περίπου. Το ύψος του έδειχνε έναν θαλασσοπόλο φημένο στους ωκεανούς.

Ο ιδιοκτήτης του γιωτ πάλι ήταν ένας κοντός γεροντάκος, με κάστανα μαλλιά, καμιά εξημετάλη χρονών. —Είστε τουλάχιστον φινλανδός;— τώσως όμως νάταν και νεώτερος.

—Θα τα καταφέρει... εξακολούθησε ο ναυτικός. —Όταν θα με πάρειτε καπετάνιο στο καράβι σας, θα έχετε πώς όλα θα πάνε πριμα...

—Το πιστεύω, αλλά... έχω, βλέπετε και την κόρη μου μαζί μου... Δεν μπορώ να προσλάβω έναν καπετάνιο χωρίς πιστοποιητικό. Δυσκοιμά πολύ, φίλε μου... Τι να γίνει;... Θά κωτάζω να βρω κανένα άλλον...

Ο ναυτικός απήρνε το κασκότ του απ' το τραπέζι όπάνω στο οποίο τ' είχε ακουμπήσει, και σηκώθηκε.

—Ας έινε!... είπε μ' ένα μικρό χαμόγελο. Τι να γίνει. Άνυμία. Σας εύχομαι καλό ταξίδι, κύριε.

Απ' το κατόφρι της καμπίνας του, ο κ. Γκρόβς παρακολούθησε με το βλέμμα τον άγνωστο που απομακρυνόταν.

—Μου άρεσε, ο διάβολος! ψιθύρισε. Φαίνεται γερός θαλασσίσιος... Άν ήμουνα μονάχος μου, μ' το Θεό, θα τον έπαιονα, αλλά έχω και το κορίτσι.

Ο ναυτικός διέσχισε άργα την αποβάθρα και διευθύνθηκε στο μεγάλο δρόμο της πόλεως.

Τι θ' όνομίζω τώρα; συλλογιζόταν. Πάει κι' η τελευταία μου έλπιδα. Μία φορά κι' εγώ είπα να στρώσω, να γίνω τιμίας άνθρωπος, να πιασω δουλειά. Δεν βαρύνει όμως!...

Άμα έινε κανένα άπυρος, όλα στροβά του πάνε... Κοίμα... Κι' ήμουνα τόσο βέβαιος, άμα διάβαινα στην έφημερίδα ότι ζητούσαν καπετάνιο στο γιωτ «Μέρομμεντ», ότι θα την έπαιονα αυτή τη θέσι. Πόσο θα λυπηθή κι' η γρηά μου, ή κακομοίρα. Μπα! Ποιά έινε πάλι τούτη δώ...

Μπροστά του είχε φανεί ξαφνικά μία χαριτωμένη μικρούλα, έκανθη, ός δεκαοχτώ χρονών. Ήταν ντυμένη κομψότατα και στο ένα της χέρι κρατούσε άνοιγμένη μία κατακόκκινη όμπρέλλα.

—Θάνα ή κόρη του Έγγλέζου... ψιθύρισε. Τι κοινή πλάση... Άν την πετύχει κανένας ταύρος—κι' έινε μέρα παζαριού σήμερα—θα την κάνει κομμάτι.

Η νέα τον προσπέρασε χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει. Αυτός όμως έτρεξε πίσω της.

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς, της έειπε θάζοντας το κασκότ του. Δεν θα ξέρετε ίσως ότι σήμερα έινε ή μέρα παζαριού. Κι' ότι οι ίθαγενείς έχουν φέρει για πούλημα από τα γύρω χωριά ένα σωρό βόδια και ταύρους.

—Ο! απάντησε ή νέα γελώντας, δεν έχω σκοπό να πάω στο παζάρι. Σας εύχαριστώ.

Και πεταχτή-πεταχτή εξακολούθησε το δρόμο της.

—Άν πάθαι τίποτα, ψιθύρισε, δεν θα φταίω βέβαια εγώ. Της τώσα. Το τρελλοκόριτσι!... Άς πάω από κοντά, γιατί σίγουρα θα συναντήσω κανέναν ταύρο. Μωρέ, που της ήθελε να διαλέξει ένα τέτοιο χρώμα για την όμπρέλλα της;... Έτσι έινε όμως ή γυναίκες. Πάντα ή ίδιες. Νά! Δεν τάλανω εγώ!...

Απ' τη γωνία του δρόμου είχαν ξεπροβάλλει δύο ταύροι, ένας κοκκινωπός κι' ένας μαύρος. Προχωρούσαν χτυπώντας μανιασμένα την ούρα τους πάνω στα πλευρά τους. Πήλ πίσω έρχταν ο έδηγός τους. Μόλις αντίκρισαν, ξαφνικά, την κόκκινη όμπρέλλα της νέας, σταμάτησαν. Κι' έπειτα, μουγκρίζοντας, χύμηξαν, με το κεφάλι κατεδυσμένο έναντιόν της.

Ο ναυτικός ώορησε κι' αυτός, για να τή σώσει.

—Πετόζετε καταγής την όμπρέλλα σας! της έφώναξε.

Αυτή όμως τ' είχε χυμένα από τον τρόμο της. Οι ταύροι την είχαν πειρά πλησίαις και μούγκριζαν θριαμβευτικά.

—Γιά το Θεό, πετάζετε την όμπρέλλα σας! ουρλιαζε ο Τζάκσον.

Τότε μονάχα ή νέα συνήλθε κάπως. Έπέταξε την όμπρέλλα της, έχι όμως μακριά, αλλά εκεί μπροστά της...

Οι ταύροι σταμάτησαν για ένα δευτερόλεπτο, κατόπιν έτρεξαν πρής την όμπρέλλα. Προτού όμως την άρπάξουν με τα κέρατά τους, ο Τζάκσον πρόλαβε και με μία κλωστή την πέταξε μερικά μέτρα μακρότερα.

—Χώσου σε κανένα μαγαζί!... φώναζε συγχρόνως, λαχανιασμένος, στη μικρή.

Αυτή τη φορά ή νέα τον υπάκουσε τέλως πάντως.

Ο μαύρος ταύρος έκανε μία στροφή και ρίχτηκε στην όμπρέλλα την οποία κατακοιμάτιανε με τα κέρατά του. Ο κοκκινωπός όμως χύμηξε έναντιόν του ναυτικού. Ο Τζάκσον, γονάτισε κι' έκανε να ξεφύγει. Ήταν άργα όμως πειρά. Το μόνο που κατάφερε, ήταν να δώσει δύο τρομερές γροθιές στο ρύγχος του θηρίου. Ο ταύρος μούγκρισε με πόνο... Οι θεαταί της τραγικής αυτής σκηνής, είδαν τότε

για μία στιγμή τον άνθρωπο σε μία υπέρτατη προσπάθεια να προσπαθή με τ' άσταλμένα του μπράτσα να πιεί το ζωό απ' τα κέρατα. Μ' ένα απότομο τσίναγμα όμως ο ταύρος κατώρθωσε να του ξεφύγει και να βρεθεί από πάνω του. Ο Τζάκσον, πληγωμένος βαριά, έλαμψε, πλημμυρισμένος από αίματα, έχμσε τις αισθήσεις του.

Και μονάχα τότε ο έδηγός του ταύρου, βοήθωντας από τρεις άλλους χωριάτες, κατώρθωσαν να πιάσουν το εξαγριωμένο θηρίο και να το συλλατήσουν.

Όλοι φανταζόντουσαν ότι ο Τζάκσον ήταν σκληροτράχηλος. Όταν τον έπλησιασαν όμως είδαν ότι, εύτυχώς, είχε μόνο λιποθυμήσει.

Κανένας δεν τον ήξερε, κανένας δεν μπορούσε να δώσει πληροφορίες γι' αυτόν, για το σπίτι του.

—Δε θάνα από δω... έειπε ένας γέρος. Θάνα από τα γύρω νησιά.

Η νέα, που είχε συνείδησι στο μεταξύ απ' τον τρόπο της, φώναξε ένα άμαξι, έδωσε υέπα με προσοχή τον πληγωμένο, κι' έστειλε έναν μικρό να είδοποιήσει κανέναν γιατρό.

—Γρήγορα! έειπε ύστερα στον άμαξι. Τράβα για το λιμάνι... στο γιωτ «Μέρομμεντ».

Όταν έφτασε στο γιωτ, ο πατέρας της δέν είχε γυρίσει ακόμα.

Έποπότεσε τον πληγωμένο στην άδειαν καμπίνα του καπετάνιου. Σε λίγο έφτασε κι' ο γιατρός, ένας Ίσπανός, που ήξερε λίγα αγγλικά.

—Εύτυχώς, δέν έχει σπάσει κανένα κόκκαλο, έειπε, αφού εξέτασε με προσοχή τον Τζάκσον. Τόν έσωσε ο όργανισμός του. Έχει κράσι λιονταριού! Όλη ή πόλις μιλεί γι' αυτόν και για το κατόρθωμά του. Θα ξανάρθω σε λίγο, κι' ελπίζω ως τότε ναχη συνείδησι και νανα σε θέσι να δεχθώ τα συγχατήριά μου για τον ήρωισμό του.

—Ποιος νάνα άναγε;... ψιθύρισε ή νέα.

—Ήνε ένας ναυτικός... της απάντησε ο άρχικαμαρότος. Είχε έξει σήμερα το πρωί για να παρακαλέση τον πατέρα σας να τον πάρη στο γιωτ ως καπετάνιο...

—Και θα τον πάρη! δήλωσε ή νέα. Μου έσωσε τη ζωή.

—Α!... έειπε ο άρχικαμαρότος, κουνώντας το κεφάλι. Αυτό, δυστυχώς, δέν μπορεί να γίνει... Δεν ξέρετε, σεις, απ' αυτό... Αυτός ο άνθρωπος δέν έχει πιστοποιητικό...

—Δέν έχει;... Έ, τότε λοιπόν θ' άποκτήση! έειπε ζωηρά ή νέα.

Ο κύριος, βέβαια, κάτι θα κάνη γι' αυτόν, εξακολούθησε ο άρχικαμαρότος, δέν πιστεύω όμως να μπορέση να τον διορίση καπετάνιο στο γιωτ του. Ένας καπετάνιος πρέπει ναχη εν τάξει τα πιστοποιητικά του, διάβολε!... Κι' έπειτα έινε ο νόμος...

—Και... πώς έινε αυτά τα πιστο-

ποιητικά; ρώτησεν ή νέα, συλλογισμένη.

—Δέν ξέρω... Θαρρώ όμως πως έινε ένα χαρτόνι που έχει επάνω του ένα κόκκινο βουλοέρι...

Η δεσποινίς Γκρόβς κατέθηκε τρέχοντας τη σκάλα και μπήκε στην καμπίνα του πατέρα της. Έκει, έλπιζε να βρη κανένα πιστοποιητικό, πλήρ ή και άμεταχειρίστο...

Έβλεπε σ' όλα τα συτάρια του γραφείου, του χάχου όμως. Δεν βοήθε τίποτα. Βοήθε μονάχα, στο βάθος του συταριού, το βαφτιστικό της έγραφον.

Και τότε, μία ιδέα πέρασε απ' το μυαλό της. Σε μία γωνιά της καμπίνας, πεταμένα πάνω σε μία καρέκλα, βρισκόντουσαν τα λείψανα της κόκκινης όμπρέλλας της... Έκοψε ένα στρογγυλό κομμάτι από το πανί και το κόλλησε πάνω στο χαρτί. Κατόπιν, βούτηξε μία πένα στη μελανινα και έπρόσθεσε μερικά γραμμές...

Όταν έτελειώσε, έθαμψε το έργο της: —Έν τάξει! έειπε. Δεν λείπει ούτε ή κόκκινη βούλα... Τώρα θα δούμε αν ή πατέρα θα μείνη εύχρηστικός.

Σε λίγο, βρισκόνταν πάλι στην καμπίνα του καπετάνιου. Ο ναυτικός έιχε συνείδησι από τη λιποθυμία του. Δίπλα του, στεκόταν ήρθιος ο πατέρας της.

Ο κ. Γκρόβς, μόλις είδε την κόρη του, την έτρεξε στην άγκυλιά του. —Ας έινε εύλογημένος ο Θεός!...

—Ας έινε εύλογημένος κι' αυτός, μπαμπά! συμπλήρωσε ή νέα δείχνοντας τον πληγωμένο. Μπαμπά, εξακολουθήσε να κάπναι δειλά, έμαθα πως ο άνθρωπος αυτός που με έσωσε θάνα να γίνει καπετάνιος στο καράβι μας... και πως δέν τον πήρε; έπειδή δέν έχει πιστοποιητικό...

—Νά, μικρό μου δεσποινιδούλα, έειπε ο ναυτικός με φωνή που έτρεμε κώπος, δέν έχω πιστοποιητικό... —Δέν έχεις;... Κι' αυτό έδω, έειπε, για τόν σόν μπαμπά, κι' είμαι βεβαία πως θα τον άκανοποιήση!

Συγχρόνως, ή νέα ξεδιπλωσε το χαρτί.

Ο κ. Γκρόβς το πήρε... Με κατάπληξι, αναγνώρισε το βαφτιστικό της κόρης του. Σε μία γωνιά ήταν κολλημένο ένα κόκκινο πανί. Και λίγους άνω, με αλληγορικά γράμματα, ή δις Γκρόβς: είχε προσθήσει: —Έσώθη από βέβαιον θάνατον την 13 Μαΐου 1933... από τον καπετάνιο Τζάκσον, α' πλοίαρχο του γιωτ «Μέρομμεντ» 240 τόννων, άνήκοντος εις τον κ. Γ. Τ. Γκρόβς.

—Λοιπόν, υπαλά, πως βρίσκεται το πιστοποιητικό; ρώτησεν ή μικρούλα τον πατέρα της.

Ο γέρος κούνησε σιγά το κεφάλι του. Δυό δάκρυα έλαμψαν στα μάτια του.

—Το πιστοποιητικό σας έινε έι άχρει! έειπε στον ναυτικό δίνοντάς του το χαρτί. Από αυτή τη στιγμή προσλαμβάνεσθε ως κυβερνήτη του «Μέρομμεντ»!

ΟΟΥΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ ΚΙ' ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Η βατραχοφαγία στη Γαλλία. Οι ροδαλοι βάτραχοι της Σολόνης. Η κατανάλωσις τους στη γαλλική αγορά. Έξωφρενικοί γάμοι στην Αμερική. Δυό «κάου-μπόυ» που παντρεύτηκαν έφιπποι. Απαγωγή και γάμος στο αυτοκινητό. Το μαρτύριο των φιλοκαλων Αβερσινών.

Οι βατραχοφαγοί! Αυτή έινε το παρατσούκλι με το όποιο ειρωνεύονταν οι Άγγλοι τους Γάλλους.

Και πράγματι, ή ήμερησία κατανάλωσις βατράχων στο Παρίσι, ή όποια φτάνει τις 3.000 περίπου κιλά, δικαιολογεί πλήρως την άγγλική ειρωνία.

Μην υποθέτετε όμως ότι οι Γάλλοι καλοφαγάδες τρώνε τα κοινά βατραχία που έινε όλο πεσσι και κόκκαλα, αλλά ένα άλλο είδος βατράχων που έινε ροδαλοί και παχουλοί σαν κουναλάκια.

Αυτοί έινε οι γνήσιοι γαλλικοί βάτραχοι που κατανάλσκονται κυρίως στις γαλλικές αγορές. Προέρχεται από την περιφέρεια της Σολόνης, που την άποκαλούν και «Τέλμα».

Στην τελματώδη αυτή περιοχή, τους άγρους τους διασχίζουν άπειροι μικροί ποταμοί, στους όποιους οι χωρικοί κυκλοφορούν πάντοτε με μικρές βάρκες. Έκει λοιπόν βρίσκονται και το περίφημο βατραχοτροφείο των ρόδωνων βατράχων, που τις νυχτερινές ίδιες ώρες άνηχθι δαυμονιωδώς από τα κοσμάτια των.

Ο τρόπος με τον όποιο πιάνονται οι βάτραχοι, έινε πρωτότυπος. Οι ψαράδες κρεμούν έξω απ' τη βάρκα τους με μία κλωστή ένα κομματάκι κόκκινο πανί, πίσω απ' το όποιο βρίσκεται έν' άγκίστρο.

Τα άνθρωπα άφίδια, παίρνοντας το κουρελάκι έκείνο για όρεκτικό, το χέφουν κι' έτσι πιάνονται στο άγκίστρο.

Έτσι οι ψαράδες γεμίζουν έδωλα βάρκες από βάτραχους, τους έποους μεταφέρουν κατόπιν στη είδική εργοστάσιο της προπαρασκευής των.

Έκει πετάνε όλο το υπόλοιπο σώμα του βατράχου και κρατούν μόνο τα άκρα του, τα όποια αφού τα γδάρουν, τα περνούν μέσα σε μικρά σουδάκια και τα τοποθετούν σε κιβώτια με στρώματα πάγου. Έτσι έινε πειρά έτοιμα για να άποσταλούν στην καταναλώσι. Κάθε τέτοιο σουδάκι κοστίζει 5—10 φράγκα.

Όσοι έχουν δοκιμάσει μπουτάκι βατράχου, βεβαίως όνουν ότι έινε πιο νόστιμο κι' από το κοτόπουλο.

Η άλιεία των βατράχων γίνεται κυρίως τη νύχτα με φανήρι. Τοποθετούν δηλαδή μέσα στο νερό με άπόλη, έτσι που μόλις να φαίνεται ο έύλινος κύκλος της. Στην έπιφάνεια του νερού και στο κέντρο του κύκλου αυτού τοποθετείται με έύλινη γαδά, στην όποια έινε στημένο ένα φα-

νάρι. Οι βάτραχοι λοιπόν τραβιγμένοι από το φως, τρέχουν και περικυκλώνουν τη γαδάρα. Έξαφνα όμως τότε σκάνονται ή άπόχη και τους αχμαλωτίζει όλους.

Στο Κοδιβίλ της Αμερικής, ένας καουμπόυ συμφώνησε με τη μηιστή του που ήταν κι' αυτή κάου-γκέρλ, να τελέσουν τους γάμους των... έφιπποι. Προσκέλεσαν λοιπόν σ' ένα ώρειμένο μέρος της πεδιάδας του Κοδιβίλ τον παπά που θα εύλογούσε το δίδ των παπών τους συγγενείς και τους φίλους των. Όταν πειά όλοι οι προσκαλεσμένοι συγκεντρώθηκαν την άρισμένη ώρα εκεί, είδαν το γαμπρό να φτάνει από πέρα καλπάζοντας με το άλογό του, κρατώντας στην άγκυλιά του σαν λάφυρο τη νύφη.

Η ιεροτελεστία έγινε χωρίς να κατέβουν οι νυμφίοι από το άλογο.

Το άκρον-άκρον της φιλαρεσκείας των όρειων γυναικών της Αβερσινίας έινε να κατορθώσουν ν' αλλάξουν την άπόχρωσι της έπιδερμίδος των, τρεις μήνες μετά το γάμο τους.

Άλλα για να επιτύχουν τον έξω-επιδερμικό αυτό, ό οποίος έγκειται στη μεταβολή της άποχρώσεως των από μαύρη σε άκαφέ-ό-λάι, βρίσκονται πραγματικά μαρτύρια.

Έπι τρεις μήνες μετά το γάμο τους, όνουν κλεισμένες σ' ένα ιδιότερο διαμέρισμα, όπου μόνον στη σύζυγό τους επιτρέπεται ή άίτιδος. Έκει, τρεις φορές την ήμερα, άνάβουν κάτω από ένα σκαμνάκι μερικά φύλλα, ενός εύσμου δέντρου και, αφού καθήσουν στο σκαμνί με άδωμμία περιβολή, σκεπάζονται με μία μεγάλη κουβέστα από την όποια έξέχει μόνον το κεφάλι τους. Ο καπνός των φύλλων προσβάλλει τότε την έπιδερμίδα τους, προκαλώντας δυνατή έφίδρωσι.

Τρεις μήνες τέτοιος συστηματικός θραπείας έινε άρκαιό για να κέρουν την έπιδερμίδα της Αβερσινής πιο τρυφερή και πιο άνοιχτόχρωμη.

Έπειδή ή θραπεία αυτή, ή μάλλον το μαρτύριο αυτό έθανεί πολύ τη φιλαρεσκία νέα, ή μητέρα της ή ή άδελφή της προσηύχον να την περιποιούνται έξαιρετικά κατά το διάστημα αυτό και να της δίνουν πλούσιες και θρεπτικές τροφές.

Σήμερα, όταν ένας Νεοορκέζος θέλει να παντρευτεί δέν έχει παρά να κατευθυνθώ στη Μόνιμα. Έκθεσε Νουμφών, ή όποια υπάρχει

Ο ταύρος κατώρθωσε να ξεφύγει και να βρεθεί από πάνω του.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΔΙΩΓΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ ΔΕ ΚΕΡΟΥ ΝΤ' ΕΔΙΝΑΙ

ΜΙΑ ΓΛΥΚΕΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ο Θεός έδωσε στους τροβαδούρους το χάρισμα να ξέρουν να μαζεύουν με τα τραγούδια τους τα μικρά παιδιά, που θέλουν ν' ακούουν πάντοτε πράγματα περίεργα κι' άσυνήθιστα, τα κορίτσια που λαχταρούν για θεαματικά λόγια, και τους στοιχειοτικούς νέους που τούξ' άρρασει ν' ακούουν μονάχα τραγούδια με νόημα.

Ένας τέτοιος τραγουδιστής, ο ξακουστός τροβαδούρος Έντ, υπήρξε μία μέρα—δεν πέρασε πολλή καιρό από τότε—στην εκκλησία του Μουαί, παρασκευάζοντας από την πολιτεία αυτή, για να ξεκουράσει το σώμα του και την ψυχή του με την ποσειονή. Στάθηκε πίσω από ένα στόλο, κάρφωσε τα βλέμματά του σ' ένα μικρό, ανθρωποεικό αγάλμα της Παναγίας, και θυσιάστηκε σε θεοκρατική έκσταση...

Ήταν, μία σκιά, πέρασε από κοντά του, έλαφρά κι' αβύρυντα, και πήγε και γονάτισε μπρος στο αγάλμα της Παναγίας. Ο Έντ δεν πρόλαβε να δει στο πρόσωπο εκείνη τη σκιά, εκείνη τη γυναίκα. Από την παραχή όμως που δοκίμασε στην καρδιά του, κατάλαβε ότι ή άπρόοπτη αυτή εμφάνιση θά' έπαιζε μεγάλο ρόλο στη ζωή του.

Η άγνωστη γυναίκα έμεινε επί πολλή ώρα γονατισμένη και θυσιάζοντας σε στοιχειώδες. Φαίνονταν σαν έ-ξοιωμένη από την ποσειονή. Στά-διόστημα αυτή ο τροβαδούρος συνκα-τόυσε και την άναμνησή του άκούμα, για να ν' ένοχλήσει τη θεοκρατική κατάνυξη της ποσειονής...

Τέλος, η άγνωστη σηκώθηκε για να φύγει. Ο Έντ μπόρεσε τότε να την δει από κοντά, στο πρόσωπο, ν' αντιληφθεί την άγγελική ομορφιά της, να θαυμάσει από τη λάμψη της γυναι-κός και της καλωσύνης που ήταν χυμένη στα ευγενικά χαρακτηριστικά της. Ήκουν όποτε δεν την πρόσεξε και βούτηξε από την εκκλησία με το ίδιο αβύρυντο βήμα και με χαμηλωμένα ύψος. Μία σκιά έβλεπε δίπλα από την τροβαδούρα. Μά ο τροβαδούρος κατάλαβε ότι από κείνη τη στιγμή θά' έπαιζε μονάχα ν' αυτή τη σκιά, ν' αυτή την όπταση...

Την ακολουθούσε από μακριά, την μαρτυρούσαν, περπατώντας μέσα στη σύννεφα ενός όνειρου, που τον σήκω-νε πάνω από τη γη. Την είδε να μπάνει σ' ένα πύργο που βρισκόταν κοντά στην εκκλησία. Λίγα παραπά-ρα, ήταν ένα κινδυνόειο, στί, όπου ο τροβαδούρος μάς έζησε κατάλοιμα.

Και η πρώτη του δουλειά ήταν να ρωτήσει για την άγνωστη εκείνη δέ-σποινα, που έδειχνε από το παρουσια-στικό της πως ήταν μεγάλη άρχον-τισσα. Και τότε έμαθε πως η γυναί-κα που έριξε την καρδιά του σ' ε-κείνη παραχή λεγόταν Έρμενγάρδη, πως ήταν οικοδόσποινα του πύργου, πως είχε ένα μικρό άγοράκι που το λέγανε Ραυμόνδο και πως ο άντρας της πολέμουσε εδώ και δύο χρόνια στην Παλαιστίνη, για να λευτερώσει τους Αγίους Τόπους από τους Άγα-ρηνούς.

Ο Έντ δεν ζητούσε να μάθει πε-ρισσότερα. Κι' ούτε φρόντισε να μά-θει άλλες λεπτομέρειες από τον παν-δογέα. Τού έκανε καλό ν' άκούει τα θάναυσα γέλια εκείνου του άνωθρώπου να προφέρουν το όνομα της εκλεκτής του. Προτιμούσε να κουδουνίζει μο-νάχα με τον εαυτό του για την Έρ-μενγάρδη, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Ο τροβαδούρος είχε στείλει την ποσειονή με όλα τα χαρίσματα που μπορούσε να της δώσει η λυρική φαντασία του. Έγραψε κι' αυτήν πολ-λά τραγούδια, που δεν τα έλεγε πο-τέ, γιατί έτσι ήταν βέβαιος ό-τι το όνομά της θά' ψυθιζότανε με σεβασμό και λατρεία.

Θύσε από μακριά, με την άνησυχη στροφή μιας μητέρας που βλέπει το παιδί της άρρωστο. Πονούσε κι' ύπε-φερε μαζί με τη δέσποινα των λογι-σμών του. Κι' τι τομερό μαγύριο γι' αυτόν, να μ'η μπορεί να κάνει τί-ποτα για να την παρηγορήσει. Άν έκανε το παρμικρό, θά' πρόδιδε τα πραγματικά του αίσθήματα... Κι' ο εγγενής τροβαδούρος ένοιωσε τ' υνα-λό του να σαλεύει με τη σκιά, έτι θά' μάθαινε η Έρμενγάρδη πως την άγαπούσε.

Ο πόνος του Έντ, έπειδή έδρασε την άγαπημένη του να λιώνει μέρα με τη μέρα, μ'η λαβαίνοντας νέα από τον άντρα της, είχε γίνει άνοητος. Ο τροβαδούρος είχε δοκιμάσει όλα τα μαγύρια της Κολάσεως. Δεν είχε πείσ' όρεξη να φάει. Δεν μπορούσε πείσ' να σύρει τα πόδια του από την αδυναμία.

Ένα μεσημέρι, ενώ έμπαινε, με άρ-γά και βαριά βήματα, στην εκκλη-σία στην οποία συνάντησε για πρώτη φορά την Έρμενγάρδη, η άναμνησι των ευτυχισμένων εκείνων στιγμών του προέλασε.

Τέτοιο πόνος, έστρεψε βόναλε ένα σπαρταχι-κό ξεφωνιστό, από τη θάλα της καρδιάς του, κι' έπαισε ανείσθητος στα κόνα μάρασμα της εκκλησίας.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Όταν συ-νέβη, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με μία άπέραν-τη αίσθηση νο-σοκομείου, από την οποία προ-νούσανε χάρη τόσο καλόγη-ες, σιωπηλά και αβύρυντα.

Χαλός από την κατάνυξη του. Πως έμαθαν το μυστικό του; Η καλόγη-ρα τού είπε τότε ότι μόνο του είχε φα-νερώσει μες στον πυρετό του τ' α-σθημά του. Προσέθεσε όμως ότι υπο-ρούσε να 'ενε ήσυχος, γιατί το μυσ-κό αυτό θά' έμεινε θαμμένο μέσα της.

Από τη στιγμή εκείνη, ο Έντ πε-ρίμενε με λαχτάρα τον έρχομό της Έρμενγάρδης.

Η άγωνία του ήταν τόσο μεγάλη, έστρεψε το έργο εξαντλήσει και τις τε-λευταίες δυνάμεις που του έμειναν...

Ο τροβαδούρος ώστόσο δεν κατα-λάβαινε ότι η παρμένη εκείνη μέρα που ένοιωσε να κυλοφορήσει σ' ε-φί-δες του ήταν η τελευταία άναμνησι της ζωής του. Τα χείλη του ήταν ω-χρά και μαρμαρίνα, μ'η χαμογελόντας με άνεφοραστή εδωκανία. Τα βήμα-τα του ήταν βαρύνοντα, μ'η πετούσανε έντονες λάμψεις.

Κάθε τόσο γυρνούσε το κεφάλι του προς την πόρτα από την οποία θά' έ-μπαινε η Έρμενγάρδη.

Άργει νάρθη, αδελφή μου! Έλε-γε με παράπονο στην καλόγη-ρα, που στεκότανε στο προσκήφια του βουβή και άκίνητη, παίζοντας με το άσκη-τικό κυρτόλι της.

—Ήσύνασε! τού άπαντούσε εκείνη. Όπου και νάσαι θά'βη. Μοι έδωσε το λόγο της. Και μία ποσειονή κρατούσε πάντοτε την ύπνοσσή της...

—Μήπως θύμωσε μαζί μου όταν της είπες ότι ψυθίζω με λαχτάρα το όνομά της, όταν της έδωσες να κα-ταλάβει ότι την άγαπούς...

—Όχι, δεν θύμωσε. Χαμογέλασε μονάχα μελαγχολικά. Ναι, είναι βε-βαία ότι η ποσειονή σου, θωόρησε την άγάπη σου μεγάλη ποσειονή.

Της χροιάζονταν τόσο πολύ!... —Τι της συμβαίνει; ρώτησε με τούνο ο Έντ.

—Της ήρθε το μήνυμα ότι ο άν-τρας της πέθανε στους Αγίους Τό-πους.

Έβλεπε τη στιγμή εκείνη, παρ-ουσιόστηκε η Έρμενγάρδη, φροντίζοντας με μακριά ρούπα. Προχώρησε με βήματα άργα κι' έφτασε κοντά στο κρεβάτι του Έντ. Ο τροβαδούρος λησμόνησε τον πόνο της για το θάνα-το του άντρός της—για να θυμηθεί μονάχα τη δική του ευτυχία. Χαμο-γέλασε. Η ψυχή του είχε άνοιξει στα μάτια του. Δοκίμασε να μιλήσει... Τά γέλια του άναδεδύσαν, χωρίς να βγάλουν κανένα ήχο.

Η Έρμενγάρδη ώστόσο κατάλαβε εκείνα που δεν μπορούσε να της πη-ο τροβαδούρος.

Και για να τ' άποδείξει ότι το βολή-κό σιωπηλό κίνημά του είχε συγχι-νίσει την καρδιά της, τού έβλεπε το κορμί της, νεί το... Ο τροβαδούρος πλησίασε τ' αλμυρινή χείλη του και τ' άκούσανε έλαφρά στο χέρι της. Μά η γαρά που δοκίμασε από την έπαφή εκείνη ήταν τόσο μεγάλη και έντονη, ώστε με κραυγή έξφυγε από τη γαίλη του.

—Δέσποινα μου! Και ν' αυτή την κραυγή δάγκει και η ψυχή του τροβαδούρος Έντ...

—Δέσποινα μου! Και ν' αυτή την κραυγή δάγκει και η ψυχή του τροβαδούρος Έντ...

—Δέσποινα μου! Και ν' αυτή την κραυγή δάγκει και η ψυχή του τροβαδούρος Έντ...

—Δέσποινα μου! Και ν' αυτή την κραυγή δάγκει και η ψυχή του τροβαδούρος Έντ...

—Δέσποινα μου! Και ν' αυτή την κραυγή δάγκει και η ψυχή του τροβαδούρος Έντ...

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΔΙΩΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΜΙΝΤΙΝΕΤΤΑΣ

Π' όλα τα έ-στιάτορία της Μονμάρτης, το πιο φημι-σμένο για την καλή κουζίνα του και την αλλοτεχνική ου διακόσμηση, ήταν το μάγαμα Να-ζάρ, ενός από τους τελευταίους μαγείρους της θούλ-κης αυτής συνοικίας που συνέχισαν την παράδοση των ρεστοράν του παλαιού καλού καιρού. Ο μάγαμα Ναζάρ, μο-λονότι είχε διαρρυθμίσει το κατάστημά του σύμφωνα με τις απαιτήσεις της μοντέρνας τέχνης, στο κεφάλαιο της ποιότητας των υλικών και της εύνοη-θρίας, είχε παραμείνει πιστός στις τι-μιμες παραδόσεις του.

Σ' αυτό το έστιατόριο, έγιναν πρί- από τρεις περίπου μήνες οι άραβό-νες της δεσποινίδος Μωρισέτ, μίας χα-ριτωμένης μιντινέτας δεκάξι χρονών, και του φίλου μου του Άντ Κάλβυ.

Ο Άντ Κάλβυ, χρηματομεσίτης. Ο Άντ Κάλβυ ήταν ένα παλιόκρη με σπάνια μό-ρη ήταν ένα αχόρταγο φιλομάθεια. Η φωνή του είχε γλυκύτητα, έλεγε πεντέξη σύγχρονες γλώσσες, άρ-χαία ελληνικά και ινδικά... Μά μέρα

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

την ηγαίνης και σε κανένα κινημα-τογράφο... Τρελλανέται για τις αλ-σθηματικές ταινίες...

—Έννοια σου! Έννοια σου! Μπορείς να βασίσεις σε μένα...

Δέχτηκε την ευθύνη αυτή, γιατί η Μωρισέτ μου ήταν πολύ συμπαιθητική και ήθελε να της φανώ με κάθε τρό-πο ευχάριστος και γρήγορος...

Την πρώτη φορά που φάγαμε μα-ζί στο μάγαμα Ναζάρ, η Μωρισέτ δεν ήταν διόλου ευθυμή. Με μεγάλη δυσκολία συγκρατούσε τα δάκρυά της.

—Τι ευτυχισμένη που ήμουν! Έλεγε κάθε τόσο. Ο Άντ ενέει τόσο λεπτός, τόσο χαριτωμένος!... Και όμως τον έχασα μέσα σε τρεις μέρες!... Θεέ μου! Άν τού συμβεί κανένα δυστύχη-μα, έχει πού πάει!... Άν τον μιλέ-ξει καμμία παληογυναίκα στα δίστα-μας...

—Είσαι τρελή! Τι είναι αυτά που λές!... Ο Άντ σ' αγαπάει ν' όλη του την καρδιά!

—Ναι, το ξέρω... Μά είναι πολύ δύ-σκολο να υποφέρω το χωρισμό τριών

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά... Μά μέρα χάινα έλληνικά και ινδικά...

και δεν θα ξέρουν τί να υποθέσουν... Θα φανταστούν ότι είμαι κακός άνθρω-πος... Μ'η χαλάς την καρδιά σου και όλα θα διορθωθούν... Θα τού γράφης συχνά τού Άντ...

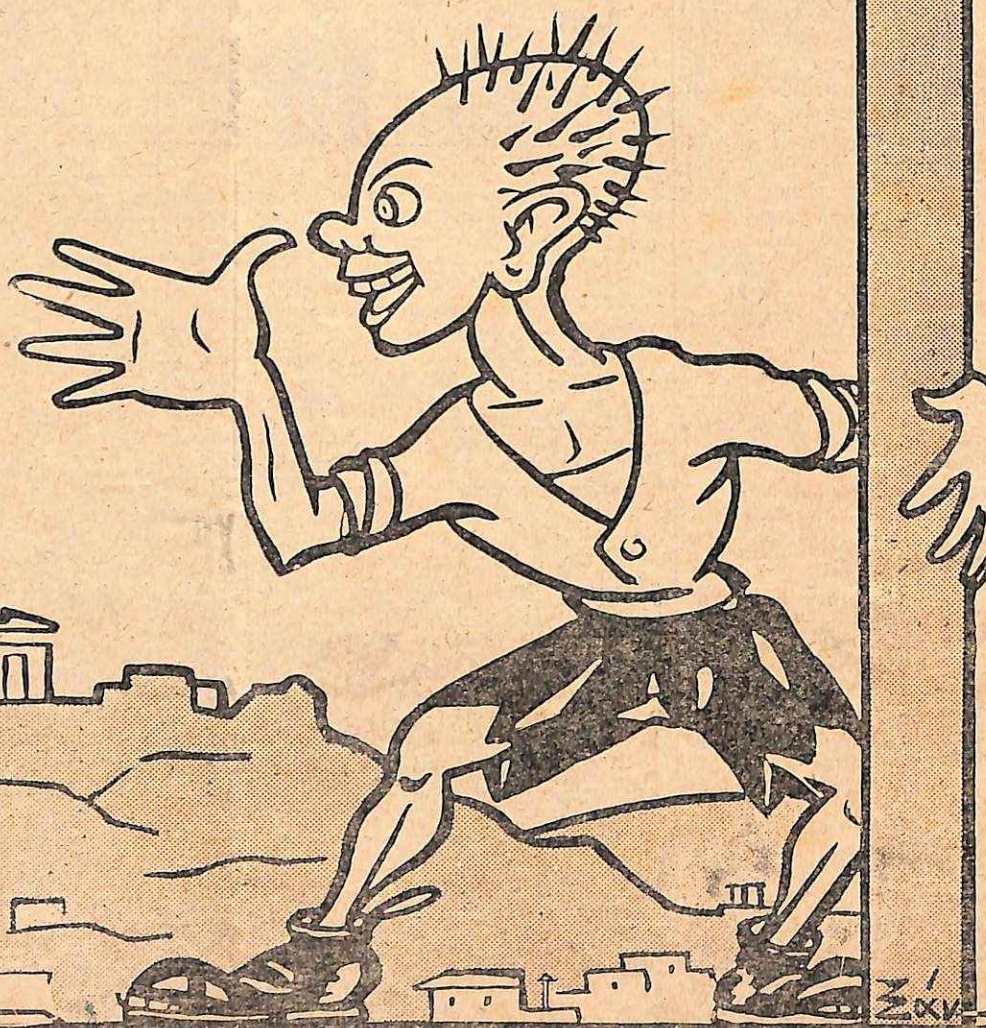
—Ποτέ! Μου φαίνεται ότι θά' πε-θάνω από ντροπή μου... Ωστόσο, θά' μπορούσα να τού γράψω τόσα ωραία πράγματα! Τού έχω ήδη γράψει τόσα γράμματα... στο τού μου! Είμαι σίγου-ρη ότι θά' τον ευχαριστήσω πολύ! Μά η καρδιά μου ξέρει μονάχα ν' αγαπά!

—Ε, λοιπόν! θά' τού γράφης ό,τι σκέπτεσαι κι' αισθάνεσαι... και ύστε-ρα θά' διορθώνω εγώ τα διορθωτικά λάθη...

—Αλήθεια; φώναξε η Μωρισέτ, χτυπώντας τα χέρια της με χαρά. Θα μου κάνης αυτή τη χάρη;... Τι καλός μου είσαι! Και τι ευτυχισμένη που εί-μαι! Άς γράψουμε άμέσως μία έπι-στολή τού Άντ!

Ζήτησε χαρτί και μελάνι και, ύστερ' από λίγα λεπτά της ώρας η Μωρισέτ μου παρουσίαζε ένα γράμμα με ρογιτε-νικά δοκιοδοκίμαστα, αλλά πλημ

Προγκα...

**ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1^η ΜΑΪΟΥ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1**

ΦΟΙΝΙΞ

— Πώς θα εφοδιασούμε ζύρα
την μουνούργια μας μουζίνα,
γυναίκα;
— Αηχούσλαλα: θα πάς ελού
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέζους 39)
και θα πάρης από 'κει 'όρα τα
χρειώδη της μουζίνας μας

OREODONT

ή Οδοντόκρεμα
πού δίδει άσπρα
ώραία δόντια
εύχάριστο
στόμα

άκόμη και εις
τούς καπνιστάς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

— ΔΘΗΝΑΙ —

ΔΙΤΞ

Έφέτος

έχομεν νά επιδείξωμεν
τά πλέον σίκ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

και την πλουσιωτέραν
συλλογήν ύλικών

ήτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-

ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ κ. τ. λ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάρεδες Εύαγγελιστρίας)

«ΓΚΡΑΣ»

Ένα σίκ δώρον είνε ένα
μπουκαλι άρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτού, μεθυστικεύ
Τιμαί 75—125—150
Πλουσιωτάτη συλλογή ά-
ρώματων εις χύμα.
ΓΚΡΑΣ Περιχλέους 48.

ILON
θεραπευτική
Έμφανίσεις πάσης φύσεως
Ασθμα, Χρόνια, Χρόνια,
Προβλήματα, Νευρώδη, Έλκη,
Φλεγμονές, Πληγές, Εκζέματα,
Αιμορροΐδες, Εξορήματα,
Θεραπεία συνδυασμένη, ταχιστή,
Δοκιμάστε, θα πεισθώτε.
Πωλείται φαρμακεία
Έργα ILON S. A. FREIBURG ZÜRICH
Γερμανία, Αντιστοιχείται ILON, Ρουβίνα 18, Αθήνα.

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντός είδους ώρολόγια, παλαιά άση-
μα, εικόνες Βυζαντινές, παντός είδους
νομίσματα Καποδιστρια (Φοίνιξ), παν-
τός είδους παράσημα, άγοράζω με τι-
μὰς άνωτέρας όλων των άλλων κατα-
στημάτων.

Όστις μάς πωλήσει τὸ χρυσόν του
ώρολόγιον, αναλαμβάνομεν τὴν τοποθέ-
τησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κάσα.
Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
πρὸς τοὺς μάς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς
τὸ συμφέρον σας.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ώρολογιοποιός — Χρυσόχοος,
Εὐαγγέλιος καὶ Ἀθηνᾶς 56, ἔναντι Δη-
μοτικῶν Θεάτρου.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
ετασίαν ἑπιμελητής τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηνητεῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται δόξας Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΔΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μεναδόρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ

εἰς πάντας νά ἐπισκεφθοῦν
τὴν Ἐκθεσιν

JOSEPHINENRÜTTE

Φιλελλήνων 23

ΔΙΟΝΑΤΟΥ & ΟΡΦΑΚΟΥΛΑΚΗ

Εἶναι τὸ μοναδικὸν κατάστημα
στὴν πόλιν μας ποὺ συγκεν-
τρώνει μὲ πρᾶγματι ἐξαιρετικὸ
ποσοστὸ τὰ ἀριστοτεχνήματα τῶν
μεγαλυτέρων ἐργαστασίων τοῦ
ἐξωτερικοῦ.

Ποτηριὰ χρυσά, Κομ-
ποτεχνήματα, Πορσελάνια Σε-
ρίς φαγητοῦ—Τσαγιού—Καφέ.
Μαχαιροπήφουνα ἀργυρᾶ—
ἐπάργυρα—ἀλμπάνα.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧ Ρ Ω 182

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Ρ ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΥΛΙΚΑ ΡΑΠΤΟΝ

Προϊόντα
παραγωγής
των πλέον
πεφημιγμένων
ΑΓΓΛΙΚΩΝ, ΣΚΟΤΙΚΩΝ
Εργοστασίων
δι' απ' ευθείας Εξαγωγής
ΠΛΗΡΗΣ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ, ΛΙΑΝΙΚΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

ΕΑΡΙΝΗ
ΣΑΙΖΟΝ

79 ΑΙΟΛΟΣ 79